Intenții indecente

Hanna Lee

Capitol 1 - intro

Intenţii Indecente

by Hanna Lee (Lee Han Ah)

Copyright © 2017 by Hanna Lee

All rights reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in

any manner whatsoever without the express written permission of the author except for

the use of brief quotations in a book review and articles.

Intro.

Bogdan

Capul mă doare îngrozitor. Abia reușesc să deschid un ochii, iar asta pentru că soarele bate pe toată față mea și astfel realizez că este destul de târziu. Nici nu pot să gândesc cu gura atât de uscată și cu gustul ăsta de rahat din gura mea.

Cât dracu' am băut azi-noapte? Și cu toate astea ceva legat de un vis avut acum spre dimineață mă face să am o erecție cât casă.

- Să-mi bag pula... înjur printre dinți în timp ce mă ridic în capul oaselor și parcă încă se învârte casă cu mine.

Mă uit la ceas. E 10. Și atunci îmi dau seama că e și miercuri. Trebuia să fiu deja la birou. Înjur din nou, mult mai nervos și mai tare.

Cu greu mă dau jos din pat și ca un orb reușesc să ajung la baie, să îmi dau cu puțină apă pe față și să înlătur mâzga care îmi încețoșează vederea. În timpul ăsta, imagini ale zilei de ieri și a faptelor care m-au adus în starea asta îmi fac sumarul unei zile memorabile.

A fost o zi de marți în toată regula, cu cele 3 ceasuri nenorocite. Atât a durat cearta mea cu Diana.

După mai bine de un an de relație totul s-a terminat în fix 3 ore. Ca și când ea avea o întâlnire, iar la ora 9 fix a ieșit din casă după ce a văzut că nu poate să mai mă prostească legat de relația pe care ea o avea de vreo 2 luni cu unul pe care îl cunoscuse la sala. Clasic. Nu m-aș mira dacă a fugit că trebuia să se întâlnească cu idiotul ăla.

Parcă îmi doresc ca apa pe care o arunc pe față să alunge imaginile astea, însă când mă îndrept de spate, înjur din nou simțindu-mi capul

de o tonă pe umerii mei obosiți. Cum pula mea să ajung la birou în starea asta?

Mă întorc în dormitor unde îmi verific telefonul și am două apeluri nepreluate și câteva mesaje. Plus multe mailuri. Probabil că cei din firmă își imaginează că sunt la vreo întâlnire. Nu că aș da raportul cuiva de acolo. Cifrele mele spun tot ce este nevoie și din fericire nu am dezamăgit pe nimeni până acum și nici nu o voi face, așa că această întârziere va trece mai mult ca sigur neobservată.

Mă bag direct în dus, după ce îmi analizez din nou fața căzută în oglindă. Trec cu mâna peste barba deja crescută și simt nevoia să o las așa. Dianei îi displăcea maxim să mă vadă chiar și cu puțină barbă, așa că am de gând să încerc să o las să crască puțin. Dușul reușește să îmi relaxeze încet, încet, mușchii și să îmi calmeze durerea de cap, însă apa caldă îmi amintese de o frântura din vis. Nu am decât o imagine, pe un birou mi-o trag cu o femeie ca un animal. Ea e caldă și umedă. Pofta din vis o resimt imediat și instant sunt cu erecția în vânt din nou.

- Bagă-mi-aș... rag printre dinți deja nervos pe corpul meu care azi nu se comportă deloc cum trebuie.

Dau pe apă rece și sper ca starea asta să trecă cât mai repede, că nu am nici un chef de masturbare în dimineața asta.

Mă îmbrac în blugii negri și îmi iau o helancă de aceeași culoare, să se asorteze cu starea mea interioară.

Mi-a trebuit relație... Cine dracu' are nevoie de așa ceva? Am tot ce îmi doresc. Și uitându-mă în oglindă, prost aș fi să mă subestimez. Sunt înalt, cu un corp perfect că d-aia mă și duc la sala de cel puțin o dată pe săptămâna, însă sunt prost că nu mi-am tras-o și eu pe acolo cu una, două. Măcar așa nu m-aș fi simțit atât de trădat că mi s-a întâmplat să fiu eu cel înșelat în singură relație în care chiar crezusem. Sau poate mă oftic că nu am înșelat-o eu pe ea înainte să mi-o facă ea. Poate că dacă o făceam, acum m-aș fi simțit mai bine.

Ok, nu locuiam împreună oficial, dar rămânea destul de des la mine, nu făcusem planuri de nuntă, însă eu credeam că treaba între noi mergea destul de bine și că acești pași erau inevitabili într-un timp apropiat. Însă nu. Se pare că prostul a petrecut prea mult timp la birou, ca să facă miile de euro pe lună și să cumpere cadouri frumoase la femeie, iar orele suplimetare petrecute în birou până noaptea târziu au răcit sentimentele domniței, chiar dacă idiotul se revanșa din când în când cu câte o fugă de 2-3 zile pe la Milano sau Paris, unde îi făcea toate poftele, sau concedii prin mai-știu-eu ce insulă exotică.

Apuc de șiretul unui pantof și arunc cu el cât pot de departe. Aterizează undeva în capătul sufrageriei murdărind peretele. Mă uit la pata aia și exact la fel simt că a fost prezența Dianei în tot acest timp. O pată murdară în viață mea perfectă și liniștită, așa cum este și apartamentul meu.

După ce urc în mașină o apelez pe menajeră și o rog să vină azi pe la apartament și să strângă toate lucrurile Dianei pe care le găsește prin casă.

- Tot ce găsești de-al ei, te rog să le lași afară la ușa. Înainte să pleci, o suni să vină să le ia sau o să le ia cine o să treacă pe acolo.

Tonul îmi e rece și cunoscându-mă un pic în cei trei ani de când vine la apartament, își dă seama că treaba nu e de comentat și nu pune întrebări. Îmi confirmă că așa o să facă, cu o voce timidă și mă gândesc dacă cumva am speriat-o. Dar nu mă interesează ce crede ea acum despre mine. Dacă ar fi comentat, probabil că în secundă următoare ar fi urmat și ea calea celeilalte femei din viață mea: ușa.

După ce închid cu ea, trag adânc aer în piept, oftând. "Pata Diana" o să dispară de tot. Încet și sigur. Dar ce facem cu restul petelor? Că lumea asta e plină de ele? Toate sunt la fel. De dată asta m-am convins. Dacă nu te înșeală, îți dai seama că te vor pentru bani sau că ascund cine-știe ce secret care te face să te cutremuri când îl auzi. Sau mai rău, au câte un obicei din ăla de îți vine să fugi ca dracu', cum am pățit cu una care avea o problema cu epilatul. Peste tot! Acum îmi vine să rad amintindu-mi de ea, cum sigur o să mi se întâmple și cu Diana într-o zi.

Și totuși... cât de prost am fost! Luni de zile am fost mințit în față și, orbit de încredere, nu mi-am imaginat o secundă că ea și-o trăgea cu altul! Dacă mă prindeam de la început ce e cu mesajele și cu telefoanele alea dubioase pe care ea le punea în cârca unei prietene care, cică, suferă după o despărțire, lucrurile ar fi stat altfel. Aș fi avut timp să mă răzbun pe ea și să o lecuiesc să mai facă așa ceva altui om, altui bărbat, care nu a făcut decât să aibe încredere în ea și să facă tot ce poate el să îi ofere acesteia ce își putea dori și orice i-ar fi cerut. Sunt sigur că mai sunt și alți proști ca mine. Nu i-am refuzat

nimic şi nu am ştiut că ea îşi dorea altceva, pentru că niciodată nu mi-a spus asta. A făcut totul pe ascuns şi dacă aş fi fost mai atent, poate că mi-aş fi dat seama de minciunile ei. Şi astfel aş fi avut timp să o fac să sufere măcar pe jumătate pe cât sufăr eu acum şi fapta probabil mi-ar fi adus măcar puţină satisfacţie.

O nevoie colosală de a pedepsi creşte în mine şi mai mult, cu fiecare clipă care trece.

Parchez în faţă sediului, pe locul meu de parcare şi închid uşa trântind-o. Încep prin a pedepsi maşina şi nu vreau să mă gândesc cum o să decurgă ziua asta.

- Cineva nu are o zi prea bună, aud o voce cristalină şi uşor ironică în spatele meu.

Recunosc vocea asta. Este ca o palmă a realităţii crude pe care o întruchipează. E una din vocile pe care mi le-am imaginat de câteva ori gemând şi strigandu-mi numele în timp ce mă masturbăm.

Mă introc încet spre ea şi e îmbrăcată într-o rochie gri mulată pe corpul ei perfect, decentă, dar indecentă pentru mintea mea rătăcită în acest moment, în special când zăresc şi pantofii cu toc cui care îi evidenţiază picioarele subţiri şi lungi. De ce am impresia că pe ea am visat-o azi-noapte?

Mijesc ochii în spatele ochelarilor de soare şi o analizez încercând să îmi dau seama dacă este aceeaşi din visul meu erotic.

Paltonul şi-l poartă pe umeri, când îşi scoate de sub guler o şuviţă maro din părul lung şi uşor ondulat spre vârfuri.

Da. Șuvița asta sigur am visa-o azi-noapte. Și uite cum erecția mea reapare.

Povestea mea cu Alexandra este una simplă. Ea este șefa departamentului de vânzări, eu conduc departamentul de marketing. Lucrăm împreună de aproape doi ani într-o firmă care este un cunoscut magazin online de fashion. Firma este destul de mare și noi doi cam ținem totul în picioare și o facem al dracului de bine. Este cam de aceeași vârstă cu mine, ea fiind chiar cu un an mai mare, însă nu asta m-a împiedicat să mă dau la femeia asta extrem de sexy și apetinsantă, ci faptul că este măritată.

Era când am cunoscut-o și, din păcate, încă e. Am avut momente în care am flirtat unul cu celălalt, ușoare zâmbete și priviri, însă nimic concret. Cred că cel mai apropiați am fost la petrecerea de Crăciun de anul trecut, când sub influența alcoolului pot spune că am fost la un pas să ne sărutăm, însă m-a respins ușor și nici măcar asta nu am făcut. Apoi ne-am purtat ca și când nimic nu se întâmplase, însă mereu am simțit o atracție între noi pe care eu unul am ignorat-o cât am putut de mult, fiind conștient de relația ei, cât și a mea.

Dar oare o să ignor și azi?

- Se vede? răspund zâmbind în colțul gurii, șmecherește.

Face ochii mici o clipă și apoi venind spre mine îmi aranjează gulerul la helancă.

- Ăștia cred că ai fost la un client, însă ținuta nu prea îți susține povestea.

Mă cunoaşte destul de bine, se pare, cât să îşi dea seama că am avut o noapte grea. Apropierea ei aduce mai aproape şi mirosul ei. Hermes. Îmi mângâie uşor nările şi îmi ajunge în creier, apoi coboară brusc tot în pantaloni. La dracu'....

Corpul meu e vraişte şi amintindu-mi cât am băut singur, ca un prost, mă enervez şi mai tare.

- Închide-te în birou o oră şi bagă o cafea tare înainte de şedinţa de la 12.

Nu îmi zâmbeşte şi are un ton serios ceea ce o face şi mai provocatoare. Porneşte spre clădire şi profit de ocazie să îi las un avans de câţiva paşi şi să admir mersul elegant de la spate. Al dracu' palton... Acoperă fundul pe care vreau să îl văd prin rochia asta mulată pe trupul subţire, cu forme apetisante.

Atracţia. Este.

Pentru că este tot femeie. Ca şi Diana, care era într-o relaţie destul de serioasă când s-a decis să mă însele, mă întreb dacă şi Alexandra este la fel. Este o femeie superbă şi în timp ce o urmez simt că sunt un vânător pregătit să îşi atace prada. Dacă Alexandra este la fel de slabă ca şi Diana, atunci va merita să fie pedepsită. Crunt. Ştiu că sufăr şi în momentul ăsta vreau să mă eliberez făcând pe altcineva să sufere şi mai mult. Diana trebuie să sufere, însă ea mi-a scăpat printre degete. Dar în faţă mea e Alexandra.

Urcă în lift şi, întorcându-se spre mine, îmi face loc să urc şi eu. Dar mă opresc în loc o clipă.

Dacă fac pasul acesta, iar ea se dovedește că este la fel ca Diana, nimic nu o să mai mă oprească până când o să văd lacrimi în ochii ei și poate atunci o să mă simt răzbunat. Nu mă interesează dacă o să distug o căsătorie, pentru că prefer să gândesc că salvez un bărbat de la o viață alături de o femeie care l-ar înșela și l-ar trăda cu ușurință.

Dar dacă nu urc, o să rămân mereu cu această nevoie și frustrare care o să mă macine ca rugina, încet și sigur.

Îmi scot mâinile din buzunarele pantalonului și trag aer în piept. Fac un pas în față și mă opresc din nou.

Capitol 1

Capitol 1.

Alexandra

Stau în maşină şi îmi las capul pe tetieră începând să număr până la 30 şi înapoi. Tehnici inutile care niciodată nu au efectul, însă acum încerc tot ce pot, tot ce mai ştiu. Poate aşa voi reuşi să îmi liniştesc corpul şi să scap de tremurat. Mă aşteptam ca tot procesul şi întâlnirile astea să îmi dea o stare de neliniște, însă de la asta la stări de greaţă este, se pare, un pas foarte mic. Respir adânc, inspir, expir şi tot aşa. Când simt că m-am liniştit puţin, mă uit în oglindă să fiu sigură că machiajul şi părul meu îmi sunt perfecte. Nimeni nu trebuie să ştie, cum nimeni nu a ştiut nici în ultimii doi ani. Este secretul meu şi atât.

Aici sunt la birou şi trebuie să îmi fac treaba la fel de bine ca şi până acum, aşa că trebuie să mă mobilizez. Trag aer în piept şi cobor din maşină. Însă la câţiva metrii de mine aud o lovitură care îmi atrage

atenția și îl văd pe Bogdan, colegul meu de la marketing lângă mașina lui. Autoturismul pare să nu fie lovit, ceea ce mă face să îmi dau seama că zgomotul a fost de la o ușă trântită cu putere, cel mai probabil. Stă cu mâinile în șolduri și ceva îmi pare că nu e în ordine.

Mă apropii de el și simt aceeași energie ciudată, ca de fiecare dată când sunt în preajma lui. E ceva nerostit între mine și bărbatul ăsta cu un cap mai înalt ca mine și cu umerii lați, corpul specific actorilor americani pe care îi vezi în top cei mai sexy bărbați de la Hollywood. Însă azi observ că este supărat și, ca întotdeauna, prietenia dintre noi ca și colegi este cea care ne apropie, așa că las alte prostii la o parte și mă concentrez pe colegul meu care se vede că nu a început ziua așa cum trebuie.

- Cineva nu are o zi prea bună, îi zic.

Stă nemișcât o clipă, apoi se întoarce și schițând în colțul gurii acel zâmbet sexy care îi face o gropiță în obraz, răspunde la fel de ironic.

- Se vede?

La dracu' cu gropița lui...

Fac pariu că am o zi mai proastă ca a lui, dar totuși sunt dispusă să îl salvez. Mă apropii de el și îi aranjez gulerul de la helancă, care se vede că a îmbrăcând-o în grabă, ceea ce nu îi stă în caracter. E de obicei foarte atent la astfel de detalii. Și ce e cu barba asta?

- Ăștia cred că ai fost la un client, însă ținuta nu prea îți susține povestea, îi zic, ca să îmi explic gestul. Închide-te în birou o ora și bagă o cafea tare înainte de ședința de la 12.

Eu știu sigur că așa o să fac. Am nevoie de puțin timp să mă liniștesc și apoi să mă pot concentra pe ce am de făcut la birou.

Mai rămân o clipă cu privirea asupra lui și apoi pornesc spre clădire, pentru că dacă mai mă uit la chipul lui rebel, mintea mea o să mi-o ia razna. Știu că este într-o relație serioasă, iar o fantezie cu el este ultimul lucru de care am nevoie. Chiar ultimul.

Întru în lift, știind că el mă urmează, însă când mă întorc, îl văd în față liftului oprit. Are o privire ciudată. Pătrunzătoare. Serioasă. Face un pas și se oprește.

Apoi închide ochii și când îi deschide mă privește fix și vine glonț spre mine. Se oprește la un pas în față mea, iar eu mă simt blocată, pierdută în privirea lui animalică, în timp ce simt că ceva se petrece, dar nu știu ce și astfel nu pot să reacționez. Ușile liftului se închid și în clipa aia distanță dintre noi se reduce instant, în timp ce el îmi ia față în mâinile lui calde și mă sărută. Încet, senzual, dar curajos. Limba lui pătrunde imediat printre buzele mele, iar eu simt că în clipa asta nu am un strop de putere să îi opun rezistanta. Sau motiv să fac asta. Îl las și îi răspund imediat cu aceeași plăcere, limba mea întâmpinând-o pe a lui și lăsându-l să mă guste. Nu știu ce se întâmplă cu mine, cu noi, ce se întâmplă în liftul ăsta, dar mă las în voia sorții.

Nu mai am nimic de pierdut. Sunt o femeie care trece printr-un divorț urat și care speră că după cele cinci luni de procese și discuții, să se încheie totul cât mai repede. Iar sărutul ăsta îmi pare o gură de aer venită din cer să mă scoată din starea depresivă pe care o am.

Continuăm să ne sărutăm până când liftul anunţă etajul la care urmează să coboram. Totul a durat câteva clipe, dar pare că a fost o veşnicie.

Îşi desprinde cu greu buzele de ale mele şi, când mă priveşte, pe chipul lui este un amalgam de microexpresii. Respiră apăsat şi încă are buzele întredeschise şi ştiu că şi lui i-a plăcut, însă totodată văd o furie în ochii care mă fixează şi care mă face să fiu confuză.

- Eram sigur... şuieră printre dinţi şi face un pas în spate.

Când uşile se deschid, se întoarce pe călcâie şi îmi face loc să ies.

Îl privesc şocată şi vreau să spun ceva, însă cuvintele mi se blochează în gât. El priveşte în faţă şi simt că trebuie să ies din spaţiul ăsta mic. Nu ştiu cum reuşesc să îmi fac picioarele moi să se mişte mecanic şi să îmi susţină corpul care pare să cântărească peste o tonă acum. Inima îmi bate cu putere şi trec pe lângă el, uitându-mă ţintă spre uşa care dă în recepţie. Trec glonţ pe lângă toată lumea, conştientă că buzele mele sunt roşii şi umflate şi probabil toată faţă mea e înroşită şi ruşinată. În spatele meu încă simt prezena lui Bogdan ca şi când îmi suflă în ceafă. Închid uşa la birou după mine dorind să scap de senzaţia asta şi îmi las încet geanta pe fotoliul din faţa mesei de lucru. Biroul meu, ca şi al lui, are un perete întreg din sticlă transparenţă, dar care poate fi închis foarte uşor cu un buton care lasă în jos nişte jaluzele tip roletă. Aşa că iau măsuri pentru că simt nevoia să mă închid puţin în spaţiul meu şi să îmi dau seama ce tocmai s-a întâmplat.

De ce a făcut asta? De ce acum? Ce e în mintea lui? De ce m-a sărutat cu atâta pasiune? A fost ca și când a dat tot ce a putut să fie cel mai memorabil sărut pentru mine, atât de dulce și totuși cu o ușoară aromă de alcool. A fost amețitor. Încă e. Întrebările se rotesc în capul meu și nu reușesc să le pun măcar în ordine.

Îmi ating cu degetele buzele încă umflate și îmi dau seama că zâmbesc. Mi-a plăcut. Mult. Of, Doamne, ce se întâmplă?

Un ciocănit în ușa mă trezește din visare și imediat mă îndrept de spate și iau o poziție cât mai serioasă.

- Ți-am adus cafeaua, îmi spune secretara cu părul albastru și cu un zâmbet mare pe chip.

Nu îmi amintesc dacă am salutat-o, dar îi mulțumesc pentru gestul pe care îl face aproape în fiecare dimineață, știind cum îmi place acest elixir menit să mă trezească. Este plăcerea ei să mi-o aducă, chiar dacă i-am spus că nu face parte din obligațiile ei.

- Ești o dulce că întotdeauna.

- Eram mai liberă și am văzut că nu prea ești în apele tale. Mi-am gândit eu că iar ai avut de-a face cu un client problemă.

- Pff... și încă cum, exclam încet, eu știind mai bine ca oricine ce dimineață am avut și... încă am.

Imediat în spatele ei intră și Miruna, una dintre colegele din echipa de vânzări.

- Bună! Ai câteva minute libere? Vreau să verific ceva cu tine înainte de ședința de la 12.

Ridic o sprânceană.

- Ședința îi vizează pe cei de la Marketing, nu pe noi.

- Știu, dar mi-ai zis să văd care au fost reacțiile clienților față de campaniile precedente.

- Mda, era mai mult o curiozitate de-a mea, care a fost feedback-ul direct al clienților.

Sincer aș fi preferat să nu am acum această discuție. Mi-aș fi dorit să mai am puțin timp să îmi limpezesc gândurile, mai ales legate de ceea ce s-a întâmplat cu câteva minute înainte.

Dar așa sunt zilele aici, pline de activitate și agitație. O agitație care îmi place la nebunie.

Echipa mea este grozavă și toți sunt pasionați de ceea ce fac, iar asta ne face pe toți să avem un mediu relaxat și plăcut, chiar și în zilele mai pline. Îmi gust cafeaua și realizez că micuța secretară a dispărut deja. Îi fac semn Mirunei să se așeze și așa începe ziua.

Ora trece repede și intru în sala de ședințe cu emoții. Și nu din cauza prezentărilor, ci din cauza lui Bogdan pe care am evitat să îl văd sau să îi vorbesc în acest timp. El este deja în încăpere, tolănit pe nu scaun și pare extrem de relaxat, însă foarte serios. Când mă simte, își ridică încet privirea fixată spre mine și este la fel de animalică ca în clipa când a intrat în lift. Instat stomacul mi se strânge ca un ghem de

ață, dar nu schițez nimic și mă așez pe scaunul din față lui, unde stau de obicei. El continuă să mă urmărească cu privirea, în timp eu încerc să mă fac că nu observ acest lucru.

Prima prezentare o face un coleg din echipa lui, care vorbește despre ultimele ajustări la campania de Black Friday, urmând ca altul să vorbească despre cea de Crăciun. Este începutul lui noiembrie și acum începe adevărată perioada aglomerată pentru noi. Toți clienții care își expun produsele pe site-ul nostru se așteaptă ca rezultatele campaniilor noastre să le mărească considerabil cifra de afaceri în această perioadă, așa că aceste campanii sunt foarte importante.

Îndată ce acesta începe să vorbească, telefonul meu vibrează, anunțându-mă că am un mesaj. Când văd că destinatarul este chiar persoană care stă în față mea, stomacul mi se strânge din nou și inima îmi bate mai repede.

"Termini târziu azi?" Mă uit la el și pare concentrat pe prezentarea colegului, ca și când nici nu a aruncat în aer o întrebare menită să mă agite și mai tare. "Foarte posibil" răspund știind că în perioada asta orele peste program devin o obișnuință. Asta pe lângă faptul că este ora 12 și nu am făcut nimic până acum, iar ședința asta o să mai îmi răpească încă o ora cel puțin. "Ok. După ce pleacă lumea și se mai liniștește pe aici, vreau să vorbim."

Și el are multe zile în care a stat până târziu, însă nu știu dacă e dispus să stea la fel de mult ca și mine. Cel puțin în ultimele luni, de când am avut un dezgust major să mă întorc într-o casă pustie, am preferat să plec ultima, de multe ori chiar și după ce pleca el. Eram cea care

închidea birou, cum s-ar spune. Însă mesajul lui pare foarte hotărât, aproape poruncitor și, sincer, aș vrea să văd ce are de spus chiar mai devreme și să nu aștept până la lăsarea nopții. Dar nu vreau să par disperată și răspund scurt "Ok."

Pe de-o parte sunt ușurată să știu că lucrurile sunt înghețate până pe seară și astfel nu o să mai stau încordată că în orice clipă poate să îmi între în birou și să fiu pusă într-o situație stânjenitoare din nou. Pentru că așa mă simt. Rușinată că l-am lăsat să mă sărute.

În scurt timp după ședință, mă afund atât de tare în muncă și în telefoane, că nu realizez când trece timpul. Îl văd cu coadă ochiului de câteva ori ieșind din birou, la colegii lui sau într-o întâlnire, însă nu ne intersectăm deloc și asta mă ajută să îmi văd de treaba. Observ doar momentul când afară e deja întuneric și prin biroul open space mai sunt doar câteva persoane, care, și acestea, par că se pregătesc să plece. Mă uit la ceas și este aproape 7. La Bogdan roletele i-au acoperit geamurile toată ziua. Am emoții și nu știu cum aș putea să abordez situația, deci mai amân un pic. Miruna se pregătește să strângă, așa că scot capul pe ușa o clipă și o rog înainte să plece să îmi trimită pe mail o ofertă pe care vreau să o verific înainte să o trimitem la client. Se conformează rapid și apoi mă focusez pe treabă. Mă salută când pleacă și îi fac cu mâna absentă.

După câteva minute telefonul meu vibrează și am un nou mesaj "Când te eliberezi puțin, poți să vii până la mine?"

Mă opresc din ce fac pentru că mintea mi se blochează. Ceva din mine vrea ca discuția pe care o vom avea să fie legată strict de campaniile

prezentate şi nu despre sărutul din lift. Parcă şi văd cum o să decurgă discuţia, cum el o să îşi ceară scuze, cum o să mă facă să mă simt prost că i-am răspuns la sărut, apoi o să îmi amintească de relaţia lui serioasă şi o să încerce să mă convingă că a fost un impuls care nu o să se mai repete şi pe care el o să vrea să îl uite şi să trecem peste el ca şi când nu s-a întâmplat. Toate astea nu or să facă decât să îmi dea o stare şi mai proastă şi deja îmi e ruşine de mine şi de cum o să mă simt când o să ies după aceea din biroul lui, revenint la viaţă mea goală. Aş preferă să evit toată discuţia asta. Dacă ar fi după mine aş şterge cu buretele într-o secundă, dar ştiu că el o să vrea să se explice şi să discute. E genul care vrea să vorbească şi să se asigure că totul este în regulă, însă eu sunt opusul. Eu tac, înghit şi când paharul se umple, mă întorc cu spatele fără prea multe explicaţii şi plec mai departe. Am tăcut şi am înghiţit sperând că o să salvez o căsnicie eşuată, iar într-o zi am pus punct. Şi acum tac legat de toate astea şi încerc să îmi văd de viaţă în continuare, fără să mă justific nimănui. Aşa că acum nu ştiu dacă va trebui să dau explicaţii, dar va trebui să le ascult şi asta îmi displace în aceeaşi măsură.

Vreau să mai trag de timp, însă nu pot deloc să mă concentrez, aşa că ies din birou şi cu paşi hotărâţi mă îndrept spre al lui. Tot etajul este gol, deci nu îmi fac griji că cineva va asculta discuţia noastră.

Ciocan la uşa şi, după ce am aprobarea lui, întru cu capul sus şi foarte relaxată. La suprafaţă. De fapt inima îmi bate cu putere şi sper că el să nu îmi observe emoţia.

El stă pe scaunul lui, lăsat uşor pe spate ca şi când mă aştepta.

- Ce faci? mă întreabă cu o voce joasă.

- Am pierdut mult timp azi şi am rămas puţin în urmă cu nişte oferte. Dar recuperez.

Am închis uşa după mine, însă rămân în picioare la o distanţă rezonabilă de biroul lui. Din fericire vocea mea este foarte normală şi nu mă dau de gol.

Are aceeaşi privire sălbatică şi fixă, un mix de poftă şi furie şi nu înţeleg ce se întâmplă cu el. Se ridică în picioare şi ocoleşte încet biroul venind spre mine.

Vreau să îl întreb depre sărutul de mai devreme, însă ceva mă opreşte. Prefer să îl las pe el să deschidă subiectul.

- Mi-au plăcut propunerile voastre pentru campanii. Mâine o să pot să le analizez mai bine şi apoi o să stabilim paşii următori.

El nu zice nimic şi continuă să se apropie.

- Nu mă interesează campaniile, răspunde când este aproape de mine. Mă interesează cum eşti tu.

Postura lui impunătoare şi încrederea pe care o afişează acum, mă face să mă simt intimidată şi fără să îmi dau seama fac un pas înapoi, însă în spatele meu este deja peretele. El nu se opreşte şi mai face un pas, fiind cu faţa la câţiva centimetrii de a mea.

- Sunt... confuză, reuşesc să mărturisesc prinvindu-l în ochii pe care îi face mici. Ce se întâmplă cu tine?

Îşi ridică mâna spre faţă mea şi cu degetele lungi îmi atinge uşor obrazul. Atingerea lui îmi transmite fiori în tot corpul.

- Nu pot să mă gândesc la nimic altceva după sărutul din lift, îmi şopteşte în timp ce respiraţia lui este ca o atingere şi mai caldă decât mâna lui fină.

Totul e diferit faţă de cum mi-am imaginat şi astfel corpul mi-l simt din nou paralizat şi dacă în mod normal l-aş fi împins şi aş fi spus cu o glumă menită să îl trezească, în clipa asta nu pot să reacţionez, decât să îl las să văd ce va urma. Şi simt că îmi doresc să urmeze ceva.

- Buzele tale moi la care am visat atâta timp, mi-au ameţit toate gândurile azi. Limba ta jucăuşă când a întâmpinat-o pe a mea nu a făcut decât să mă trezească şi să mă facă să îmi doresc să gust mai mult din tine.

Continuă să vorbească în timp ce buzele lui trec uşor peste faţa mea, iar corpul lui mă face încet prinzoniera braţelor rezemate pe perete de-o parte şi de altă a umerilor mei. Îşi trece o mână prin părul meu răsucind o şuviţă pe deget.

- Îmi doresc să mă pierd în aromă părului tău, Alexandra, îmi şopteşte în ureche în timp ce cu limba trasează o linie scurtă pe clavicula pe care o închide cu o atingere umedă a buzelor lui.

Simt că tot corpul îmi ia foc şi cu ochii închişi îmi las capul pe perete. Nu îmi amintesc ca cineva vreodată să îmi vorbească aşa. Atât de sincer. Iar efectul să fie atât de puternic. Cu buzele întredeschie respiraţia mi se accelerează şi când deschid ochii văd privirea lui plină

de poftă ațintită asupra mea. Mă las purtată de val și când buzelel lui se întind spre ale mele, le primesc fără ezitare. Buzele lui moi mă duc spre un sărut mult mai pasional ca cel din lift și îmi cuprinde ceafa în căluşul mâinii imobilizându-mi fața și făcându-mă prizoniera lui complet. Este o poftă și o pasiune năucitoare, acumulată de-a lungul timpului în urma unei atracții ascunse. Limba lui pătrunde curajoasă și jucăușă printre buzele mele, împletindu-se cu a mea și făcându-mă să mă simt tot mai umedă. Mă împinge cu pelvisul că și când vrea să fiu conștientă de erecția lui, moment în care îmi ridic mâinile petrecându-mi-le peste gâtul lui. Îmi trec degetele prin părul scurt bucurându-mă de senzația fină pe care o simt. El mă trage mai aproape cu brațele și dezlipindu-și buzele de ale mele, începe să coboare sărutările pe gât, gustandu-mi pielea și muşcând uşor. Rochia are un mic V ca decolteu, însă drumul spre pieptul meu și-l face cu mâna, care îmi cuprinde sânul peste materialul rochiei mulate.

Nu mai este cale de întoarcere. Păşesc cu curaj și cu poftă spre acest episod plin de dorință, nepăsându-mi de clipa care va urmă. Cealaltă mâna îmi coboară încet pe spate și trage de fermoarul rochiei, eliberându-mă de strâmtoarea ei. V-ul decolteului se lărgește și îi eliberează calea spre sănii mei umflați de dorință. Îmi trage de rochie peste umăr și imediat înlătură dantela sutienului dezvăluindu-mi sânul pe care buzele lui îl găsește și îl sărută, trăgându-mi uşor sfârcul cu dintii, sugându-l și lingându-l din nou. Geme și mă face să trag adânc aer în piept printre buzele întredeschise. Cealaltă mâna coboară pe curbura fundului, pe care îl strânge uşor.

Mă simt tot mai goală în faţă lui şi îl vreau cât mai repede eliberat de hainele de pe el. Îl vreau gol şi vulnerabil, la fel cum sunt şi eu. Trag de helanca neagră şi într-o secundă mă ajută rămânând astfel într-un tricou negru şi descoperindu-şi tatuajul mare de pe antebraţul stâng. Buzele lui le găsesc din nou pe ale mele şi lipindu-mă din nou de perete îi simt o mână cum îmi ridică partea de jos a rochiei, peste fund. Pe drum descoperă dantelă dresului şi atunci geme din nou, într-un mod ameninţător de provocator.

- Oh, Doamne, Alex... şopteşte printre buzele noastre şi apoi mă sărută cu mai multă poftă.

Este prima dată când îmi spune numele scurt şi senzaţia îmi dă fiori. Atingerea lui e ca focul pe pielea mea şi îl trag uşor de păr, făcându-l să îşi ridice buzele şi mai mult spre întâmpinarea mea. Îl sărut cu poftă şi simt cum mâna lui urcă pe coapsa mea, până ajunge la dantelă chilotului meu. Îmi freacă uşor vulva şi când îşi strecoară fără reţinere degetele pe sub bucata de material, îl muşc uşor de buză, gemând în gura lui. E ca un îndem să meargă mai departe şi să exploreze mai mult. Îmi şopteşte "Mă înnebuneşti.. cât eşti de udă!" şi îşi pătrunde degetul mijlociu în mine, scoţându-l şi băgându-l din nou, frecându-mă cu podul palmei, totul într-un ritm care mă face să simt că pot să explodez în orice clipă.

Gem de plăcere şi vreau să îl simt cât e de tare, aşa că îi găsesc şliţul de la blugi pe care îl desfac imediat şi descopăr că nu poartă lenjerie. Gem gândindu-mă că aşa a fost toată ziua, chiar şi în lift, şi îl cuprind cu mâna dorind să îl simt cât e de tare şi fin. Îl mângâi şi îl frec uşor, în

timp ce el îşi continuă jocul cu degetele care mă umezesc tot mai tare. Gemem amândoi şi totul începe să fie mai intens şi mai plin de dorinţă. Se desprinde din sărutarea mea şi mă priveşte în ochi, însă nu să îmi ceară aprobarea să continue, ci să îmi arate că el nu mai poate da înapoi. Privirea lui mă fixează, în timp ce şi al doilea deget întră în mine, făcându-mă să respir adânc printre buzele întredeschise. Este un joc al privirilor plin de erotism, iar eu nu mă las mai prejos trecându-mi un deget peste capul umed al penisului lui, continuând să îl strâng între degete şi să îl frec. Respiraţia lui este precipitată şi fixându-mi privirea cu aceeaşi poftă, îmi ridică fustă de tot peste fund şi ridicându-mă pe şoldurile lui, mă aşează pe biroul pe care îl eliberează într-o secundă aruncând pe jos tot ce era pe acolo. Stau cu fundul pe margine, şi cu braţele petrecute după gândul lui, îl sărut din nou. Îşi freacă capul umed de chilotul meu pe care îl dă într-o parte şi apoi se freacă direct de vulva mea umedă. Se joacă băgându-l puţin şi apoi îl scoate şi repetă din nou mişcarea care mă face să îl vreau şi mai mult, şi mai repede. Gem şi îmi adâncesc degetele în spatele lui şi dintr-o mişcare este tot în mine. Se împinge cu putere şi îl simt tot mai adânc, făcându-mă să scot un geamăt scurt şi zgomotos.

- Nu te abţine, Alex, îmi spune cu vocea ragusite, nu mai e nimeni pe aici. Vreau să aud că îţi place!

- Oh, da!

Cuvintele rostite printre buzele înroşite de barba lui nerasă sunt ca un imbold de plăcere. Îmi place la nebunie să îl simt în mine. Mă las pe spate peste biroul acela şi îmi ridică genunchii trecându-şi braţele pe

sub ei. Intră în mine din nou cu putere şi continuă să îşi mişte şoldurile cu fermitate. Trece cu unghiile peste dantelă jartierei şi iese din mine, lăsându-mă cu respiraţia întretăiată şi se aplecă asupra mea, sarutandu-mi interiorul coapstei, îndepărtând uşor dantela cu limba. Mă muscă făcându-mă să îmi simt tot corpul pe marginea prăpastiei şi se ridică, penetrandu-mă din nou cu putere, mişcându-se tot mai repede şi cu mai multă fermitate, făcându-mă să simt cum corpul îmi este cuprins de valuri de căldură.

- Da-ţi drumul, iubito! îmi spune în clipa în care explodez de plăcere, arcuindu-mi spatele şi eliberând un geamăt de plăcere.

El se apleacă peste mine şi ridicându-mă cât să îi pot întâmpina buzele, continuă să mă penetreze cu acelaşi ritm năucitor, care îmi face din nou corpul să ardă şi să mă conducă din nou pe culmile plăcerii. Degetele lui îmi strâng carnea, trăgând în acelaşi timp de dantelă şi când simt că explodez din nou în jurul lui, gem puternic printre dinţi "Oh, Doamne!", nevenindu-mi să cred că pot să am parte de atâta plăcere.

El rage la auzul cuvintelor mele pline de plăcere şi amândoi culminăm printr-un şuierat de interjecţii năucitoare, exprimate datorită plăcerii care explodează în jurul nostru în acelaşi timp. Iese din mine în ultima clipă şi îşi dă drumul pe piciorul meu, peste dantela dresului. Apoi mă ridică cât să îi vin în întâmpinare şi mă sărută cu o poftă nebună cuprinzându-mi chipul cu mâinile până aproape mă lasă fără răsuflare. Când inimile noastre par să îşi liniştească bătăile, îşi lipeşte fruntea de fruntea mea şi stăm aşa cu ochii închişi câteva secunde. Se desprinde de mine şi se apleacă după

cutia de şervețele de pe jos şi cu grijă mă curaţă pe picior. Îşi ridică şliţul şi îmi lasă spaţiu să mă ridic de pe birou şi să mă adun.

Îmi simt picioarele mai lipsite de vlagă ca niciodată. Închid fermoarul cât pot de mult şi trec o mână peste rochie să fiu sigură că s-a aşezat cum trebuie şi apoi prin păr, încercând să îl rearanjez.

El este cu spatele la mine, trecându-şi o mână prin par. Îl simt agitat şi tot ce pot să gândesc este că el regretă, ceea ce mă face să simt că primesc o lovitură mult prea dură.

Închid ochii cât să pot să înjur în gând. Este momentul în care îmi dau seama ce am făcut şi simt cum puterea îmi părăseşte tot corpul. Mă rezem de birou pentru a-mi recăpăta echilibrul şi trag aer în piept ca şi când viaţa mea depinde de acea gură de aer pe care o eliberz în cea mai mare linişte, chiar dacă în clipa asta aş vrea să tip cât pot de tare. Strâng din pumni până când simt cum unghiile îmi întră în palme şi reuşesc să găsesc forţa să stau dreaptă. Eu ştiu că relaţia mea este terminată, însă el este încă împreună cu o femeie de care ştiu că este îndrăgostit. Am fost mai egoistă ca niciodată, aşa că trebuie să fiu cea care vorbeşte prima.

- Suntem doi oameni maturi, care au cedat tentaţiei, dar sunt sigură că ne putem continua relaţia de colegialitate ca şi când seara asta nu a existat.

Se întoarce spre mine şi furia din ochii lui mă ia prin surprindere.

- Cam greu să uiţi aşa ceva, nu crezi?!

- Şi atunci ce vrei? întreb răstindu-mă la el. Să dăm un mail oficial la toată lumea despre ce tocmai s-a întâmplat?!

El pare tot mai nervos îşi trece din nou o mâna prin păr. Este vizibil încurcat şi nici el nu ştie ce vrea.

- De ce ai făcut asta? mă întreabă printre dinţi şi nu înţeleg întrebarea.

Mă priveşte acuzator şi nu îmi dau seama de ce se poartă ca şi când eu am fost cea care a iniţiat totul...

- De ce m-ai lăsat să continui când ai ştiut în ce direcţie mergem? repetă el văzând că nu îi răspund.

Şi atunci înţeleg. Mă consideră vinovată că am cedat tentaţiei iniţiate de el, când corect ar fi fost să îi lipesc o palmă şi să ies din birou. Totuşi întrebarea mă pune pe gânduri. De ce nu am reacţionat aşa? Pentru că am fost egoistă. Ştiu asta. Pentru că eu nu mai am la cine să mă gândesc că aş face să sufăr. Pentru că sunt singură şi el m-a făcut să mă simt cum nici un alt bărbat nu m-a făcut niciodată. Am avut într-o singură partidă de sex cu el, mai multe orgasme decât am avut în ultimii ani de căsnicie. Pentru că am sperat că o să simt din nou că sunt femeie, alături de un bărbat frumos care era evident că în clipa aia mă dorea pe mine şi nu pe altcineva. Pe mine, aşa cu sunt şi nu pentru că i-am gătit o mâncare bună şi simte că trebuie să mă recompenseze la sfârşit de lună cu o partidă de sex scurt. De-asta am făcut-o. Pentru că aveam nevoie să simt că încă trăiesc şi că încă mai există acea sexualitate în mine, care poate să facă un bărbat să uite de existenţa oricărei alte femei în viaţă lui, în afară de mine. Am fost rea.

Diabolic de egoistă. De aceea am făcut-o. Dar nu pot să îi spun asta. Așa că prefer să iau totul asupra mea.

- Dacă ai nevoie de un vinovat, mi-o asum cu cea mai mare plăcere, pentru că ai dreptate. Eu sunt cea care trebuia să te refuze, însă am fost atât de egoistă și m-am gândit doar la plăcerea mea carnală.

- Dar tu nu ești așa, spune cu dezamăgire în glas și un oarecare dezgust, care mă lovește mai tare, încât simt că vreau să fac acolo o groapă și să mă pitesc în ea, să nu pot vedea privirea aceea asupra mea.

Reușesc totuși să trag aer în piept și să îmi mențin poziția dreapta. Nu am de gând să mă prefac a fi o sfântă. Chiar deloc. Reușesc să îmi ridic colțul gurii într-un mod ironic și arăt spre el.

- Să fim serioși, nu știu cât mai puteam să rezist la cât de bine arăți. Chestia asta, și arăt cu degetul spre noi, era inevitabilă. Așa că dacă asta îți ușurează conștiința într-un fel, poți să dai vina pe mine. Nu îmi pasă. Dar asta a fost de ajuns să ne satisfacem curiozitatea și să mergem mai departe.

Închid cuvintele cu răceală și ies din biroul lui, dorind să ies din acea încăpere în care simțeam că dacă mai stau o secundă, aș izbucni în plâns.

El rămâne pe loc, probabil cântărind cuvintele mele, și mă bucur că nu mă urmează. Mă duc repede în birou de unde îmi iau laptopul pe care îl arunc în geantă și agățându-mă de palton spre ieșire, plec fără să mă uit în urmă.

În mașină realizez că mi-am uitat telefonul. Inima îmi bate cu putere ca și când mă simțeam urmărită de o fantomă. Așa că nu am de gând să mă întorc acolo, pentru că oricum nu are cine să mă sune la ora asta. Pornesc motorul și plec dorind să nu mai văd chip de om în fața ochilor. Pe drum reușesc să îmi stăpânesc lacrimile, însă când ajung acasă și mă simt în siguranța spațiului meu, singură, pe teritoriul meu, încep să plâng acolo jos, pe gresia rece de lângă ușa. După câteva minute mă ridic cu greu și abia reușesc printre lacrimi să îmi dau jos pantofii.

Este prima dată când plâng de când am început toată nebunia cu divorțul. Chiar dacă el a fost împotriva acestei decizii, nu am plâns o secundă din momentul în care l-am anunțat de hotărârea mea. Mergeam amândoi pe drumuri diferite care nu făceau decât să ne aducă tristețe. După discuții interminabile, certuri și țipete, cu greu a acceptat. Însă și-a propus să îmi facă viață grea pe toată perioada asta și a atacat acolo unde mă așteptăm cel mai puțin: bunurile comune. A devenit avar și în ultima clipă a început să aibe pretenții la mai mult decât i se cuvenea, inclusiv casa părinților mei, casa plină de amintiri frumoase ale copilăriei mele, casa în care crescusem și pe care părinții mei mi-o lăsaseră după ce ei au divorțat. Era situată într-o zonă de munte și o foloseam doar pe perioada concediilor, iar acum avea o valoare destul de mare, însă pentru mine nu avea decât o valoare sentimentală. Iar pentru asta aveam de gând să mă lupt și ani de zile. Însă azi avocatul mă asigurase că vom câștiga și nici măcar în acea clipă nu am plâns, chiar dacă abia atunci mi-am simțit sufletul liber pentru prima dată în mulți ani.

Şi toată acea încărcătură sentimentală a culminat cu avansul inopinat al lui Bogdan. Ce-a fost în capul lui? Ce s-a întâmplat cu el de s-a purtat în felul ăsta fără să se gândească la consecinţe? Şi cu toate astea, m-a făcut tot pe mine să mă simt vinovată.

Nu ştiu dacă sunt în măsură să judec acţiunile mele când ştiu foarte bine ce a fost în capul meu, însă nu am nici cea mai mică idee ce o să fac în continuare.

Capitol 2

Capitol 2.

Alexandra

Ajung în clădirea mare la o oră foarte matinală, ştiind sigur că nu ajunge nimeni aşa devreme. Pe drum m-am oprit la un Starbucks şi mi-am luat o cafea mare. Azi prefer să ajung înaintea tuturor, să îmi terimin treaba mai repede şi să nu mai stau peste program, însă mai nerăbdătoare sunt să ajung în posesia telefonului uitat.

Sunt mai obosită ca ieri şi probabil mai puţin obosită ca mâine. Am lucrat pe laptop până târziu şi în acelaşi timp am băut şi un pahar de vin, în speranţa că mă va ajuta să adorm. Dar nu a ajutat. M-am întors pe toate părţile toată noaptea amintindu-mi sărutările lui Bogdan, atingerile lui pline de dorinţă şi senzaţia de plăcere maximă când îl simţeam în mine. E un bărbat perfect din toate punctele de vedere, mai puţin faptul că nu este perfect pentru o aventură. E colegul meu! Are o relaţie serioasă! Ce-a fost în capul meu? Şi revin mereu la

întrebarea: ce-a fost în capul lui? El m-a sărutat primul! El a inițiat totul chiar și în biroul lui! Eu doar... am acceptat...

Întrebări și gânduri care mi-au alungat somnul și încă îmi bântuie dimineață. Scutur capul cu putere și încercând să mă concentrez pe prezent, îmi dau seama că sunt în fața liftului în care a început toată nebunia de ieri.

Îmi vine să mă dau cu capul de perete, să fac 3 pași înapoi și să scuip peste umăr, că liftul ăsta e ca o piază rea pentru mine acum. Dar mă abțin. Inima îmi bate cu putere la amintirea celor întâmplate cu nici 24 de ore în acest spațiu mic și nu reușesc decât să rămân înmărmurită în față lui și îmi scapă un ras ironic și totodată isteric. În spatele meu mai vin câțiva angajați ai firmelor din clădire și mă întreb unde au fost ieri, la o ora mult mai normală ca cea de azi. Se uită ciudat la mine, dar îi ignor, iar când ușile de deschid, pășesc ca și când aș merge spre ghilotină.

În sediu nu e nimeni momentan. E liniște. Mă uit la ceas și știu că mai am cel puțin o oră la dispoziție până când locul ăsta o să se umple de zumzet și agitație.
Înainte să întru în biroul meu mă opresc o clipă în loc și privesc spre biroul lui Bogdan. Este la fel ca aseară, cu roletele trase, iar ușa e deschisă. Pentru o secundă vreau să mă duc acolo și să mai văd o dată la "locul crimei", așa cum face un criminal, însă rezist tentației și întru în birou meu, închizând ușa după mine. De data asta las totul la vedere prin geamurile despărțitoare, pentru că am văzut ce se poate întâmpla în spatele unor "uși închise" și vreau să evit orice aluzie sau asociere. Din acest motiv azi am decis să mă îmbrac cu o pereche de

pantaloni gri la dungă și o helancă albă. Pantofii cu toc nu lipsesc aproape niciodată, așa că la capitolul ăsta am tras linie. Ideea e că am acoperit tot ce am putut din corpul meu, mai puțin fața și degetelele mâinilor. Degetelele pe care cândva purtăm inelul de logodnă și mai rar verighetă. Cred că trebuia să fie un semn clipa în care am decis că acea verighetă strânea niște discuții prea personale cu unii clienți, în special cliente, și am preferat să port doar inelul de logodnă. Nici Mircea nu purta verigheta, așa că nu l-a deranjat, cum nu l-a deranjat nici că nu i-am luat numele după căsătorie. Acum toate încep să le văd ca pe niște semne care nu mi-au deschis ochii la momentul potrivit. Nici mie și nici lui. Eram prea procupați de carierele noastre, încât aceste detalii nu intrau în raza noastră de interes.

La exterior păream cuplul perfect, amândoi aveam cariere de succes: eu eram tot mai apreciată în vânzări și asta o arătau cifrele și ofertele pe care le primeam, el era o prezență destul de întâlnită și la TV, unde era invitat la mai multe emisiuni pentru sănătate, pentru că părerea lui în calitate de nutriționist era foarte apreciată. În ultimii ani devenise destul de cunoscut și multe vedete îi treceau pragul cabinetului privat. Poate că atenția primită din partea aceea, depășea cu mult atenția pe care eu i-o ofeream și în timp am încetat să mai depun eforturi de a fi soția perfectă și m-am dedicat și mai mult carierei mele. Am rămas perfecți doar în poze și la câteva petreceri mondene unde insistă să îl însoțesc, chiar dacă nu îmi plăceau astfel de adunări și încercăm să le evit cât mai mult. Dar o făceam, pentru imaginea lui, știind că nu o să mor câteva ore să ascult bârfele unor oameni pe care nu îi cunoșteam sau consultațiile gratuite pe care

Marius era nevoit să le facă pentru a nu le ofensa pe cele care erau fericite că îl prindeau la un astfel de eveniment și nu mai erau nevoite să facă programare la clinică.

Amintirile încă mă fac să simt fiori reci și trag de mânecile lungi ale helancii să îmi acopăr degetele de tot.

Am decis ca în locul inelului de logodnă să pun un inel primit de la mama mea la majorat. Un inel micuț din aur și cu o piatră albă în mijloc, dar acoperea fără probleme urma inelului precedent.

Imaginea inelului mă aduce cu picioarele în prezent și îmi amintesc de telefonul uitat, pe care îl văd pe biroul, așezat perfect la linie lângă agendă. Se pare că o uitasem și pe asta aici. Am 4 apeluri nepreluate și 3 sms-uri. Toate de la Bogdan. Stomacul mi se strânge și cu degetele ezitante, le deschid pe rând: "Sunt în lift. Așteaptă-mă în parcare" "Ai plecat deja?" "Răspunde. Trebuie să vorbim".

Inima îmi bate și mai tare, anticipând efortul pe care va trebui să îl fac și azi să îl evit. Este evident că el nu vrea să treacă peste acest episod așa ușor. Închid ochii, lăsându-mi capul pe spate și oftez. O să fie o zi lungă.

Decisă să mă focusez pe ale mele, reușesc să mă apuc de treaba, însă în același timp observ fiecare coleg care ajunge la birou și mă aștept ca în orice clipă să îl văd și pe el. Îmi scutur capul de mai multe ori, încercând să îmi impun să mă controlez și să nu mai fiu atât de încordată, însă nu îmi este ușor. Imagini ale serii precedente încă îmi bântuie gândurile și oricât de mult încerc să le alung, îmi este

imposibil. Totul este prea proaspăt în mintea mea, iar prezența lui inevitabilă nu o să mă ajute deloc.

Câțiva colegi mă salută văzându-mă prin geam, însă prima care vine în birou este Miruna.

- Mă simt prost că a trebuit și ieri să stai peste program, spune cu o voce vinovată, iar azi să ajungi mai devreme să corectezi ceva ce trebuia să îți dăm deja perfect făcut.

Zâmbesc.

- Suntem o echipa, Miru', zic cu voce calmă. Împreună o să ne ajutăm și o să ne perfecționăm. Așa că o să mai facem un mic training, în 15 min. Strânge-i pe toți în sala de conferință și o să mai discutăm despre problemele astea.

Conștientă că am câțiva oameni relativ noi în echipă, știu că trebuie să profit de ocazia asta și, explicându-le acestora anumiți pași, le voi reamintii și celor mai vechi mici reguli uitate.

Apoi vine și secretara cu părul albastru, Ancuța, care bagă doar capul prin crăpătură ușii.

- Neață! Ai nevoie de ceva?

Îi arăt cafeaua și îi zâmbesc mulțumindu-mi pentru intenție.

Miruna iese și în acea clipă telefonul începe să sune, în timp ce inima mi-o ia la galop. Este Bogdan, dar decid îl ignor. Sunt sigură că nu este momentul să îi răspund și să am o discuție cu el. Nici nu cred că aș fi în stare să am o discuție calmă cu el, ținând cont că ultima dată

el mă consideră vinovată pentru haosul creat. Las telefonul la încărcat și mă duc în sala de conferință unde colegii mei încep să se strângă.

Majoritatea sunt tineri, cu mai multă sau mai puțină experiență în vânzări, însă toți sunt dornici să învețe mai mult și să muncească mai mult, pentru că asta le aduce și bonusuri pe măsură. Deși pare exagerat, țin să le reamintesc câteva reguli de bază ale corespondenței scrise între ei și clienți. Le explic cu răbdare formatul pe care o ofertă trebuie să îl aibe și dacă noi renunțăm la toate detaliile unui mail, nu vom obține la rândul nostru răspunsurile complete pe care trebuie să le primim. Pun accent și pe formele de apelare și pe puterea de a transmite într-un mesaj scris, o energie pozitivă.

- Nu e nevoie să puneți emoticons la mailuri. Indicat ar fi să nu o faceți deloc, ci să va rezumați la cuvinte frumoase, care sunt mult mai apreciate, atât scris, cât și atunci când vorbiți cu ei. Chiar dacă aveți o relație foarte bună cu clienții, este bine ca în formatul scris să vă mențineți profesionalismul. Atâta timp cât nu sunt mailuri personale, hai să ne menținem o anumită etichetă. Relaxată, dar profesională.

Continui să le explic în detaliu formatul ofertelor și profit de ocazie să amintesc de campaniile precedente și pașii pe care îi vom urmă la lansarea campaniilor de acest an. Știu că trebuie să discut mai mult despre subiect și cu Bogdan, însă sper să pot evita cât mai mult asta și să reușesc să înțeleg campania din prezentările trimise. Au fost

primele pe care le-am studiat în seara precedentă și dacă mai am întrebări, intenționez să le aflu pe parcurs.

Sunt într-o situație care nu îmi place și, gândind lucrurile în felul ăsta, îmi dau seama de ea. Din cauza acestei tensiuni între noi, relația bună, ca și colegi, va avea de suferit.

Îmi trec o mâna prin păr și încerc să mă concentrez pe ceea ce explicam colegilor mei. Îmi dau seama că pentru o clipă m-am oprit din vorbit și sunt cu ochii pierduți pe geam, însă îmi recapăt instant simțurile și revin la discursul meu, plimbându-mă prin încăpere și uitându-mă la fiecare din cei opt pitici din echipa mea. Își iau notițe conștiincioși și îmi place entuziasmul lor și dorința de a învață. Îmi amintest de mine cu peste zece ani în urmă, când întram prima dată în acest domeniu.

Sunt mândră de realizările mele profesionale și că la 34 de ani dețin o poziție foarte bună într-o firmă cu mare potențial și cu un viitor frumos.

Însă gândul mă poartă din nou la Bogdan și nu pot să nu mă întreb cum vom fi afectați în viitor de ceea ce s-a întâmplat între noi.

Nu îmi termin gândul că, aruncând o privire spre peretele din sticlă care desparte încăperea de holul principal și de restul birourilor, îl văd. Stă cu mainle în buzunar și se uită la mine cu aceeași privire fixă pe care de ieri am început să o cunosc tot mai bine și să o întâlnesc, se pare, tot mai des. Îl privesc scurt, cu respirația întretăiată, și apoi îmi reîndrept atenția spre colegii mei, care nu observă starea mea agitată. Discutăm și despre campaniile următoare, însă le sugerez ca

întrebările despre ele să le adreseze colegilor de la marketing, fiind cei mai în măsură să ne explice orice nelămuriri.

La scurt timp după asta, încheiem ședința și toată lumea se întoarce la treaba, inclusiv eu.

Stăteam aplecată asupra biroului, rezemată în mâini, când un ciocănit în tocul ușii mă face să îmi ridic privirea. Stomacul mi se strânge instant când îl văd. Înjur în gând slăbiciunea corpului meu. Este îmbrăcat într-o cămașă neagră, băgată în blugi de aceeași culoare, care inevitabil îmi amintesc ceva ce nu am nevoie în clipa asta: este foarte posibil ca nici azi să nu poarte lenjerie, ceea ce înseamnă că o singură bucată de material mă desparte de ceea ce mi-a produs atâta plăcere cu nici 24 de ore înainte. Însă tot acest negru îi șocate în evidență tenul deschis la culoare și ochii căprui deschis. Depun tot efortul din lume să îmi păstrez aerul rece, văzându-l atât de răvășitor. Și barba aia... încă nu și-a dat-o jos.

- Te-am sunat, spune în timp ce închide ușa în spatele lui.

Vocea îi e serioasă și nu schițează nicio emoție, iar asta mă ajută să fiu la fel de calmă. Cel puțin să par.

- Mi-am uitat telefonul aici ieri, răspund scurt nemiscandu-mă.

- Știu. Încercam să dau de tine, când l-am auzit prin birou. Dar te-am sunat și dimineață.

- Am avut treaba, răspund.

- Putem să vorbim puțin?

Tonul lui devine uşor moale. Simte că vreau să îl evit.

- Adevărul este că trebuie să vorbim puţin despre Black Friday. Nu avem foarte mult timp la dispoziţie şi trebuie să ne mişcăm repede cu implementarea campaniei.

- Nu despre asta vreau să vorbim, Alexandra.

Sunt din nou "Alexandra" şi nu "Alex". Lucrurile sunt clare pentru mine fără să rostesc un cuvânt legat de subiect. Şi totuşi auzindu-mi numele spus de el, stomacul mi se strânge. Respir adânc şi încerc să îmi potolesc bătăile inimii.

- Doar despre asta avem de discutat, Bogdan. Nimic altceva.

- Ai plecat în grabă şi nu am apucat să mai zic nimic.

- Cred că ai zis destule cât să înţeleg situaţia, aşa că ce trebuie să fac că să uităm complet subiectul asta? întreb deja iritată.

- Am fost un idiot aseară care a reacţionat total greşit. În primul rând tu nu eşti vinovată de nimic. Eu am avut o zi proastă şi nu m-am mai gândit la consecinţe.

- Dacă asta este modalitatea ta să îţi ceri scuze, atunci le accept, cu condiţia să ne oprim din a discuta despre asta. Nici eu nu m-am gândit la ce va urma şi din această cauză sunt la fel de vinovată. Cel mai important pentru mine este ca relaţia pe care noi o avem aici la birou să nu fie afectată.

- Aici ai perfectă dreptate. Nici eu nu vreau să stricăm prietenia care ne leagă ca şi colegi.

- Atunci este stabilit, şi închei repede cu un zâmbet vizibil forţat pe chip în timp ce mă îndrept de spate.

- Nu este stabilit decât un aspect, continuă însă el. Eu încă vreau să vorbesc cu tine despre ce se întâmplă între noi la nivel personal.

- Ţi-am spus că nu mai am nimic de vorbit despre asta, Bogdan. A fost o greşeală pe care clar o regretăm amândoi.

- Eşti sigură că regreţi?

Întrebarea lui mă ia prin surprindere.

- Normal! Uitate la noi şi cât de diferit ne putăm unul cu celălalt faţă de cum eram înainte. Tu nu regreţi? întreb ştiind răspunsul evident după reacţia lui de aseară.

- Nu.

Răspunsul mă loveşte şi fac ochii mari.

- Eşti nebun... bombăn uimită.

- Tu mă înnebuneşti, Alex, spune cu vocea ca o şoaptă făcându-mă să simt dorinţa din glasul lui.

Inima mi-o ia razna din nou şi sunt conştientă că faţă mea s-a înroşit ca focul. Face un pas spre mine, însă citind-i intenţia, mă uit imediat pe geam, spre toţi colegii din camera alăturată, concentraţi pe muncă lor, şi atunci îşi dă şi el seama că toată lumea ne poate vedea. Se opreşte în loc şi se uită prin peretele mare de sticlă şi apoi coboară privirea în jos, resemnat.

- Nu este locul potrivit să vorbim. Putem să ne vedem în seara asta?

- În seara asta avem cina cu şeful, ai uitat?

Încerc să vorbesc pe un ton evident, însă şi eu uitasem complet. În mod normal ar fi fost ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit în această perioada, însă se pare că discuţia cu Bogdan i-a luat locul.

Şeful nostru este un bătrânel de aproape 60 de ani, care se ocupă de alte afaceri mult mai mari, în timp ce pe noi ne-a lăsat să ne ocupăm de acest segment. Directorul nostru este fiica lui care momentan este pe punctul de a naşte primul ei copil, aşa că fiind în concediu, în ultimele luni domnul Enache a preferat să ne scoată la câte o cină în care să îi povestim cum merge treaba. Azi era rândul meu şi al lui Bogdan, fiind departamentele care activau cel mai mult împreună.

- Corect, chiar uitasem, spune el.

Nu ştiu dacă mai vrea să mai discutăm, însă, din fericire, telefonul meu începe să sune şi, simţind că trebuie să încheiem, îmi face semn să răspund şi iese din birou, băgându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

Imaginea de la spate, cu blugii mulaţi pe fese şi pe coapsele frumos conturate, mă face să mă gândesc din nou la seara precedentă şi imagini fierbinţi îmi invadează mintea.

Răspund absenţă, aproape bâlbâindu-mă, dar îmi revin repede în simţuri. Însă pe tot parcursul zilei mă defocusez de mai multe ori, în special când îl văd cu coada ochiului sau când îi aud vocea.

În mod normal aș fi stat peste program până la ora 8, când era programată cină, dar știu că nu este o idee bună și la ora 6 plec spre casă, profitând de ocazie să mă schimb în ceva mai caracteristic mie pentru o cină cu șeful.

Aleg o rochie neagră tip capod, care se leagă peste talie cu un cordon subțire. În funcție de cum strâng materialul pe lângă corp, îi pot regla decolteul și crăpătură ușor vizibilă de pe picior, așa că îl strâng cât pot de mult pe lângă talie, ca să micșorez toate aceste tentații. Îmi iau pantofii în picioare și las părul desfăcut să îmi cadă peste umeri. Mă uit în oglindă. Da. Arăt bine. Și oftez. Asta sunt eu și așa îmi place să mă îmbrac și chiar nu îmi place să fac compromisuri la felul meu de a fi, doar ca să evit să fiu tentantă pentru un bărbat. Nu vreau nici să o caut cu lumânarea, cum s-ar spune, însă nici nu am să mă transform în călugăriță.

Ajung la restaurantul elegant cu mai puțin de cinci minute înainte de ora stabilită. Punctualitatea este foarte importantă pentru mine.

Așteptam la liftul care transportă clienții spre etajul rezervat restaurantului, când lângă mine apare Bogdan. Inima instant începe să îmi bată cu putere, însă încerc să mă liniștesc.

- Bună, îmi spune șoptit.

- Bună, răspund schițând un zâmbet scurt.

- Credeam că venim amândoi împreună de la birou.

- Am vrut să trec pe acasă să las mașina.

- Ai venit cu taxi?

- Da. O să beau probabil un pahar de vin şi nu vreau să am probleme.

- Eu sunt pe apă azi. Nu sunt la fel de inspirat ca şi tine.

- Poţi să bei şi să laşi maşina aici.

Vorbim unul cu celălalt, însă privind spre lift amândoi. Mă întreb dacă şi el se gândeşte la acelaşi lift la care mă gândesc şi eu.

- E o idee, însă îmi asum rolul de a fi şoferul tău în seara asta.

Mă uit imediat spre el şi îl văd zâmbind în colţul gurii. Face mişto de mine sau chiar este serios?

- Sunt sigură că mă descurc.

- Nu te mai încăpăţâna, Alexandra şi lasă-mă să te conduc acasă. Nu este prima dată când fac asta, deci nu trebuie să o vezi ca ceva ieşit din comun. Plus că este singură modalitate să discutăm fără să fim deranjaţi, dacă vrei să nu te mai bat la cap cu povestea noastră.

Înjur în gând şi nu răspund. Idea lui este rezonabilă, însă ceva mă opreşte să o accept atât de uşor.

- De acord? insistă el şi îşi întoarce privirea spre mine.

În timpul asta urcăm în lift, împreună cu alte câteva persoane. Se lipeşte se mine, sub pretextul că nu are loc şi aplecându-se puţin, şopteşte:

- Deci?

- Ok! aprob iritată. Numai încetează.

Zâmbeşte şi îmi dau seama că mică lui glumă m-a făcut să mai mă destind puţin şi zâmbesc uşor şi eu. Se îndepărtează puţin, cât să nu mai fim lipiţi, însă este încă foarte aproape şi nu pot să nu îmi simt corpul uşor încordat.

Ne lăsăm hainele la garderoba restaurantului şi punându-şi o mâna pe spatele meu mă conduce în urma hostesei care ne duce la masa noastră. După câţiva paşi, îşi lasă mâna pe lângă corp, şi senzaţia de cald dispare.

Domnul Enache este deja acolo şi când ne vede, se ridică să ne salute pe amândoi, iar pe mine să mă pupe, ca de obicei, pe ambii obraji, părinteşte.

- Copii mei dragi, luaţi loc!

Ne face semn să ne aşezăm amândoi pe cele două locuri din faţă şi ne conformăm, eu, cel puţin, cu o mică ezitare.

- Ce faceţi voi, frumoşilor? ne întreabă în timp ce răspundem bombănim câte un "bine", formal. Nu am comandat nimic, că abia ce am ajuns, aşa că hai să studiem ce ne oferă locul. Mi-e o foame de lup!

Când mă aşez, rochia mea se decide să nu stea pe picior pentru a-l acoperi şi îşi lasă un colţ să pice uşor pe coapsă, descoperind-o puţin mai mult decât mi-aş fi dorit, inclusiv jumătate din banda dantelată a dresului. Bogdan vede faza, fiind chiar lângă mine şi îmi aruncă o privire care spune multe, în timp ce îşi muscă uşor buza de jos.

Trag aer adânc în piept şi mă simt vulnerabilă.

Domnul Enache este cu totul pitit în spatele unui meniu mare şi nu vede cum Bogdan continuă să mă fixeze cu acea privirea animalică care îmi transmite exact ce e în mintea lui. Este privirea pe care orice femeie şi-o doreşte asupra ei, privirea care te dezbracă şi îţi arată că doar tu eşti în faţa lui şi pe tine te doreşte mai mult decât orice în acel moment.

Sunt pierdută în acea privire doar câteva clipe, însă par ore. Reuşesc să clipesc şi să expir aerul blocat în piept şi imediat îmi iau şervetul de pe farfurie şi mi-l aşez pe picioare, îndreptându-mi atenţia spre meniu. Sau cel puţin încerc să mă concentrez pe hârtia mare din faţă mea, însă cuvintele le citesc şi le recitesc şi nu reuşesc să le dau un sens.

Îl aud oftând şi apoi se ascunde şi el în spatele meniului.

- Ce mâncăm, să ştim ce bem? întreabă hazliu ca de obicei şeful.

Eu optez pentru peste, iar el pentru pui. Bogdan anunţă că este şofer şi va zice pass la alcool şi astfel comandăm un vin alb.

Tensiunea dintre noi se risipeşte încet îndată ce începem să îi facem mici rezumate şefului spre cifrele actuale, cât şi ce urmează să facem. Este încântat de idei şi ne mulţumeşte că ne descurcăm atât de bine fără ajutorul lui sau al fiicei lui.

Este un om foarte relaxat, care niciodată nu ne-a stresat cu rezultatele. Chiar dacă fiica lui Elena este directorul general, tot el a fost omul care lua deciziile cele mai importante. A avut încredere în noi de la început, iar noi am făcut tot posibilul să nu îl dezamăgim şi

mereu i-am urmat sfaturile, pentru că am ştiu să valorificăm ideile şi sugestiile lui, fiind un om cu multă experienţă.

După ce terminăm discuţiile profesionale, începe să ne povestească despre Elena şi cum se simte ea acum pe ultima sută de metrii înainte de naştere.

- Dar voi ce faceţi? Alexandra, ce mai face soţul tău?

Aproape mă inec când aud întrebarea şi sunt mai mult surprinsă de direcţia pe care discuţia a luat-o aşa brusc.

L-a cunoscut pe Marius la o petrecere privată la puţin timp după ce m-am angajat în firmă, însă chiar nu vreau să spun acum secretul legat de căsnicia mea inexistentă în acest moment.

- E bine. Munceşte. Sunt sigură că ar vrea să îţi transmit salutările lui.

- Şi eu de asemenea, răspunde el. Poate vom avea ocazia să ne revedem cât mai curând, eu ştiu... la nuntă lui Bogdan? şi îmi face cu ochiul în glumă.

Acesta din urmă chiar se îneacă şi începe să radă.

- Nu cred că sunt făcut pentru aşa ceva, spune luând o gură de apă să îşi recapete respiraţia.

- Asta e cursul vieţii: căsătorie, copii. Inevitabil va venii şi momentul tău.

- Nu zic "nu", răspunde el zâmbind.

Simt cum îmi vine să întru în pământ şi să dispar de pe faţă pamantuluil. Este unul dintre cele mai penibile momente din viaţa mea. Eu mint de usuc, iar omul din faţă vrea să se vădă cu fostul meu soţ la nunta celui cu care ieri mi-o trăgeam pe biroul lui. Sunt vai de capul meu, aşa că beau o gură zdravănă de vin.

- Poate îţi pare că ai viaţa perfectă, dar când se vor întâmpla toate astea, o să te întrebi cum ai putut să trăieşti până atunci fără emoţia unui copil. Aşa că vă imaginaţi, continuă el adresându-se către amândoi acum, plin de fericire pe chip, cât de împlinit mă simt ştiind că acum urmează să am şi o nepoată!

Ciocnim în cinstea familiilor şi încerc să mă prefac că sunt încântată şi că mă simt bine, când domnul Enache răspunde la un telefon care îl schimbă complet la faţă. Nu sunt atentă la conversaţia lui, însă se ridică repede în picioare şi după un "Vin acum!" închide şi se uită la noi.

- Copii, mă tem că trebuie să vă las. Iertaţi-mă, dar Elena e la spital, naşte! Se pare că prinţesa noastră s-a decis să vină mai repede pe lume cu o săptămână!

Fericirea şi emoţia de pe chipul lui îl fac să strălucească. Ne pupă pe amândoi, neţinând cont cine e femeie sau bărbat şi fugitiv îi transmitem multe urări bune Elenei şi viitorului bebeluş. Pleacă grăbit, ceea ce mă face să mă gândesc dacă i-a stat gândul să îşi ia măcar haina de la garderobă.

Rămân cu privirea pierdută spre el, când lângă mine o voce joasă mă întreabă.

- Mai vrei vin?

Fac ochii mari şi realizez că am rămas singură cu Bogdan, la masă, unul lângă altul, el şi rochia mea deocheată. Privesc cu coada ochiului crăpeul care îmi dezgoleşte piciorul destul de mult când stau aşezată şi mă uit discret după şerveţel, care reţin că îl pusesem pe masă. Chiar şi când am terminat de mâncat, am continuat să mă folosesc de el pe post de acoperitor.

Îmi întorc încet privirea spre Bogdan, care stă cu capul rezemat în mână şi întors spre mine mă priveşte zâmbind.

- Bună, zice zâmbind cu subînţeles.

- Ai chef de glume, spun serioasă scuturând uşor din cap.

- Nu pot să nu mă amuz cât eşti de preocupată de rochia ta provocatoare. M-am gândit că ai luat-o speciat ca să mă agiţi şi mai tare, însă mi-am adus aminte că azi la birou mai aveai un pic şi îţi puneai şi un voal pe ochi, doar să nu văd un centimetru de piele.

Cum dracu' şi-a dat seama?!

Tonul lui devine mai serios când continuă.

- Dar să-mi voie să te anunţ că şi un sac de rafie dacă pui pe tine din moţul capului, până în vârful degetelor de la picioare, probabil că mai rău o să mă aprindă.

Oftez exasperată şi îmi frec fruntea nervoasă, apoi beau o gură de vin.

- Poate e timpul să încetezi cu fanteziile, nu crezi?

Devin furioasă pe atitudinea lui, pentru că simt cum încearcă să mă încolțească cu aluzii menite să mă amețească și mai tare.

- Fanteziile sunt făcute pentru a fi îndeplinite, Alexandra. Eu doar m-am săturat să visez, iar după ce am gustat realitatea mi-am dat seama că nu vreau să mă opresc.

- Nu știu ce e în capul tău și nici ce vrei de la mine, însă sunt sigură că trebuie să încetezi, Bogdan.

- Te vreau pe tine, răspunde imediat și îmi întoarce privirea spre a lui.

Aceeași privire pătrunzătoare și respirația lui agitată nu fac decât să îmi crească temperatura în tot corpul. Nu mă pot controla în prezena lui chiar deloc? Nu. Atâta timp cât el o să fie atât de direct, eu o să continui să fiu luată prin surprindere.

- Alex, la dracu' cu tot... recunoaște că e ceva între noi. Mereu a fost și mereu am ignorat. Dar acum eu nu mai pot. Nici psihic și nici fizic, șoptește printre dinți.

Spunând asta îmi ia mâna pe care o foloseam să țin subtil marginile crapeului apropiate și mi-o așează peste umflătură tot mai vizibilă prin pantalonii lui. Îmi dau seama că nu poartă nici acum lenjerie și respirația mi se oprește. Instinctul meu este să-mi retrag mâna, însă el mi-o ține prizonieră cu a lui și atunci mi-o strânge mai tare peste penisul lui tare, făcându-mă să-l simt pulsând.

Simt că nu mai am aer și în același timp simt cum tot sângele îmi fierbe în vene.

- Nu vreau să mai ignor, Alex, zice aplecandu-se uşor spre mine. Recunoase că nici tu nu poţi.

Are drepate. Are perfectă dreptate. Îl vreau. Mereu l-am apreciat ca om şi l-am admirat ca şi coleg. De când l-am cunoscut însă am simţit şi o atracţie faţă de el, dar gândurile mele nu şi-au permis să ajungă atât de departe. L-am visat, dar mă forţam ca în ziua următoare să uit visele legate de el. L-am vrut, dar nu am formulat nici măcar în gând aceste cuvinte. Şi acum îl vreau, dar mi-e prea frică.

Trebuie să fug. Măcar câteva secunde.

- Nu ştii ce vorbeşti, zic cu voce tremurândă şi trăgându-mi mâna de sub a lui mă ridic de la masă. Revin, îi spun scurt.

Mă îndrept spre toaletă, în speranţa că puţină apă pe faţă o să mă ajute să îmi recapăt echilibrul şi răceala caracteristică. Întru în baia mare şi mă bucur că nu e nimeni care să mă vadă atât de agitată. Las apa să curgă pe mâini câteva secunde şi închid ochii. Sunt excitată şi îmi muşc buza de jos, gandindu-mă la bărbatul care mi-a spus clar că mă vrea.

Aud uşa deschizându-se şi în spatele meu apare Bogdan, care văzând că nu e mai e altcineva acolo, dintr-un pas este lângă mine, luându-mi faţă în mâini şi sarutandu-mă mai mult forţat. Mă împinge până îmi simt spatele lipit de peretele rece, însă nu îşi desprinde buzele de ale mele. Încerc să îl împing, dar nu fac decât să îi dau ocazia să mă apuce de încheieturi şi să mi le prindă cu o mâna pe amândouă la spate. Cu cealaltă mână îmi cuprinde uşor părul de la ceafă, forţându-mă să îmi dăruiesc buzele lui cu mai multă uşurinţă. Gura lui este

avidă și chiar dacă aș vrea să opun rezistență... nu pot. Cedez obosită să mă lupt cu ceva ce de fapt îmi doresc și el simte asta.

Mă conduce fără să se desprindă de buzele mele spre toaleta cea mai apropiată și închide ușa cu piciorul în spatele nostru. Sunt din nou prizonieră între un perete întunecat și corpul lui puternic și mă sărută cu poftă, gemând. Îmi ridică mâinile deasupra capului și la fel ca înainte, le ține prizoniere cu palma lui. Pot să scap, dar nu vreau. Nu pot nici eu să mai rezist, așa cum a zis și el că nu mai vrea să o facă. Mă las pradă atingerilor lui carnale și vreau mai mult. Limbile noastre se împreunează pornind un val de căldură și mai puternic în corpul meu. Își strecoară un picior printre ale mele, fortându-mă să mi le despart puțin și să îi simt mușchiul încordat atingandu-mi lenjeria. Se freacă ușor de mine și scap un geamăt oprit de gura lui ademenitoare. Îmi strânge sânul în palmă, iar când descoperă că rochia se desface doar dintr-un cordon, devine și mai dornic să mă descopere, să mă atingă, să mă simtă. Sutienul este doar o formalitate în calea degetelor lui care îmi găsesc cu ușurință sânul dezgolit și sfârcul întărit. Mă apucă de el cu buricele degetelor și strânge, producându-mi fiori de plăcere în tot corpul. Gura lui se desprinde de a mea și îmi gustă imediat sânul, sugându-l și muscându-l ușor, făcându-mă să gem.

Din fericire muzică ambientală se amestecă cu gemetele noastre și nimeni nu își poate da seama că în acest spațiu mic, doi oameni sunt pierduți în atingeri fierbinți. Gura lui o găsește din nou pe a mea și mâna îi ia locul, dezmierdand sânul meu umflat, masându-l, se joacă cu sfârcul deja sensibil și apoi nu mai durează mult până degetele lui

trasează dungi fierbinți pe coastele mele și peste abdomen, până când, fără să ezite, își bagă mâna în chiloții mei, descoperind cât sunt de udă.

- La dracu' Alex, șoptește printre buzele noastre. Mă omori în felul ăsta...

Mâinile mele se agață de brațele lui și îl mușc de buză când mă penetrează cu degetele, frecându-mi clitorisul cu podul palmei.

- Tu mă omori pe mine, îi șoptesc continuând să îl sărut.

Fără ezitare îi caut nasturele de la blugi și așa cum bănuiam, nici acum nu are lenjerie. Este excitat la maxim și îi simt vena pulsând în mâna mea. Îl strâng și îl frec dorindu-l cât mai repede în mine.

Muzica de pe fundal ne acompaniază gemetele înfundate și cu greu reținute, însă îl aud când îmi șoptește:

- Spune-mi că mă vrei, Alex. Spune-mi că și tu vrei asta...

Degetele lui sunt tot mai rapide intrând și ieșind din mine mă simt înnebunită de plăcere, însă reușesc cu greu să răspund:

- Te vreau, Bogdan, răspund răgușită, te vreau acum!

Mă apucă de șolduri și ridicându-mi un picior peste soldul lui, încet își împinge penisul erect în mine. Îmi acoperă gura cu a lui, pentru a-mi opri geamătul de plăcere și, după ce stăm nemișcăți pentru o secundă, începe să își miște pelvisul intrând și ieșind cu putere și poftă. Mișcările capătă rapid un ritm tot mai alert și mai exitant, făcându-mă să simt că mă ridic tot mai sus pe culmile plăcerii. Mă

agăţ cu braţele de gâtul lui şi din când în când buzele noastre se găsesc şi se devorează. Îşi lipeşte fruntea de a mea şi apoi mă sărută din nou, continuându-şi mişcările năucitoare. Îşi măreşte ritmul şi când îl simt aproape de climax, simt cum corpul meu rezonează cu al lui, fiori îmi cuprind corpul şi valuri de căldură îmi ard venele, explodând în jurul lui. Pentru a-mi înnăbuşi ţipătul de plăcere, îmi acopăr gura cu claviculă lui pe care o muşc uşor, iar el termină înfigându-şi degetele în spatele şi în coapsa mea pe care o susţinea. Rămânem nemişcăţi, ascultând muzica din jurul nostru şi nimic altceva. Inimile noastre bat cu putere, aproape ieşind din piept şi respirăm cu greu, ca nişte oameni ieşiţi din apă după prea mult timp. Trec clipe bune până când el se mişcă şi îmi sărută tâmpla, îndepărtându-se apoi încet.

Îmi simt corpul la fel de lipsit de vlagă că în seara precedentă, iar când îmi lasă piciorul în jos, descopăr că picioarele îmi sunt destul de moi, dar reuşesc să mă ţin pe ele.

- Eşti bine? mă întreabă încet, cu blândeţe, analizându-mi chipul.

Clatin din cap ceva de genul că "da", chiar dacă nu ştiu exact dacă este răspunsul adevărat.

Încercăm în acelaşi timp să ascultăm dacă cineva mai este în baie, dar nu auzim niciun zgomot.

După ce suntem decenţi, se uită la mine analizându-mă şi îmi da acordul că sunt ok, după ce îmi aranjează o şuviţă de par. Mă sărută scurt şi apăsat şi îmi şopteşte înainte să iasă:

- Te aştept afară.

Iese şi rămân în toaletă, moment în care mă aşez peste colacul wc-ului simţind că pic dacă fac un pas.

Nu sunt sănătoasă la cap, îmi recunosc singură. Am comis-o a două oară, însă creierul meu refuză să gândească mai mult.

Îmi reaşez rochia strângând-o cu cordonul şi ies mecanic din baie după câteva secunde şi mă opresc în faţa chiuvetei să dau cu puţină apă pe mâini şi pe faţă. Încerc să nu stric machiajul, însă am buzele înroşite şi umflate. În afară de asta, par la fel ca atunci când am ajuns la restaurant, mai puţin starea interioară.

Respir adânc de câteva ori, număr în gând până la 30 şi ies afară. Mă aşteaptă în faţa toaletei rezemat cu un picior de perete şi cu două degete în buzunarele pantalonilor. Arată atât de masculin, pierdut în gândurile lui, uşor încruntat. Respir adânc şi mă observă când se închide uşa în spatele meu, şi imediat se îndreaptă.

Face un pas spre mine şi îmi pune o mâna pe braţ.

- Eşti bine?

- Este a două oară când mă întrebi asta pe ziua de azi.

- Pentru că mă interesează, răspunde sincer.

Oftez. Închid ochii o secundă şi când îi deschid îl întreb:

- Dar tu cum eşti?

Pare că nu se aştepta la întrebarea mea. Este uimit şi pare că îşi ţine respiraţia, însă după ce îşi eliberaza aerul din plămâni răspunde:

- La fel ca tine.

- Nu cred asta, şi întorcându-mă încet pornesc spre restaurant, iar el mă urmează alături.

- De ce spui asta?

- Pentru că în comparaţie cu mine, tu pari că ai idee ce dracu' se întâmplă.

Nu răspunde şi ne întoarcem la masă în tăcere.

Ospătarul care ne servise apare imediat şi ne întreabă dacă ne poate servi desertul comandat. Eu nu mai pot să servesc nimic. Sunt prea confuză. Bogdan observă privirea mea încurcată şi mă întreabă dacă vreau să îl iau la pachet, însă îi spun că nu este nevoie, aşa că cerem doar notă.

Beau o gură de vin şi îmi doresc să plec mai repede. O parte din mine vrea să fugă din nou de lângă el, dar cealaltă parte este prea obosită. El însă mi-o ia înainte ca şi când din nou îmi citeşte gândurile:

- Ai promis că mă laşi să te conduc eu acasă. Nu încerca să mă eviţi din nou.

Oricum nu am putere să mai fac asta, în mintea mea învârtindu-se tot ce s-a întâmplat în ultimele zece-cinsprezece minute, presărate de cuvintele lui "Recunoaşte că e ceva între noi. Mereu a fost şi mereu am ignorat..."

Mâna lui o acoperă pe a mea în timp ce îmi strâng mâinile în poală. Mă mângâie ușor cu degetele și mă face să îl privesc în ochi.

- Nu te mai gândi. O luăm pas cu pas și vedem ce o să facem.

- Am nevoie de timp să mă gândesc, zic cu voce slăbită.

- Nu o să te las să faci asta, spune cu hotărâre în glas. Dacă te las, o să fugi.

- Și ce e rău în asta?

- Nu știu dacă e ceva rău, însă știu că nu o să fie deloc bine.

- Bogdan, trebuie să fim realiști.

- Sunt cât se poate de realist.

Oftează și vrea să mai spună ceva, însă ospătarul vine și ne anunță că nota a fost achitată de domnul care a plecat și își cere scuze că ne-a făcut să așteptăm.

Ne ridicăm imediat în picioare ca și când amândoi vrem să plecăm de acolo cât mai repede. Luăm în tăcere hainele de la garderobă și, după ce mă ajută să îmbrac paltonul, ne îndreptăm spre lift. Acolo nu mai este nimeni, așa că urcăm singuri în el. În singurătatea acelui spațiu el se apropie de mine și mă ia în brațe, transformând toată acea energie sexuală, în ceva mult mai plăcut și mai intim. Își afundă fața în părul meu și mă ține strâns la piept până când liftul ajunge la parterul clădirii.

Capitol 3

Capitol 3.

Bogdan

O simt fragilă şi speriată şi vreau să o liniştesc, aşa că în lift profit de faptul că suntem singuri şi o iau în braţe. Îşi pune capul pe pieptul meu şi nu mă respinge deloc, ceea ce mă face să mă simt atât de liniştit. Părul ei miroase atât de frumos, iar corpul ei este cald. Aş vrea să o ţin aşa la pieptul meu ore întregi, însă liftul ajunge la parterul clădirii şi cu greu ne desprindem, iar până la maşină ştiu că trebuie să merg la o distanţă rezonabilă faţă de ea. Aş vrea să o iau de mâna, să îi simt pielea fină, să ştiu că e încă lângă mine şi că nu a fugit din nou, dar nu vreau să o vadă vreun cunoscut şi să aibe probleme. Cu toate că asta a fost intenţia iniţială, când am pornit primul sărut în lift, acum am creierii praf.

Îi deschid uşa la maşină şi o urmăresc cu privirea. Când se aşează, rochia se da din nou într-o parte dezgolindu-i piciorul provocator.

Eforturile ei de a remedia problema imediat sunt deja amuzante şi mă fac şi mai tare să îmi doresc să sfâşii acea rochie şi să o scap de stres. A dracu' rochie... A dracu' Alexandra că a ales-o şi mi-a pecetuit soarta. Ştiu că nu asta a fost intenţia ei, rochia fiind foarte decentă când stătea în picioare, însă am citit pe chipul ei surpriza când croiala a început să facă figuri.

- Putem să facem o staţionare pe drum, să vorbim câteva minute?

- Unde? mă întreabă.

Iniţial mă gândeam că putem să mergem la mine acasă, nefiind nimeni, însă ştiu că ar refuză asta, iar momentan prefer să o duc pe un teren neutru care ar face-o să se simtă mai în siguranţă.

- Ştiu un loc mai ferit pe marginea lacului Morii. Mai merg la alergat pe acolo şi putem să vorbim liniştiţi şi să fumam o ţigare.

- Nu fumez, iar tu parcă te lasasei.

- Azi cred că simt nevoia, mărturisesc şi mă întind spre torpedou după pachetul ascuns acolo, dar o ating fără să vreau pe piciorul dezgolit.

Corpul meu răspunde instant şi pentru o clipă mâna mea rămâne nemişcâtă, în contact cu pielea ei. Tensiunea creşte într-o secundă şi, când o privesc, ochii ei mari par că sunt la fel de uimiţi ca şi ai mei de atmosfera existenţa între noi. Iau pachetul şi îmi retrag mâna încet ca o mângâiere şi mă uit în faţă, la drum, oftând zgomotos.

- Deci putem să mergem acolo?

- Ok, aprobă şi sunt surprins şi bucuros în acelaşi timp.

Am șansă să mai stau împreună cu ea și momentan asta chiar îmi doresc. Mergem în tăcere și simt că o să explodez dacă nu zic ceva, așa că rup liniștea într-un final:

- Dacă tu crezi că am toate răspunsurile, te înșeli. Sunt la fel de confuz și nu știu care este drumul cel bun. Tot ce știu este că alături de tine e diferit și bine. Și îmi place la nebunie să te ating, să te simt, să mă pierd în tine...

Mă opresc simțind că nu fac decât să cresc și mai tare tensiunea existentă.

Ea își freacă fruntea agitată și nu spune nimic. Este tăcută și asta mă face să fierb, dar nici eu nu știu ce aș vrea să aud din partea ei. După câteva secunde îmi spune cu o voce joasă, resemnată:

- Prima dată a fost o greșeală, însă deja am comis-o de două ori. Nu mai am scuze pentru că am acceptat să meargă povestea atât de departe.

- De ce continui să cauți în tine vinovatul, când știm amândoi că eu sunt cel care a inițiat totul?

- Am mai discutat treaba asta, Bogdan. Se presupune că eu sunt cea matură și care trebuie să fie mai conștientă de realitatea fiecăruia și nu trebuia să fac așa ceva niciodată.

Știu că sunt vinovat, dar nu știu încotro să o iau. Este o femeie măritată și nu merită să îi fac asta! Știam că fac o greșeală din clipa în care am sărutat-o, dar nu mi-am dat seama de consecințe decât după

ce ne-am tras-o prima dată și mi-am dat seama că îmi place prea mult de ea ca să mai dau înapoi.

Amintindu-mi acum dantela dresului ei în acea seară, pielea fină, sfârcul întărit pe care l-am descoperit abia azi, simt cum mă excit din nou numai gândindu-mă la cea care este acum atât de aproape.

- Putem să uităm de toată lumea și să ne concentrăm doar pe noi?

- Asta ar însemna să fim cei mai egoiști oameni de pe Pământ. Și nu este normal asta.

- Mai departe de noi doi nu cred că pot să gândesc când sunt lângă tine, mărturisesc cu vocea pierdută.

Nu îmi stă în caracter să fiu atât de sincer cu o femeie, însă cu ea totul e altfel. Dacă nu spun tot, o să fugă și eu vreau să o țin alături de mine cât de mult pot.

Îi iau mâna și i-o așez din nou peste erecția mea care este aproape constanța în prezența ei.

- Ți se pare normal așa ceva? Doar te-am gustat și am devenit dependent...

Atât este de ajuns: să îi văd pupilele dilatate și buzele întredeschise de uimire și în același timp să lase aerul care pare că nu mai e suficient să între în plămâni. Își retrage ușor mâna și și-o strânge ca un pumn în poală.

Mă muşc de buză să mă abțin să nu trag mașina pe dreapta, aici, în mijlocul drumului. Măresc puțin viteza pentru că trebuie să ajung cât

mai repede la locul ăla unde pot să mă concentrez pe ea şi nu pe condus.

Îşi lipeşte coapsele şi semnul este evident pentru mine.

- Şi tu eşti la fel de excitată ca şi mine... scot cuvintele încet ca o şoaptă.

Ştiu asta. O văd pe chipul ei, pe corpul ei. Şi eu vreau să fiu din nou în ea, să mă pierd ca un nebun şi ea să geamă de plăcere.

Tensiunea dintre noi creşte cu fiecare metru parcurs, dar când opresc la primul semafor, o trag de mâna spre mine şi o sărut lacom să gust aromă vinului din gura ei, să explorez cu limba buzele ei moi şi încă înroşite după partida aprinsă din baia restaurantului. Ea nu opune rezistenţă şi o simt cum se deschide din nou dornică la fel ca şi mine de mai mult. O vreau. Aici. Acum.

Claxoanele unei maşini mă aduc la realitate şi îmi dau seama că s-a făcut lumina verde la semafor, aşa că apăs acceperatia şi plec în viteză.

Ea mă priveşte cu ochii mari, uimită de dorinţa dureroasă pe care o resimţim.

- Ce îmi faci? îmi şopteşte şi în clipa asta ştiu că e a mea.

Nu mai poate da înapoi şi nici eu nu vreau lucrul asta. Îmi întind mâna spre coapsa ei şi o cuprind cu palma, dar în acelaşi timp îmi strecor degetele între picioarele ei strânse, forţând-o să mă lase să pătrund cât mai adânc. O secundă simt reţinerea ei, însă cedează, lăsându-şi

capul pe spate cu ochii închişi şi cu mâinile pe lângă corp, strânge de marginea scaunului.

Încerc să mă concentrez şi pe drum, pentru că sunt la câteva minute de locul acela, aşa cum degetele mele sunt concentrate să atingă locul ei fierbinte. Lenjeria dantelată este din nou în calea mea, însă o frec uşor pe deasupra, simţind căldură şi umezeală care mă aşteaptă. Îi dau rochia la o parte şi imediat îmi strecor mâna în spatele dantelei mângâind-o încet peste vulva umflată. E umedă şi geme de plăcere, iar eu simt că explodez în pantaloni doar văzând-o cum răspunde la atigerile mele. Mă joc cu clitorisul ei dorind să îl gust şi să îl muşc, iar ea geme şi mai tare, strângându-şi buza de jos între dinţi.

- Nu te abţine, iubito, şoptesc cu vocea pierdută. Vreau să te aud şi să mă pierd în gemetele tale.

Continui să mă joc cu clitorisul umed, frecând înainte şi înapoi, şi îmi bag un deget în ea, în acelaşi joc de du-te-vino, imaginandu-mi că o penetrez cu penisul meu dornic să între în ea cât mai repede. Măresc uşor ritmul, dorind să o duc tot mai sus pe culmile plăcerii, scoţându-mi şi din nou penetrând-o cu degetul meu. O simt tot mai umedă, respiraţia ei devine tot mai precipitată şi pentru că mai am foarte puţin până la locul cu princina, încetinesc maşina pentru a mă concentra pe plăcerea care explodează în jurul ei, făcând-o să geamă zgomotos, prin cel mai erotic "ah" pe care l-am auzit vreodată.

O mângâi încet simţind-o cum se linişteşte, însă eu sunt la limită şi simt că o să îmi dau drumul în pantaloni dacă nu o simt în jurul penisului meu cât mai repede.

În câteva secunde opresc maşina la locul unde vroiam să ajung şi o văd cum se apleacă spre mine şi mă sărută, în timp ce o cuprind cu braţele şi dându-mi scaunul la maxim pe spate, o trag peste mine, lăsând-o să mă călărească. Mă las pe spate la maxim şi îmi place să o văd deasupra mea, dominându-mă, trăgându-mă uşor de părul de la spate, lăsând-o să îmi guste clavicula şi să mă zgârie uşor cu unghiile peste piept, ajungând la abdomen şi apoi băgându-şi mâna în pantalonii mei, eliberându-mă imediat. Îmi freacă capul umed şi mă conduce imediat spre vulvă, frecandu-mă de labiile ei umezite şi apoi mă conduce spre locul mult dorit, iar acolo mă lasă să pătrund în ea cu forţă. Se freacă de mine, dar nu pot să o las să facă toată treaba, pentru că o vreau prea tare. Vreau să întru şi să ies în forţă, să simt că e a mea şi ea să simtă că sunt tot în ea. O prind de şolduri ajutând-o să ţină ritmul cu mişcările mele, sincronizându-ne perfect, tot mai rapid, tot mai apăsat, tot mai zgomotoşi. Strâng din dinţi abţinându-mă să nu muşc din ea, însă degetele mele stâng cu putere talia ei subţire, pe sub rochie. Gemetele ei răgusite mă fac să îmi dau seama că este tot mai aproape de climax, şi asta mă excită şi mai tare. Îşi afundă capul un scobitură gâtului meu strângându-mă mai aproape de ea, simţind-o cum să strânge în jurul meu şi explodează, gemând cu putere, moment în care şi eu explodez pe rochia şi pe lenjeria ei, în timp ce rag în părul ei, lipindu-mi capul de al ei şi strângând-o la piept cu putere.

Suntem pierduţi. Eu singur sunt. Stăm nemişcăţi clipe întregi, până când respiraţia fiecăruia se linişteşte, când ea îşi ridică încet capul şi vrea să se îndepărteze, dar nu o las. Îi cuprind faţa cu mâinile făcând-

o să mă privească, dar imaginea ei îmi frânge sufletul când văd că are lacrimi în ochii ei mari. Doar pot să îmi imaginez bătălia interioară care o chinuie, așa că o sărut apăsat, gustându-i buzele înroșite de barbă mea și vrând să o asigur că lângă mine este în siguranță și că aș vrea să fug cu ea cât mai departe și să nu mai mă întorc. O sărut cu poftă și pasiune, strângând-o la pieptul meu și mai e un sentiment ciudat de dorința pe care l-am mai simțit cu mulți ani înainte. Oare...?

Alexandra

- Vino cu mine, îmi spune după ce mă sărută cu gura lui avidă, lăsându-mă din nou fără rasuftare.

Își lipește fruntea de a mea și stăm așa cu ochi închiși câteva secunde.

- Unde vrei să vin cu tine? îl întreb încet.

Aș fi tentată să merg oricunde cu el acum.

- Nu știu... departe... cât mai departe, răspunde încet. Vino la mine.

Știu că nu am nimic care să mă aștepte acasă și aș vrea să îi spun și lui lucrul ăsta, însă mi-am promis că până nu se termină toată nebunia cu procesul și partajul, nu o să suflu un cuvânt nimănui. Și cum să vin la el? Chiar dacă iubita lui nu ar fi acasă, sunt lucrurile ei, parfumul ei. Ultimul lucru de care am nevoie acum în situația asta complicată în care sunt, este să mă lovească în nas acest reminder al faptului că din cauza mea acest bărbat își înșeală iubita.

- Ești nebun, șoptesc.

- Este a două oară pe ziua de azi când îmi spui asta, glumește încet, repetând ce am zis mai devreme.

- Se repetă cam multe lucruri astăzi.

- Nu mă plâng, zice făcându-mă să îmi deschid ochii.

Ne privim în tăcere, până când îi șoptesc:

- Nici eu.

- Vino cu mine, îmi spune căutându-mi din nou buzele.

Aș merge, aș fugi cu el, însă știu că am pierdut total controlul asupra a ceea ce se întâmplă. Nici nu vreau să mă gândesc ce părere are el despre mine ca femeie măritată care are o aventură cu el, chiar dacă nu știe adevărul. Însă lucrurile merg prea repede și încă sunt întrebări care se învârt în capul meu și cu cât mă afund mai tare în această aventură, cu atât o să îmi fie mai greu să găsesc răspunsuri și soluții. Mi-e frică de ce urmează, așa că trebuie să respir înainte de toate.

- Este destul de târziu... îi spun. Trebuie să mă liniștesc puțin și cred că și tu ai nevoie de puțin timp.

- Am nevoie doar de tine.

- Chiar ești nebun...

Zâmbește.

- Tu mă faci să fiu așa, Alex.

Îmi mângâie ușor obrazul cu degetele și închid ochii savurând atingerea.

- Sunt ca o bucată de plastilină în mâinile tale, şoptesc.

- Oh, Alex, cât îmi doresc să te am lângă mine mereu...

Deschid ochii şi ştiu că ceea ce se întâmplă e prea mult. Chiar şi pentru el. El încă are o iubită.

Oftez şi mă ridic, dându-mă la o parte de pe el.

- Ce s-a întâmplat? mă întreabă puţin confuz.

- S-au întâmplat prea multe într-un timp prea scurt, zic referindu-mă la tot ceea ce se întâmplă în viaţă mea personală.

Mă uit la el care aşteaptă explicaţii şi îi spun cu sinceritate.

- Dar ce se întâmplă acum între noi mă bulversează cel mai tare şi mi-e frică de ce o să se mai întâmple. Spune-mi, te rog, că mă înţelegi...

Mă priveşte fix, analizându-mi chipul care cere din priviri aprobare şi apoi clatină din cap aprobator.

- Te înţeleg perfect.

- Atunci du-mă acasă să pot să mă liniştesc.

- Nu vrei să mai discutăm despre...

- Nu cred că mai e nevoie de alte cuvinte, îl întrerup. Nici nu ştiu ce aş mai putea să zic, decât că vreau să mă liniştesc înainte de a mai face o prostie.

Mă mângâie uşor pe obraz şi îmi zâmbeşte cald.

- Sunt la un telefon distanță dacă pot să te ajut cu ceva, și dacă e cazul să vin, nu e nevoie decât să mă anunți.

Nu știu ce își imaginează că s-ar putea întâmplă cât să îl chem. Poate își imaginează că aș avea un scandal cu soțul meu văzându-mă atât de ciufulită și cu rochia în toate părțile, dar măcar pentru imaginea mea personală, mă străduiesc să o aranjez, în timp ce el, oftând, pornește motorul mașinii.

Până acasă suntem tăcuți. Privesc pierdută pe geam și sper să nu mai îmi curgă nici măcar o lacrimă cum mi s-a întâmplat după orgasmul zbuciumitor de mai devreme.

Am plâns de fericire că am parte de asemenea plăcere, dar și de durere că bărbatul care mă face să mă simt cum nici un alt bărbat nu a făcut-o, nu este al meu. Este al alteia, la care el se duce acum acasă. Oare i-am lăsat semne? Sper să nu aibe probleme din cauza mea... În momentele astea se pare că tot pentru el îmi fac griji. Pentru că eu nu mai am nimic de pierdut, însă el, da.

În față blocului, mă uit din obișnuință spre apartament, dar normal că este lumina stinsă. Înainte să cobor încerc să îi zâmbesc.

- Ne vedem mâine, spun încet.

- Abia aștept, răspunde zâmbind ușor.

- Nu aștepta! îl mustrez. Doar conștientizează până mâine că nu este bine ce facem și că trebuie să ne oprim.

- Nu pot să fiu conștient de asta, pentru să se simte prea bine, Alexandra.

- Te porți ca un copil... Toată povestea asta nu va face decât să producă durere dacă o continuăm.

- Eu cred că nouă nu ne va aduce deloc durere, Alex, spune șoptit, însă ușor încruntat. În cel mai rău caz va fi o durere plăcută.

Deschid gura să zic ceva, însă mă opresc, când mâna lui o acoperă ușor pe a mea. Are tendința de a spune lucruri care să mă bulverseze și simt că discuția capătă o nouă conotație încărcată de tensiune sexuală. Chiar am nevoie să iau o pauză departe de el, așa că mă port ca o încăpățânată, să nu risc să iau decizi impulsive. Dacă continuă să mă privească cum mă privește acum, risc să îl iau sus și tot secretul meu să fie dezvăluit, iar atunci va crede că sunt doar o femeie disperată după sex, acum că a scăpat de soț. Mi-am ținut la distanță viața personală de cea de la job cât am putut de mult, până când le-am dat cap în cap pe amandouă și de două zile continui să o fac.

- Noapte bună, Bogdan, spun retrăgându-mi mâna de sub a lui și luându-mi paltonul pe braț, împreună cu geanta.

- Noapte bună, Alex.

De fiecare dată când îmi spune numele scurt, îl pronunță într-un mod simplu și erotic pentru urechile mele. Încet, aproape ca o șoaptă, care trezește în mine toate amintirile partidelor de sex avute cu el.

Cobor după o scurtă ezitare și cu greu rezist tentației de a mă uita înapoi, de a-l mai privi măcar o clipă.

Holul gol azi nu mă mai face să plâng, din contra, mă bucură că e gol. Mă bucur că nu trebuie să inventez minciuni care m-ar face să mă

simt mult mai vinovată decât sunt. Mă bucur că sunt singură şi că sunt liberă. Contrar stării de ieri, azi sunt fericită. Nu ştiu ce se întâmplă între mine şi Bogdan, însă mă simt atât de plină de viaţă, datorită acestei nebunii pe care o trăiesc alături de el. Ştiu că e greşit, că nu este corect faţă de iubita lui, nu e corect probabil nici faţă de conducerea firmei, pentru că am abuzat de biroul lor, dar chiar nu vreau să mai mă simt prost faţă de nimeni că m-am lăsat purtată de ceea ce am simţit şi mi-am dorit. Măcar acum, aici, la mine acasă, vreau să mă bucur de ceea ce simt cu adevărat. Şi ce e mai grav, este că simt că mă îndrăgostesc. Sau poate că am fost puţin îndrăgostită de el de când l-am cunoscut. Asta ştiu sigur, însă acum că lucrurile sunt altfel între noi, sunt surprinsă să descopăr un bărbat atent, care are o putere sexuală incredibil de puternică asupra mea, care mă face să îmi încalc toate principiile, doar cu o sărutare. Un bărbat care ştie exact unde şi cum să mă atingă şi să mă facă să explodez de plăcere de nenumărate ori. Un bărbat care îmi spune că vrea să fie mereu cu mine.

Nu ştiu ce e în mintea lui şi ce vrea el exact de la mine, dar după ce mă liniştesc şi fac o baie fierbinte ştiu că o să reuşesc să îmi pun ordine în gânduri şi să am în zilele care urmează o discuţie serioasă cu el. Cuvintele lui ridică semne de întrebare şi totodată aprind o speranţă în mine, care dacă se dovedeşte a fi falsă, o să mă doară foarte tare. Până când această speranţă va creşte şi mai mult, trebuie să aflu cum vede el ceea ce este între noi: ca ceva cu potenţial sau o simplă aventură? Doar după ce aflu răspunsul lui o să ştiu cum să îmi

canalizez sentimentele mele pentru el şi care va fi direcţia în care voi merge.

Baia fierbinte mă ajută. Multă spumă, muzică în surdină pe fundal şi totul este perfect. Pot spune că, după mult timp, aceste minute sunt cele mai liniştite pe care le-am avut în ultimul timp, în ultimele luni. După aceea încerc să mai lucrez puţin, însă mă simt prea obosită, dar azi este o oboseală plăcută. Corpul meu este epuizat după tot ce a trăit în ultimele zile şi chicotesc acum gândindu-mă. Adorm târziu, mintea mea fiind aromată de amintirea atingerilor şi senzaţiilor produse de Bogdan.

Capitol 4

Capitol 4.

Alexandra

Și azi ajung la birou destul de dimineață, dar de data asta mai sunt câțiva colegi harnici veniți înainte de program. Este vineri și unii preferă să ajungă puțin mai devreme și să poată încheia programul mai repede, pentru a se bucură de weekend. Dar și cu ei este liniște momentan în birou. Îmi las geantă pe un scaun, când pe masă văd că mă așteaptă un bilețel de la Bogdan " Vino până la mine în birou când ajungi, pls. Mersi!" și un smiley face.

Sunt sigură că nu mi l-a lăsat aseară și mă face să mă gandes că a ajuns și el mai devreme azi. Fac o ultima verificare a ținutei mele, care este formată tot dintr-o pereche de pantaloni albaștri și o cămașă albă și luându-mi agenda, plină de biletele și notițe, mă îndrept spre biroul lui, unde are jaluzelele trase. Ușa este întredeschisă, iar când mă apropi, îmi dau seama că vorbește cu cineva, așa că încetinesc

înainte să întru, pentru a-mi da seama dacă pot să deranjez. Şi atunci îl aud:

- Toate femeile care înşeală sunt curve, Vlad. Că sunt măritate sau nemăritate, sunt toate la fel şi merită să fie pedepsite.

Vocea lui este rece şi scârbită când pronunţă aceste cuvinte, iar şocul lor mă loveşte atât de tare, încât scap agenda pe jos şi toate hârtiuţele se împrăştie pe lângă mine.

- Diana, nu e nici prima nici ultima, man. Stai liniştit, îl aud continuând. Mă bucur că am aflat înainte ca treaba să devină mai serioasă. Însă o femeie care îşi înşeală bărbatul de lângă ea, atâta timp cât ăla face tot ce poate să o facă fericită... merită să îţi baţi joc de ea şi să o faci să nu îi mai ardă altă dată să calce strâmb. Din păcate, ea a scăpat, pentru că nu mă aşteptăm să mi-o facă în felul asta şi s-a mişcât prea repede după ce am aflat că şi-o trăgea cu ăla.

Corpul îmi tremură şi abia pot să adun hârtiile de pe jos. Acum realizez că asta crede el despre mine. Toate în mintea mea se leagă şi crează conexiuni care mă fac să înţeleg comportamentul lui din ultimele zile. O singură frază spusă de el şi totul devine clar. S-a folosit de mine doar ca să mă pedepsească şi să îşi bată joc aşa cum şi-ar fi dorit să o facă cu iubita lui. D-aia nu îi pasă de consecinţe, el era concentrat să îşi dovedească că şi eu sunt la fel ca ea şi că îmi înşel soţul cu el, ca să fiu apoi pedepsită. Încerc disperată cu ochii aproape înlăcrimaţi să adun cât mai repede hârtiile, dar pentru că abia îmi mai pot controla tremuratul, simt că nu mai reuşesc

niciodată. Îmi vine să le las acolo și să fug sau să întru în biroul lui și să arunc cu ceva în el.

Lângă mine vine un coleg care se oferă să mă ajute, însă reușesc doar să clatin din cap că nu am nevoie de ajutor, dar totodată sper să se oprească din vorbit, astfel încât Bogdan să nu își dea seama că sunt acolo.

Însă prea târziu. Ușa se deschide larg și nu vreau să mă uit la el, însă se apleacă să mă ajute cu ultima hârtie și îi văd chipul. Este uimit că mă vede în fața biroului, și speriat deschide gura să spună ceva, însă văzându-mi privirea îngrozită, totodată furioasă și corpul care îmi tremură tremurând, rămâne înmărmurit.

- De cât timp ești aici?

Nu răspund și dau să mă ridic, însă mă prinde de mâna, dar într-un gest reflex îmi trag mâna aproape lovindu-l. Îmi strâng mâna ca un pumn și reușesc să îi șuier încet printre dinți, cu cel mai amenințător ton existent:

- Dacă mai mă atingi o dată, te omor.

Mă ridic repede și mă îndrept glonț spre biroul meu, însă el este în urma mea. Închide ușa în spatele lui și închide jaluzelele apăsând pe un singur buton.

- Ieși afară, acum!

Tip la el, destul de tare, dar cât să fiu sigură că nimeni în afara biroului nu mă aude. Este izolat destul de bine, dar nu vreau să risc.

Sunt roşie de furie şi chiar vreau să dispară din faţă ochilor mei, fără să mai aud scuzele lui ieftine.

El este agitat, însă încearcă să îşi păstreze calmul când vorbeşte.

- Ascultă-mă, te rog. Nu este aşa cum a sunat.

- Tu crezi că mai poţi să schimbi ceva după ce am auzit exact ceea ce gândeşti? Chiar crezi că mai poţi să mă prosteşti?

- Nu asta am vrut!

- Jură-te! zic ironică. Chiar nu ai avut intenţia să te răzbuni pe mine pentru că ai fost înşelat?

El pare încurcat.

- Ba da, dar..

Confirmarea e mai dureroasă decât atunci când l-am auzit vorbind. Îmi vine să plând, dar nici în ruptul capului nu o să îi arăt cât de tare sufăr.

- Dispari din faţă ochilor mei!

- Ascultă-mă o clipă!

- Nu mai mă interesează scuzele! Ieşi afară acum!

Îşi trece nervos mâinile prin par.

- După ceartă mea cu Diana am fost foarte confuz şi foarte nervos şi tu ai fost prima care mi-a apărut în faţă ochilor. Pur şi simplu nu am mai vrut să mă gândesc la consecinţe, însă am regretat că îţi fac asta din

prima clipă când am urcat în liftul ăla, dar apoi a fost prea târziu pentru mine...

- Ai plănuit totul în mintea ta bolnavă! spun şi mai îngrozită. Doar că să îţi satisfaci tu nevoile de bărbat rănit în orgoliu! Spune-mi ce a fost mai exact în capul tău, când ştiai că sunt măritată? La soţul meu nu te-ai gândit că s-ar simţi la fel ca şi tine dacă ar află?

- Nu vrei să ştii ce era în capul meu... Eram rănit şi nu judecăm corect.

- Spune-mi acum!

- În clipa aia mi-am zis că unui bărbat îi este mai bine singur, decât alături de o femeie capabilă să îl însele.

- Eşti tâmpit! Pentru că eu am făcut pasul ăsta doar din cauza ta! mă rastesc la el punând accentul pe ultimul cuvânt şi arătând spre el.

Face un pas spre mine ca şi când vrea să mă atingă, însă mă dau înapoi şi ridic un deget ameninţător.

- Ţi-am zis că dacă mai mă atingi, te omor şi am vorbit serios!

- În fiecare secundă am regretat că am întors toată povestea împotriva ta, Alexandra, însă îndată ce te-am sărutat mi-am dat seama că nu mai este despre răzbunare, ci este doar acea dorinţa pe care o simţeam faţă de tine de când te-am cunoscut. Dorinţa aia este sinceră şi este reală, iar gândurile mele stupide le-am avut doar câteva minute. Atât! Crede-mă că nu aş fi capabil să te fac să suferi în halul ăsta doar ca să mă răzbun. Te doresc cu adevărat şi sincer cred că m-am îndră...

- Termină cu vrăjelile de genul ăsta! îi întrerup cu dezgust confesiunea, oricât de sincer încearcă să fie. Normal că spui asta acum, doar că te-am prins cu adevăratele tale intenţii indecente! Ţi-ai bătut joc de mine din secunda în care ai păşit în liftul ăla şi nu ţi-a păsat absolut deloc de cum m-aş fi simţit eu dacă eram măritată!

- Cum adică dacă erai? mă întrerupe încruntat.

La dracu'! Sunt atât de nervoasă încât cuvintele ies fără să le mai gândesc.

- Sunt măritată, Bogdan. În ceea ce te priveşte pe tine am o căsătorie fericită şi un soţ perfect, iar tu ai încercat să distrugi asta, din dorinţa de a-ţi dovedi că mă poţi corupe. Felicitări! Mi-am învăţat lecţia. Acum poţi să ieşi!

Pare că nu s-a prins de scăparea mea şi este ultimul lucru pe care vreau să îi afle acum despre mine. Sunt dezgustată de el şi mă simt atât de rănită încât vreau să iasă cât mai repede şi să fac în aşa fel încât să plec imediat din tot biroul ăsta.

- Îmi pare rău că te-am făcut să suferi, Alexandra. Îţi jur şi îţi repet din nou că dorinţa de răzbunare a dispărut în secundă în care te-am sărutat şi mi-a dat seama că şi tu simţi la fel pentru mine.

- Nu te amăgi singur, Bogdan. A fost doar o iluzie care a dispărut instant în clipa în care te-am auzit cum ai vorbit cu amicul tău, ca între băieţi.

Fac ochii mici şi vorbesc scârbita de amintirea cuvintelor lui "curvă" "trebuie pedepsită"...

- Am greşit că m-am exprimat aşa...

- Chiar nu înţelegi că nu mai contează? întreb pe un ton disperat de rugător. Nu mai vreau să mai aud scuze şi, dacă s-ar putea, nu aş vrea să mai aud de tine deloc! Dar suntem colegi şi din secundă asta aş vrea să ne rezumăm la discuţii cât mai scurte legate DOAR de muncă!

Vorbesc rar şi apăsat, punând accentul pe fiecare cuvânt, astfel încât să înţeleagă că trebuie să dispară din faţă ochilor mei.

Îşi pune mâinile în cap ca şi când se trage de par, aplecându-se de la mijloc în faţă. Îşi aşează mâinile pe genunchi şi trage aer în piept de parcă nu mai are aer.

- Am dat-o în bară rău de tot... bombăne ca pentru el.

Îmi încrucişez braţele peste piept şi încerc să îmi calmez corpul, care încă tremură. Îl văd când se îndreaptă şi chipul îi este brăzdat de un regret vizibil. Face un pas spre mine, dar mă dau imediat înapoi şi se opreşte.

- Vreau doar să mă crezi că am fost cu adevărat sincer cu tine din clipa în care te-am sărutat prima dată. Chiar nu cred despre tine acele lucruri urâte pe care le-am spus.

Îmi întorc privirea spre geamul exterior şi mă port ca şi când nu mă interesează. Undeva în inima mea sinceritatea lui lasă un mic semn, însă nu mai sunt dispusă să cred nimic.

Vede că nu îi răspund şi face un pas înapoi, după care se întoarce şi iese, închizând uşa în spatele lui.

Rămân singură şi mă prăbuşesc pe primul scaun de lângă mine. Vreau să plâng, însă mă abţin pentru că sunt la birou şi urăsc persoanele care plâng la locul de muncă. Mi se pare slăbiciune şi lipsă de profesionalism. Dar despre ce vorbesc? Am depăşit limitele profesionalismului de mult, aşa că lacrimile sunt un nimic pe lângă ce am făcut. Îmi apăs cu putere tâmplele şi îmi las capul pe spatele scaunului. Am făcut o mare greşeală aruncându-mă în nebunia cu Bogdan, dar acum gata. Povestea se încheie în momentul ăsta şi trebuie să redevin eu, Alexandra cea puternică şi echilibrată. Fără alte jocuri.

Dacă în faţa biroului lui, împreună cu hârtiile din agendă, am simţit că mă prăbuşesc împreună cu tot ce este în jurul meu, acum reuşesc să găsesc gândurile potrivite pentru a mă ajută să mă ridic de pe scaunul ăsta. Îmi vine să fug mâncând pământul, să plâng şi să urlu pe stradă, să arunc cu tot ce e în jur, dar mă abţin. Mă muşc de buza de jos să mut durerea din suflet, dar degeaba. Beau cu poftă din paharul cu apă să mă mai liniştesc, dar gândurile îmi sunt întrerupte şi inima îmi sare din piept când aud o bătaie în uşa.

Mi-e frică să răspund şi pentru că roletele îmi acoperă geamurile, nu pot să văd afară. Cu un ton rece întreb:

- Cine e?

- Eu sunt, aud vocea Mirunei de cealaltă parte a uşii.

- Intră, răspund un pic mai relaxată, răsuflând uşurată că nu s-a întors Bogdan.

- Bună, mă salută ea timidă. S-a întâmplat ceva?

- De ce întrebi? zic fiind sigură că cineva şi-a dat seama de cearta de mai devreme.

Miruna îmi este destul de apropiată. Nu pot să spun că îmi este prietenă, însă mereu mi-a plăcut de ea că a fost sinceră cu mine. Se aşează pe scaunul din faţa mea, dar înainte de asta îi fac un semn să deschidă jaluzelele.

- Am auzit că ai avut o ceartă cu Bogdan. De fapt şi eu când am ajuns te-am auzit pe tine ridicând tonul la el. Nu mi-am dat seama despre ce a fost vorba, dar s-a întâmplat ceva aseară la cină cu Şefu'?

- S-au întâmplat destule cât să avem o discuţie mai aprinsă azi. Dar nu trebuie să vă faceţi voi griji. O să rezolvăm divergenţele dintre noi fără să fie afectat businessul.

Mă bucur că ea a adus aminte de cină de aseară şi că pot să mă folosesc de asta ca pretext. Mă las pe spatele scaunului încercând să par relaxată, pentru că nu vreau să simtă ea sau ceilalţi colegi tensiunea dintre mine şi colegul din celălalt birou.

- Mereu am avut impresia că faceţi o echipă bună şi mi-ar părea rău să văd că nu vă înţelegeţi.

- O echipă bună mai are şi momente de genul ăsta. Sunt sănătoase şi o să vezi că şi foarte constructive.

- Să înţeleg că e pe genul "toată această ceartă spre bine"?

- Desigur, draga mea, o asigur zâmbind machiavelic cu încredere. Tot răul spre bine.

Ea zâmbește și pare mai liniștită.

- S-a schimbat ceva la campania de Black Friday?

- Momentan nu, zic, dar posibil să vin cu niște ajustări în funcție de clienți.

Mă ridic în picioare și mă uit în sala mare. Toți din echipa mea sunt prezenți.

Poate că nu mă pricep prea bine la relațiile personale, asta mi-o dovedește tot ce s-a întâmplat în ultimele luni și a culminat cu ultimele zile, însă sunt decisă să mă concentrez pe ceea ce știu sigur că sunt bună: vânzări.

- Hai să vorbim cu toții câteva minute.

Ea mă urmează când ies din încăpere și mă așez cu jumătate de fund pe unul dintre birourile lor și îi strâng pe toți din echipa mea în jurul.

- Săptămâna viitoare până vineri seara trebuie să stabiliți întâlniri cu toți clienții. O să fac tot posibilul să merg cu voi la toate, chiar dacă întâlnirile au loc la noi, la ei sau îi putem scoate chiar și la un prânz.

Mă opresc pentru că în acel moment Bogdan iese din biroul lui, vizibil supărat.

- Faceți în rețea un fișier, continui ignorând prezența lui, însă observ că se îndreaptă direct spre ieșire. În el completați toți îndată ce stabiliți câte o întâlnire, încercând pe cât posibil să nu le suprapuneți.

Ei mă ascultă docili, în timp ce eu încerc să îmi liniștesc bătăile inimii cauzate de prezența fugitivă a lui Bogdan și să mă concentrez pe discurs.

- Chiar dacă nu pot să ajung la o întâlnire, oricum voi avea discuții individuale cu fiecare dintre voi pentru a stabili abordarea clienților în ceea ce privește aceste campanii.

Ei aprobă și mă ridic de pe birou.

- Toți clienții trebuie să fie mulțumiți, așa că nu ne permitem nicio greșeală. Campania care începe în foarte scurt timp trebuie aprobată de ei cât mai rapid și este doar un preview la cea de Crăciun. Baftă! Vă aștept la mine cu întrebări sau nelămuriri.

Le zâmbesc și ei sunt încântați că le ofer tot suportul meu.

Mă întorc în biroul meu și așa îmi începe ziua de vineri, mai agitată ca orice altă zi, fiind asaltată de întrebările lor.

La prânz prefer să plec din firmă și să mănânc singură la un restaurant unde mai merg de obicei. Nimeni nu mă deranjează, iar cei de acolo sunt obișnuiți cu mine că prefer o masă mai rezervată și astfel evit să iau contact cu eventuali cunoscuți.

Poftă de mâncare nu prea am, dar mă simt epuizată psihic și mai mult vreau să mănanc ceva dulce. Nu pierd mult timp, pentru că sunt încă destul de agitată și iau doar câteva înghițituri. Prefer să mă întorc la birou pentru că sunt entuziasmată de ceea ce m-am apucat împreună cu ceilalți, însă în același timp aș vrea să fug de acel loc și să îl evit pe Bogdan. Îmi amintesc că a plecat din birou de dimineață și până

plecasem eu la masă, el nu revenise. Gândul că aș putea fi îngrijorată mă enervează. Nu sunt sănătoasă?! Mă enervez în special pe mine și alung gândurile legate de acest personaj în timp ce mă ridic și plec spre birou.

Când ajung acolo, observ că are roletele deschise la birou și el este undeva în spatele monitorului mare. Nu știu dacă mă vede, pentru că nu insist cu privirea în acea direcție. Este trecut de ora două când mă reașez la laptopul meu și văd că am un mail de la el, în care mă întreba dacă vreau să îmi spun părerea despre bannerele online pe care urmau să le afișeze online. Recunosc că inima mi s-a oprit o secundă când am văzut că am un mail de la el, însă respir adânc pentru a mă liniști și îmi impun să îmi revin în simțuri și să nu mai reacționez așa de acum înainte. Trebuie să redevin eu, cea de acum 3 zile.

Deschid fișierele și îmi par foarte ok. O singură ajustare propun la unul din ele, dar nu primesc răspuns.

În câteva minute un coleg din echipa lui vine la mine și mă roagă să îl însoțesc până la calculator și să îi explic modificarea solicitată, în timp ce el o face pe loc.

Nu este prima dată când procedăm în felul ăsta și mă conformez fără reținere.

Stau aplecată lângă el și îi dau indicații, când lângă noi apare Bogdan. Inima mi se oprește când îl simt aproape și fără să vreau îmi ridic privirea din reflex spre el și mă blochez. Barbă a dispărut. Față lui este din nou luminoasă, în ciuda ochilor triști cu care mă privește. Părul îi

este aranjat puțin într-o parte, dar nu este mare diferența pentru că îl are oricum scurt. Dacă și cu barbă mi-a părut atrăgător, acum îmi amintesc de ce am fost mereu atrasă de el. Îmi mut repede privirea la monitor și îi ignor prezența, înjurând în gând corpul și inima care nu se conformează deloc deciziilor mele.

- Am putea să inversăm culorile la scris, sugerează el lângă mine.

Colegul lui încearcă modificarea propusă și rezultatul îmi place mai mult decât înainte.

- Super, spun zâmbind politicos și mă întorc spre el. Mersi de sugestie!

Îi zâmbesc cât pot de natural, însă în ochii mei poate vedea cu adevărat cât de fals este acest zâmbet, menit doar pentru a schimbă imaginea creată de conflictul de dimineață, față de colegi.

El este puțin surprins și îl las în spate întorcându-mă în biroul meu. De data asta, din fericire, nu mă urmează.

Prin geam îl văd uitându-se spre mine, însă nu mai am putere să îi zâmbesc. Îmi citește pe chip dezamăgirea și supărarea, și își lasă privirea în jos.

Am impresia că ziua asta nu se mai termină și totuși când realizez că deja a trecut de ora șase și colegii mei încep să dispară unul câte unul, încerc să închid cât mai repede și să plec până nu rămân din nou singură în compania pericolului care parcă pândește din umbră.

Acasă plâng. Plang cât pot de tare, cu suspine şi lacrimi care îmi udă faţa ore întregi. Vreau să mă descarc de toate sentimentele dureroase şi să îmi pot continua viaţa ca şi când nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Nu ies deloc în weekend, aşa că umblu prin casă cu părul nepieptănat şi fără să mă schimb de pijama. Luni dimineaţă am programare la salon pentru coafat şi manechiura, aşa că până atunci îmi permit să fiu o leneşă. Mănânc în pat sau direct pe canapeaua din sufragerie, mulţumită că nu este nimeni lângă mine să mă certe că fac mizerie. Oricum o să vină menajeră în câteva zile să facă curăţenie, aşa că nu mă deranjez să ridic nici măcar o pungă de pe jos. Este weekend-ul meu leneş şi depresiv, primul în mulţi mulţi ani, şi presimt că nu o să fie singurul în viitor.

Singură persoană cu care vorbesc zilele astea este prietena mea cea mai bună, care însă este mutată în Franţa şi nu am să o văd până la Crăciun, când urmează să vină în vizită la părinţi. Este impresionată de povestea mea şi mă aşteptam la reacţia asta.

- Nu te credeam în stare de aşa ceva, nebuno, îmi zice şmechereşte.

Se pare că totuşi o distrează situaţia mea, însă cred că aveam nevoie de cineva care să privească cu amuzament drama mea.

- Nici eu nu mă credeam în stare, până când... am fost în stare şi uite unde am ajuns.

- Ok, tipul a fost un porc că a zis treaba aia amicului la telefon, dar nu ştiu de ce simt că trebuie să îi iau apărarea.

- Eşti de partea ursului?! Tradatoareo!

- Hai, hai, nu fi așa tranșantă. Eu nu știu povestea decât din exterior, chiar dacă mi-ar fi plăcut să fiu în locul tău acolo, în interior... El în interior...

Dau ochii peste cap, cunoscându-i stilul mai pervers de a se exprimă. Îi place să glumească, însă când vine vorba de fapte, devine timidă și nu face nimic.

- Trezește-te, Luiza... o întrerup zâmbind plictisită.

- Iartă-mă, Alex, sunt lipsită de atingerea unui bărbat de aprape jumătate de an, spune cu sarcasm. Iar tu ai avut parte în 2 zile de mai mult sex decât am avut eu parte în cealaltă jumătate de an. Așa că dă-mi detalii. Spune-mi amănuntele picante.

Auzindu-o când îmi pronunță numele scurt, îmi trec prin față ochilor imagini ale celui care îi spunea așa cu câteva zile înainte. Însă nimic nu se compară cu fiorii pe care îi simțeam când el îmi șoptea numele așa.

- Nu știu dacă îmi face bine să vorbesc despre asta și să îmi amintesc toate acele detalii, Liz, zic încet și ea suspină, redevenind serioasă.

- Te înțeleg, însă pe de altă parte poate că e mai bine să te descarci de toată încărcătura, și luni când o să dai din nou cu ochii de el, o să poți să îl privești în ochi mai mult de două secunde.

Are dreptate... cred. Dar trebuie să îl uit.

- Nu are rost, Liz. Nu aș face decât să readuc la suprafață niște sentimente și amintiri pe care încerc să le uit. Mă doare prea tare să

vorbesc despre momentele petrecute cu el, şi în acelaşi timp să îl urăsc pentru ce a vrut de fapt să facă.

- Alex... tu chiar te-ai îndrăgostit de el...

- Nu mă ajuți deloc... spun amenințător.

- Şi totuşi el a zis că a fost sincer cu tine. Tu îl cunoşţi mai bine, dar eşti sigură că nu vrei să crezi că ţi-a spus adevărul?

- Nu îl cred, răspund categorică.

- Pentru că nu ţi-a părut sincer sau pentru că ţi-e mai uşor să fugi de el şi de o eventuală relaţie cu el?

- Să te f.

Îi zic scurt cu înţeles şi ea nu se supără pentru că asta este relaţia noastră.

- Dacă nu o face nimeni până vin în ţară, s-ar putea să te las măcar în dimineaţă de Crăciun.

- La dracu'... nu am chef deloc de Sărbători anul ăsta.

- Nici anul trecut nu ai avut, şi nu erai singură. Lasă că ne distrăm noi două, poate mergem pe undeva, cât să nu ne simţim singure sau divorţate. Ne avem una pe altă.

Zâmbesc şi îi mulţumesc.

- Lasă Crăciunul şi răspunde la întrebare: nu a fost sincer cu adevărat sau a fost sincer?

Întrebarea mă blochează ca și prima dată. Simt răspunsul în inimă, însă capul meu îl refuză.

- Să fiu sinceră cu tine, nu are importanță. Este alegerea pe care eu o fac, și anume de a stă departe de el cât de mult pot.

- Cum vrei, Al, însă eu cred că dai cu piciorul la ceva ce poate fi cu adevărat deosebit...

- Nu o să pot să trec peste cuvintele lui. "Nevestele care înșeală sunt curve..." Mi-a venit fix în inima și nu pot să uit așa ceva, în special auzite din gura unui om în care începeam să am mai multă încredere decât în mine.

- Probabil că și eu aș fi reacționat la fel dacă eram în locul tău. Tu cunoști situația mai bine decât mine și dacă asta e alegerea ta, atunci o să te susțin și nu o să te mă bat la cap.

- Mersi, Liz, spun cu drag, răsuflând ușurată că undeva în lume am pe cineva care mă susține și mă ascultă.

- Cu drag, scumpa mea. Nebunia cu Marius când se termină?

- Avocatul meu spune că săptămâna asta o să îmi trimită niște acte la semnat și de acolo ar mai fi doar câteva proceduri. Ideea e ca până la Crăciun să se încheie totul.

- El te-a mai căutat?

- Ne-am văzut miercuri la întâlnirea cu notarul și era destul de răvășit. Nu am stat la discuții prea mult, pentru că m-am grăbit să ajung la birou mai repede.

- Şi uite unde te-a dus asta... Ai căzut din lac în puţ, zice râzând şi pentru prima dată sunt în stare să mă amuz din cauza situaţiei.

- Facem haz de necaz, e bine, îi zic şi râde şi mai tare.

Adorm puţin mai relaxată după convorbirea de aproape două ore pe care o am cu ea. E genul de om care mă face să văd partea bună a lucrurilor şi care mă ajută să mă ridic când sunt jos. Aveam nevoie de ea şi ca întotdeauna m-a ajutat şi azi.

Mă trezesc însă în miezul nopţii foarte agitată, ca şi când am visat ceva. Îmi dau seama că este de la stres şi cu greu adorm la loc.

Capitol 5

Capitol 5.

Alexandra

Ritualul zilei de luni este acelaşi ca în fiecare săptămâna: trezit mult mai devreme, însă de data asta cu o uşoară durere de cap, o cafea scurtă să mă trezesc, însă nu pare să îşi facă efectul, după care fug la salon, unde sper să îmi recapăt starea de zen şi să mă relaxez puţin. Cu un păr care arată superb, mi-e greu să nu zâmbesc în oglindă, apoi zâmbetul dispare amintindu-mi că trebuie să plec la birou.

Bogdan este lângă un coleg din echipa lui şi când va vede, mă urmăreşte cu privirea, după cum observ cu coada ochiului. Salut pe toată lumea, fără a face o discriminare evidentă.

Acelaşi tratament îl aplic şi în zilele următoare şi sunt încântată că programul îmi este foarte încărcat de întâlnirile cu clienţii. Pe cât sunt de mulţumită de acest lucru, pe atât de obosită mă simt, iar statul peste program pare că devine din nou o obişnuinţă, oricât de mult m-

aș strădui să termin la timp. Însă mereu evit să rămân singură, până într-o seară când uit noțiunea timpului și Bogdan apare în ușa mea. Nu mai este nimeni în biroul mare, iar privirea lui este pătrunzătoare și amenințătoare. M-a prins.

- Am treabă, spun uitându-mă în calculatorul meu. Pot să te ajut cu ceva?

- Măcar să îmi spui cum ești. Nu ai vorbit deloc cu mine săptămâna asta.

- Înseamnă că nu am avut ce să vorbesc.

Închide ușa în spatele lui, chiar dacă nu mai este nimeni în birou, însă din fericire nu se atinge de jaluzele.

- Ești încă supărată pe mine, spune cu vocea tristă.

Ochii lui sunt încercănați și pare foarte obosit. Nu l-am văzut deloc zâmbind zilele astea, însă nici eu nu am avut motive să fiu veselă. Pentru o clipă mă bucur să îl văd așa, pentru că astfel am un motiv să mă amăgesc singură de faptul că și el se simte la fel de mizarabil ca și mine. Dar el nu are motive, decât că a rămas fără iubita cu care avea o relație serioasa și pe lângă asta, nici eu nu mai sunt dispusă să îi iau locul pentru a-i satisface nevoile.

Trag aer în piept și îl eliberz încet și cu calm. Calm pe care încerc să îl găsesc undeva în mine când vorbesc.

- Așa cum ți-am mai spus, și de data asta vorbesc foarte serios, singurul subiect pe care îl mai putem avea de discutat va fi legat de job-urile noastre și nimic altceva. Iar dacă mai ai măcar o fărâmă de

respect față de mine, o să încetezi cu astfel de discuții care încep să devină mult prea deranjante.

El se încruntă.

- Nu mi-am pierdut nici o clipă respectul față de tine. Am făcut o singură greșeală și am fost orbit de prostie pentru o clipă, însă nu este vorba de respect pierdut aici. Nu ești rezonabilă cu mine! Ești din nou încăpățânată și nu vrei să vorbim deloc despre ce se întâmplă între noi.

- Nu vreau să vorbim pentru că nu mai avem ce să vorbim, spun apăsat.

- Eu mai am de spus multe, răspunde așezându-și mâinile pe șolduri și privindu-mă printre ochii mijiți cu care mă fixează.

Mă las pe spatele scaunului și ridic o sprânceană.

- Serios? Nu crezi că ai spus destule?

- Nu știu ce ai auzit exact, însă la telefon am spus unui prieten problema pe care o aveam și am generalizat-o, însă nu te viza deloc pe tine. Tu ești...

Vocea lui devine imediat moale și face un pas spre mine, dar se oprește.

- Tu ești altfel. M-ai luat prin surprindere și mi-ai dat lumea peste cap în câteva zile. Și mi-a plăcut sentimentul ăla. Atât de mult încât am îndrăznit să visez că noi doi chiar o să fim împreună.

- Am fost. Ai văzut cum e. A fost ok, acum s-a terminat şi mergem mai departe, îl întrerup fluturând o mână leneşă.

- Nu aşa.

Ridic din nou o sprânceană neînţelegând ce vrea să spună.

- Am fost împreună, însă nu aşa cum am visat. Nu doar o simplă aventură.

Inima mi-o ia la goană şi stomacul este făcut ghem de emoţie. Oare aud corect? El îmi spune că ar vrea să aibe o relaţie adevărată cu mine?

Ştie că sunt măritată şi acum vine şi îmi spune că vrea să fie cu mine? Adică să divorţez pentru el? Pentru omul care şi-a tras-o cu mine din răzbunare? Oare e sincer cu adevărat sau doar nu are cu cine să şi-o tragă şi m-a găsit pradă uşoară?

- Tu îţi baţi joc de mine? îl întreb încruntându-mă.

- Sunt cât se poate de sincer cu tine, Alexandra.

Îşi lasă mâinile pe lângă corp şi chipul lui pare să nu ascundă nimic.

- Eşti absurd, Bogdan, spun rece, ridicându-mă în picioare. Nu îţi dai seama ce spui şi cred că uiţi care este viaţa ta şi care este a mea. Şi cel mai important: chiar dacă ar fi liberă de orice obligaţie matrimonială, tot nu aş fi cu tine! Pentru că nu mai am încredere în tine!

În timp ce vorbesc, ocolesc biroul şi mă opresc la mai bine de un metru în faţă lui. Inima îmi bate cu putere şi sper ca vocea să nu mi se frângă şi să îmi evidenţieze emoţia ascunsă.

- Singură încredere pe care o mai pot avea în tine este cea profesională, însă atât timp cât eu nu pot să stau la birou peste program de teamă că tu o să vii peste mine şi o să mă pui din nou într-o situaţie de genul acesteia, atunci avem o problema. Nu mai vreau să fug de tine şi să te evit pentru că îmi e ruşine de mine, iar tu să îmi reaminteşti prin astfel de discuţii de marea greşeală pe care am făcut-o. Dacă o să continuăm aşa, o să fiu nevoită să fac ceva ce nu îmi doresc, şi anume să plec de tot din firma asta.

Cuvinetele curg şi spunându-le îmi dau seama că aici se poate ajunge, dacă el îmi va aduce în continuare această stare de disconfort. Însă totodată îmi dau seama că exagerez. Deschid gura să îndrept ceva din ce am spus, să nu pară totuşi situaţia atât de neagră, însă în clipa aia el face un pas înapoi, încurcat şi priveşte în jur.

- Nicio secundă nu am vrut să se ajungă la aşa ceva şi nu m-am gândit că îţi fac atâta rău, cât să vrei să fugi chiar aşa de mine.

Îşi ridică privirea spre chipul meu analizându-l.

- Eşti o femeie căsătorită şi acum îmi dau seama prin ce te-am făcut să treci în timpul ăsta. Îmi pare sincer rău că te-am rănit, Alexandra.

Vocea lui tristă şi sinceră, mă răneşte şi mai tare. Dar nu cuvintele spuse, ci imaginea pe care o am în faţă mea. Bărbatul puternic pe care îl ştiu este acum umil şi dărâmat. Niciun actor nu ar putea să joace atât de bine durerea pe care o văd în ochii lui. El m-a rănit pe mine, însă eu acum fac acelaşi lucru şi nu mă simt deloc bine văzându-l aşa.

Și pentru o clipă, mă întreb ce s-ar întâmplă dacă i-aș spune că de fapt am divorțat și că sunt la fel de singură ca și el. Dacă acum aș lasă orgoliul și aș avea încredere în el. Dacă aș face un pas spre el și l-aș lua în brațe.

Dar el face încă un pas în spate.

- Promit că nu am să te mai deranjez cu astfel de discuții. Chiar dacă o să fim singuri în toată clădirea, vreau să stai liniștită că nu am să mai fac așa ceva, pentru că nu vreau să te pierd ca parteneră în firma asta.

Se întoarce spre ușa și o deschide, însă înainte să iasă se mai oprește și îmi spune.

- Sper totuși ca într-o zi să mă ierți și să mă crezi când îți spun că am fost cu adevărat sincer.

Se întoarce în biroul lui și eu rămân acolo, în același loc, blocată.

E liniște. E liniștea pe care o voiam și acum am obținut-o, însă... nu mă simt atât de bine pe cât aș fi vrut. Mă doare mai tare ca înainte. Mă simt mai confuză ca înainte.

Mă așez încet la loc pe scaunul meu și mintea mea derulează din nou și din nou cuvintele lui, discuția noastră.

După minute bune, plec mecanic spre casă, dându-mi seama că nu am mișcat o hârtie în ultima jumătate de oră. Pe drum nu sunt atentă și la un semafor trec pe roșu, însă din fericire nu produc niciun accident și nu este poliție în preajma să mă taxeze. Acasă îmi comand o pizza și las televizorul pe un film, însă nici baia fierbinte și nici

laptopul deschis cu mailuri și prezentări nu reușesc să îmi alunge gândurile. Sunt ca o fantomă prin casă și când văd că mă sună mama, nu îi răspund, știind că nu sunt în stare să îi ascund starea mea depresivă.

Îi dau un mesaj că sunt foarte prinsă cu treabă și că o să o sun eu în zilele următoare. Știu că asta o să o liniștească măcar o săptămâna. Dacă e ceva urgent, ar insistă, însă nu o face, deci pot să stau liniștită.

Încerc să mă bag la somn mai devreme decât de obicei, fiind conștientă că o să îmi ia ore bune să adorm și exact așa se și întâmplă. Până când nu îmi fac un ceai cald undeva pe la 3 dimineața, nu reușesc să adorm. Chiar și așa, somnul meu este agitat de vise pline de atingeri și cuvinte menite să mă tulbure.

Mă trezesc mai obosită ca niciodată și mă bucur că e vineri, ceea ce înseamnă că mă așteaptă un nou weekend în care o să zac pe canapea. Este singurul gând care mă ajută să mă ridic în dimineața asta.

Bogdan

Îmi e greu să o văd, însă nu mă satur să o privesc. Stă lângă masa de lucru a unuia dintre colegii vorbind cu câțiva de acolo și nu mă satur să o văd mișcându-și mâna când le explică, să îi observ acea mișcare fină cu care își dă după ureche șuvița mult visată sau să îi privesc zâmbetul politicos pe care îl afișează colegilor. Este un zâmbet trist și sunt sigur că este din vina mea. Nici înainte nu era cea mai veselă persoană, poate doar la început când am cunoscut-o și când am început să lucrăm împreună. Atunci era mai luminoasă, părea mai

fericită. În ultimul timp am observat-o mai abătută, mai preocupată, însă mereu am presupus că este din cauza volumului mare de muncă, colegi noi, responsabilități și mai multe. Știu asta, pentru că așa m-am resimțit și eu.

Însă azi tristezea ei știu că este o povara pe care eu singur trebuie să o duc în spate. Nu exclud ca toată povestea noastră să îi fi produs și ceva conflicte acasă, ceea ce mă face să simt fiori pe spate. Chiar dacă mi-aș dori ca ea să fie a mea și numai a mea, suferința ei pentru a obține o astfel de libertate, nu aș putea să mi-o iert. Dar dacă și ea simte la fel pentru mine și decide să divorțeze să fim împreună, atunci aș fi lângă ea în fiecare secundă și nu aș lăsa-o să simtă regret și suferință nicio clipă.

Scutur capul și aproape că îmi vine să îmi dau o palmă. Ce căcât visez cu ochii deschiși? Visez imposibilul și asta nu mă ajută cu nimic să îmi țin promisiunea făcută aseară de a stă departe de ea.

Mi-e dor de ea, de mirosul ei, de gustul ei și din nou corpul meu rezonează cu imaginile care îmi străbat mintea și mi se scoală imediat. Este o tortură să o știu atât de aproape și totuși atât de departe.

Deschid o prezentare și încerc să citesc textele aleatoriu, doar ca să îmi relaxez corpul înfierbântat. Ca să îmi fac de lucru, mă duc în recepție unde o întreb pe Ancuța dacă a venit un plic sau colet pentru departamentul meu.

- Așteptați ceva de la curier? Că pot să îl sun și să îl întreb, se oferă ea îngrijorată.

- Nu, nu, spun repede. Adică da, eu aştept, dar nu cred că o să ajungă zilele astea, oricum. Am vrut doar să ies puţin din birou şi mi-am amintit.

Mint grămadă, pentru că nu aştept nimic, însă trebuie să fac ceva să îmi omor timpul. Mai beau o gură de cafea din cană pe care am luat-o cu mine fără să îmi dau seama, când ea mă întreabă, foarte zâmbitoare.

- Mai vrei?

Mă uit încurcat la ea.

- Cafea, spune arătând spre cană şi întinde mâna spre ea. Oricum mă duc să îmi fac eu una, aşa că dacă nu te deranjează să stai două minute pe aici, îţi aduc eu.

Propunerea ei pare interesantă, aşadar accept mulţumindu-i şi îi fac cu ochiul, ceea ce pe ea o face să zâmbească. Sper ca gestul meu să nu fie interpretat aiurea, dar de fel mă consider o fire mai prietenoasă, aşa că nu e cazul să mă umflu în pene.

Stau rezemat cu un cot de birou, însă din plictiseală mă duc în spatele biroului fetei cu părul albastru. Niciodată nu am fost curios să văd cum arată, dar azi profit de plictiseală mea să fiu indiscret. Privesc de la distanţă fără să mă ating de lucrurile ei. Zgomotul liftului îmi atrage atenţia şi mă îndrept imediat de spate când uşile se deschid şi spre mine se îndreaptă un tip puţin mai tânăr ca mine, îmbrăcat la costum, foarte elegant.

- Bună ziua, mă salută formal, zâmbindu-mi. Daniel Popescu de la "Bunea și Asociații", am o întâlnire cu doamna Stoian.

Numele firmei, evident de avocatură, îmi pare foarte cunoscut, însă nu stau pe gânduri pentru că într-o clipă îmi dau seama că am fost confundat cu un receptionist, din moment ce mă aflu în spațiul respectiv.

- Bună ziua, salut imediat. Imediat o să vină colega din recepție și o să vă anunțe. S-a dus să facă o cafea.

- Mă scuzați, aștept. Nu e grabă, spune politicos.

Profit de ocazie să analizez discret plicul pe care acesta îl are în mână. Este un plic maro, ce pare să conțină destul de multe hărții și nu pot să nu mă întreb ce treaba are avocatul ăsta cu Alexandra? Știu sigur că nu suntem în proces cu nimeni și mă îndoiesc că o firmă de avocatură ar avea nevoie de serviciile noastre. Dacă vor promovare pe site, trebuia să fiu și eu înștiințat de așa ceva, însă mă îndoiesc că este vorba de asta. Nu îmi rămâne decât să trag concluzia că acest Daniel Popescu este venit cu o treaba personală la Alexandra, dar întrebarea e: ce treabă are un avocat cu ea? Pentru că vreau să îl privesc ca un avocat în prezența ei, și nu ca pe un bărbat tânăr și foarte arânjat.

Din fericire Ancuța apare cu cafelele destul de repede și își preia responsabilitățile, anunțând-o imediat pe Alexandra.

- Doamna Stoian o să vină imediat, îl anunță pe acesta și observ că se uită cu coadă ochiului la mine.

- Ancuța, întreb eu pentru a trage de timp, de cât timp lucrezi tu la noi?

- De un an și câteva luni, răspunde ea.

- Și în timpul ăsta nu te-a interesat o altă poziție în departamentele celelalte? Că s-au tot eliberat locuri unde sunt sigur că aveai o șansă.

Ea zâmbește rușinată și își lasă privirea în jos.

- Ba m-a interesat, însă nu cred că sunt pregătită momentan, recunoaște ea. Știu că mai am de învățat și în același timp să termin și facultatea, că sunt ultimul an. Dar după aceea sigur o să aplic.

Observ că Alexandra întârzie cu apariția ei, așa că merg mai departe cu întrebările.

- Și mai exact la ce departament ai vrea să ajungi?

Ea chicotește din nou.

- Să fiu sinceră, nu sunt decisă. Îmi place și la marketing, însă îmi place foarte mult și de Alexandra. Cred că aș avea multe de învățat și de la ea.

- Așa e, mărturisesc eu.

În clipa aia, din fericire, își face apariția chiar persoana în cauza, care văzându-mă acolo, rămâne blocată. Își mută privirea de câteva ori de la mine la avocatul care se ridică imediat de pe canapea când o zărește. Alexandra clipește des și face un pas spre tipul care îi vine în întâmpinare cu un zâmbet foarte luminos pe chip.

Îmi vine să mă duc între ei şi să îi dau un pumn în faţă lui rânjita şi să îi umplu de sânge costumul lui impecabil.

- Daniel, îi salută ea zâmbindu-i vizibil stânjenită de prezenţa mea. Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi. Te rog, vino cu mine în birou.

- Nu face nimic, răspunde acesta cu acelaşi zâmbet enervant. Nu mai am altă treaba pe ziua de azi, deci nu era cazul să te grăbeşti.

Să înţeleg că e cu treaba? Şi atunci de ce se uită la ea ca şi când o dezbracă din priviri? Oare din cauza lui s-a îmbrăcat ea în rochia asta? E neagră, cu nasturi albi, mulată pe corpul ei subţire, până aproape de genunchi şi nu face decât să mă atâţe şi mai tare.

Îmi dau seama că am rămas ca un prost cu ochii pierduţi în urmă ei, dorindu-mi să fiu eu cel care o urmează şi care se bucură de prezenţa ei atât de aproape. Dar eu sunt în recepţie, lângă secretara care pare că îşi face deja de lucru.

- A... spun gândindu-mă la ceva care să închidă discuţia noastră cât mai plauzibil. Sunt sigur că o să faci alegera corectă. Important este să alegi ce îţi place cu adevărat, astfel încât fiecare zi de lucru să fie o plăcere.

Îi zâmbesc şi ea îmi răspunde la fel de zâmbitoare şi plec repede de acolo, pentru a închide subiectul ăsta.

Trecând pe lângă biroul ei, unde roletele sunt strânse, o văd împreună cu respectivul individ la biroul ei, semnând nişte hârţii. Atât ea, cât şi acesta par destul de serioşi.

Îmi continui drumul şi când ajung în biroul, închid uşa în spatele meu, rezemandu-mă cu spatele de ea. "Bunea şi Asociaţii". Unde am mai auzit eu numele asta?

Îmi scot telefonul din buzunarul pantalonilor şi caut în agendă dacă am pe cineva salvat cu acest nume. Constat cu dezamăgire că nu am pe nimeni asociat acestei firme, aşa că îl sunt pe Vlad, sperând că el mă poate lumina.

- Boss, îl iau repede, ce faci? Ai treaba?

- Nu boss, o frec pe la spălătorie cu maşina. Tu ce faci? Ce ai păţit? mă întreabă simţindu-mi agitaţia.

- Auzi, noi ştim pe cineva la o firmă de avocatură "Bunea şi Asociaţii"?

- Hmm... stă el să se gândească câteva secunde şi apoi plin de entuziasm, răspunde: Ionuţ!

- Vărul tău Ionuţ?

- Da! Ai uitat că ne-a dat de băut acum câteva săptămâni că fusese promovat?

Faţa mi se luminează şi strâng din pumn de fericire că sunt atât de aproape de a găsi răspuns la curiozitatea mea care mă macină extrem de tare acum.

- Mai bine de atât nici că se putea! Am nevoie de o informaţie, care însă e posibil să nu vrea să ne-o dea.

- Ooo, sună intersant. Ia spune!

- A venit aici la firmă un tip, Daniel Popescu de la "Bunea şi Asociaţii" şi avea treaba cu Alexandra Stoian. Am nevoie să aflu ce treaba are cu ea.

- Cine e tipa?

- E o colegă de-a mea.

- Asta m-am prins, dar de ce interesul ăsta pentru ea?

- Află care e povestea cu avocatul ăsta, şi îţi spun.

- E prietena ta?

Face mişto de mine, dar nu am de gând să îi fac jocul şi să scap informaţii care nu îl privesc.

- Aş vrea eu, îi răspund.

- Păi şi ce te opreşte?

- E măritată, zic scurt şi îl aud şuierând.

- Bine boss, acum îl sun şi te sun înapoi.

Închide şi mă uit la telefon. Ştiu că ce fac nu este treaba mea, însă dacă nu pot să fiu lângă ea, vreau măcar să ştiu totul despre ea. Poate pot să o ajut dacă are probleme. Este o scuză stupidă, pe care nici eu nu aş crede-o, dar nu sunt în stare să găsesc una mai bună care să îmi justifice comportamentul.

Stau că pe ace minute întregi, până când Vlad mă sună înapoi.

- Boss, am vorbit.

- Şi? întreb cu entuziasm.

- Şi a zis că poate să afle chiar de la ăla de a venit la tine la birou, dar ăla se întoarce tocmai luni la firmă şi dacă îl sună să îl întrebe de treaba asta, o să pară dubios şi nu vrea să rişte.

- Oricum se riscă cu toată treaba asta, zic realizând favorul pe care îl cer. Cum l-ai convins?

- Eh... zice şi parcă îi văd zâmbetul şmecher, mai ştiu şi eu nişte chestii pe care mă-sa nu trebuie să le afle...

Nu pot să mă abţin să nu rad de situaţie, dar în acelaşi timp de fericire că luni o să aflu. Sunt nerăbdător şi până luni o să o iau razna, dar măcar ştiu că o să scap de chestia asta de pe cap, după ce aflu ce se întâmplă.

Stabilesc cu Vlad să ieşim în seara asta să bem ceva şi aşa încep să îmi fac planuri pentru un weekend cu mult alcool, pentru că am nevoie.

Pentru prima dată după aproape două săptămâni, sunt în sfârşit entuziasmat de ceva. Şi bine-înţeles pentru că are legătură cu Alexandra.

Capitol 6

Capitol 6.

Alexandra

După primul weekend ca femeie divorţată şi cu toate socotelile cu adevărat încheiate, mă simt mult mai relaxată. Aşa cum mi-am propus, mi-am închis telefonul şi am dormit până când m-am săturat. Am mâncat numai de la restaurante care făceau livrare la domiciliu şi nu mi-a păsat că eram în pijama de fiecare dată când deschideam uşa să îmi iau aprovizionarea adusă la nas.

Am profitat de liniştea casei mele şi m-am gândit mult la Bogdan, chiar dacă ar fi preferat să uit tot ce s-a întâmplat, mi-a fost imposibil să nu mă simt în continuare vinovată pentru starea pe care i-am dat-o.

Dar azi, într-o însorită, dar geroasă zi de luni, mă simţeam mult mai bine. Mai liniştită. Colegii mei deja sunt ajunşi la birou, pentru că mai avem puţin timp până la Black Friday şi e mult de muncă. Mă uit pe

geam la ei, cum sunt ca niște furnici și îmi dau seama că azi mă simt mult mai optimistă. Sunt cu adevărat fericită că am scăpat de toată nebunia cu procesul și asta mă relaxează foarte tare. Dar prin față biroului meu trece Bogdan, care îmi aduce aminte ce cealaltă nebunie a vieții mele. Mi-a dat puține emoții vineri cu avocatul care venise cu ultimele acte de semnat, însă nimeni nu a pus întrebări și am scăpat de grijă asta.

Nu știu cum îmi amintesc de mama, că nu am sunat-o înapoi nici până acum, așa că iau telefonul și o apelez.

- M-ai uitat de tot, îmi reproșează cu o undă de umor, caracteristică ei.

- Sincer, da. Am avut altele pe cap.

- Altele sau alții?

Zâmbesc. Tot cu gândul la prostii e ea. De multe ori mă întreb cine e mama și cine e copilul, pentru că ea câteodată se poartă mai infantil decât Luiza.

- Am semnat ultimele acte pentru partaj și gata. Pot spune că s-a încheiat toată nebunia.

- Ce mă bucur, dragă mea!

Îi simt fericirea din glas și zâmbesc din nou simțind ușurarea din glasul ei.

- Ai scăpat de tot haosul ăsta, în sfârșit!

- Da, mama, gata. Acum toate au revenit la locul lor.

- Şi cum te simţi?

- Liberă, răspund sincer.

- Eh, acum eşti liberă să îţi găseşti pe unul care să te scoată de păr din biroul ăla, să te ducă acasă şi să îţi facă un copil.

- Mama! exclam uimită de aberaţiile ei.

- Eşti încă tânără Alexandra, dar nu o să mai fie aşa pentru mult timp. Aşa că pune repede mâna pe unul bun.

- Graba strică treaba, mama. Chiar crezi că după toată povestea asta am chef să mă mărit din nou aşa repede?

- Dar cine a vorbit de măritat? Eu vorbesc de unul bun pentru nevoile unei femei, printre care, la un momentdat, şi un copil. E greu ca mamă singură, însă nu este imposibil.

- Te gândeşti prea departe...

- De acord, spune pe un ton mă înţelegător. Înţeleg că e prea curând, însă un bărbat tot îţi trebuie. Nu ai nimic bun pe acolo pe la birou?

Că un semn, în clipa aia, îl văd pe Bogdan aplecat peste biroul unui coleg de-al lui. Este îmbrăcat într-un costum albastru închis, smart casual, şi nu pot să nu îl admir. Sacoul luat peste un tricou negru îi scoate în evidenţă braţele puternice, iar pantalonii strânşi pe şolduri îmi reamintesc de faptul că nu poartă lenjerie intimă. Închid ochii şi îmi mut privirea oftând.

- Nu-mi spune că e chiar lângă tine.

- Cine? întreb repede revenind la realitate.

- Un bărbat bun!

- Nu e lângă mine, dar nici foarte departe, mărturisesc nevenindu-mi să cred că m-am scăpat la ea cu așa ceva.

- Păi da-i bătaie! Pune mâna pe el!

- Bine, mamă, că o să și ascult eu de sfaturile tale... spun dându-mi ochii peste cap.

- Corect. Când vreodată ai făcut tu asta?

- Tu ce vești ai? Ce face iubitul tău?

Mama, în comparație cu mine, are o relație serioasă cu un senior. L-a cunoscut în concediul din vară, pe care îl petrecea împreună cu prietenele ei în Grecia și soarta i-a scos în cale tot un bucureștean, văduv, care era acolo în concediu împreună cu fiica lui și nepoții. Erau amuzanți împreună și se potrivea foarte bine, având aceleași glume și de multe ori parcă vorbea doar o limbă a lor. Nu mă deranja că ea era cu altcineva pentru că, pe partea cealaltă, și tatăl meu avea o relație cu altcineva, însă preferă să fie mult mai reținut în a face public acest lucru, în special față de mine.

- Am avut o ceartă cu el mai săptămâna trecută, dar am cam rezolvat-o.

Tipic lor: se certau azi și a două zi se împăcau.

- Ce motiv ați mai avut acum? zic știind că iar a fost ceva prostesc.

- Locurile de veci.

Izbucnesc instant în ras. Nu mă pot abține.

- Nu mai râde, ametito, că într-o zi și tu o să ai problema asta.

- O să fac partaj și la asta înainte să mor, dacă va fi cazul, râd în continuare, ignorând seriozitatea ei.

- Se pare că tocmai asta e problema la noi. Că are locul de veci luat lângă nevasta-sa și i-am spus că o să îmi fie foarte aiurea să îl înmormântez lângă ea și în viața de apoi să fie cu ea și nu cu mine.

- Mama, nu crezi că te gândești cam departe, din nou? Și ce te face să crezi că tu o să îl înmormântezi pe el?

- Pentru că el se vaietă mai mult decât mine. Și are și colesterolul mai crescut că al meu, plus probleme cu inima. Eu sunt mai tânără, așa că pot să am mai multe pretenții, zice cu superioritate în glas, făcându-mă să râd din nou.

- Încetezi să mai râzi de mine? Mă faci să mă simt prost că ți-am spus, se plânge ea.

- Iartă-mă, mă scuz, încercând să fiu mai serioasă. Înțelege-mă că doar ce am trecut un hop destul de greu pentru mine și când te aud cu astfel de probleme, mă amuză să văd că le tratezi cu atâta seriozitate.

- Ai dreptate, zice cu voce mai blandă. Știu foarte bine ce înseamnă un divorț, însă tu bucură-te că nu ai avut copii implicați în toată treaba asta.

Deschid gura să o aprob, însă ca o furtună, în biroul meu intră Bogdan, roșu la față și vizibil furios. Închide ușa în spatele lui și își pune mâinile în șolduri, așteptând să închid telefonul.

- Mama, pot să te sun eu mai târziu?

Vocea mea serioasă, o face să înțeleagă că trebuie să încheiem.

- Da, draga mea. Te pup și spor la treabă. Povestim noi altă dată.

- Ok, te pup, spun în timp ce privirea mea este încă prinsă în ochii fixați pe mine.

Și închid.

- Când dracu' aveai de gând să îmi spui și mie că ești divorțată de aproape două luni?!

Rămân cu gura căscată la propriu, șocată de întrebarea lui. Nu pot să îmi dau seama cum a aflat, pentru că am avut mare grijă că acest aspect să rămână foarte bine ascuns.

Mă ridic confuză de pe scaun, în timp ce el mai face un pas spre mine, așteptând un răspuns. Dar nu îl am. Mă simt vinovată că i-am ascuns un lucru care pentru el se pare că are o mare importantă, judecând după reacția pe care o are acum, însă mai vinovată mă simt pentru că a aflat din altă parte, când cel mai indicat era să afle de la mine.

Și totuși...

- Cine ți-a spus asta? îl întreb încet.

- Nu asta are importantă acum! spune nervos, ocolind biroul şi oprindu-se lângă mine. Nu crezi că trebuia să ştiu şi eu aspectul ăsta al vieţii tale?

- Viaţă mea personală nu a fost vreodată subiect de discuţie între noi! Şi cred că ce s-a întâmplat săptămâna trecută este o dovadă în plus că nici nu te interesa prea tare, doar dacă nu cumva...

Fac o pauză privindu-l fix şi ceva foarte dureros mi se conturează. Continui, însă fac un pas înapoi.

- Tocmai asta a fost motivul pentru care mi-ai tras-o, nu-i aşa? Că eram măritată. Dacă ştiai că sunt divorţată, nici nu te uitai la mine.

Chipul îi e străbătut de un fior rece.

- Mereu m-am uitat la tine, însă nu am îndrăznit să te doresc decât în vise, pentru că în realitate ştiam că nu am voie să te ating!

- Şi totuşi ai făcut-o, îi arunc cu dispreţ.

- Şi acum chiar nu am niciun motiv să regret!

Privirea lui devine din ce în ce mai pătrunzătoare. Mai fac un pas în spate, dar el face unul spre mine şi astfel distanţă dintre noi mai mult de micşorează.

- Divorţată sau nu, asta nu schimbă cu nimic situaţia între noi doi. Nu uita că eram divorţată şi în ziua în care ţi-am spus că mică noastră aventură s-a terminat.

Însă el schiţează un zâmbet în colţul gurii, un zâmbet care ascunde mai mult decât îmi pot da eu seama.

- În primul rând, asta schimbă foarte mult situaţia între noi, spune arătând cu degetul de la mine la el. Iar în al doilea rând, dacă stau bine să mă gândesc, nu ai spus niciodată că între noi s-a terminat ceva. Tu doar ai spus tare şi răspicat că nu mai vrei să mai discutăm.

- E acelaşi lucru!

- Acelaşi lucru cu "sunt" şi "nu sunt divorţată"? Tu ai idee cum m-am simţit după primul nostru sărut, ştiind că m-am dat la o femeie măritată, sau cum m-am simţit după ce am conştientizat că sunt îndrăgostit de o femeie care aparţine altui bărbat? Aproape am venit în genunchi la tine şi ţi-am cerut să divorţezi şi ţi-am spus că vreau să fii cu mine! Măcar atunci puteai, în pula mea, să îmi spui adevărul!

Durerea din glasul lui frânt mă face să mă simt şi mai vinovată. Are perfectă dreptate, însă este prea târziu să mai repar lucru asta. L-am minţit şi l-am rănit, aşa cum a făcut şi el cu mine.

Respir adânc închizând ochii o clipă pentru a-mi recăpăta echilibrul pe care aproape că îl pierd.

- Acum suntem chit, spun încet făcându-l să se încrunte şi să mijească ochii spre mine. Nu am vrut să te rănesc sau să te fac să crezi că am avut un gând ascuns în a păstra secretă situaţia mea matrimonială şi cu toate astea ţi-am făcut rău. Ne-am rănit unul pe celălalt şi nu mai este cale de întoarcere.

- Eu nu vreau să mă întorc, Alex, spune cu voce răguşită, lăsându-mă să simt dorinţa din glasul lui. Eu vreau să continui. Vreau să ne iertăm unul pe celălalt şi să încercăm să facem ceva real din ceea ce simţim.

Întinde o mâna spre mine, mângâindu-mă pe braţ, însă fac un pas în spate şi apoi ocolesc biroul pentru a mări mai mult distanţa dintre noi. Atingerea lui încă o simt ca o rază fierbinte pe pielea mea, însă mi-e frică. Mi-e prea frică să mă las pradă sentimentelor, să mă las purtată de valul pe care el vrea să mă conducă. Relaţie cu el? Nu ştiu dacă vreau asta, dacă sunt pregătită să întru într-o nouă relaţie.

- Totul se întâmplă prea repede, Bogdan, şi s-au întâmplat prea multe în ultimul timp.

Îmi frământ agitată mâinile şi din reflex îmi dau seama că mă joc cu micul inel pe care îl port în locul verighetei. Şi mă opresc. Îmi ridic privirea spre el şi ştiu că este timpul pentru o ultimă minciună.

- Şi mă tem că ai înţeles greşit, pentru că eu nu am aceleaşi sentimente ca şi tine.

Mă taie cu privirea atât de adânc, încât o simt până în măduva oaselor.

- Iar te porţi că o încăpăţânată şi nu vrei să recunoşti? mă întrebă cu o voce că un tunet.

- Nu am ce să recunosc, Bogdan. Vorbesc foarte serios când îţi spun că pentru mine ce-a fost, ştiu că s-a încheiat definitiv. Iar dacă nu am spus-o până acum, o spun acum.

Seriozitatea din glasul meu mă surprinde, neştiind că sunt capabilă să mint în asemenea hal.

- Deci asta este ceea ce vrei să mă laşi să cred.

- Asta este adevărul.

- Pe care eu nu îl cred.

- Asta este problema ta.

- Ești absolut sigură că asta e ceea ce vrei cu adevărat să mă lași să cred?

- Da.

Răspund poate prea repede, însă nu mai contează. El pare că se conformează deciziei mele și trece pe lângă mine oprindu-se în dreptul ușii.

- Fiecare are dreptul al o opinie și la o decizie în ceea ce îl privește pe celălalt.

Cuvintele lui sună că o promisiune și îmi dau un sentiment ciudat de nesiguranță.

- Decizia trebuie să fie unanimă.

- Corect, însă eu nu sunt de acord cu ea.

- O să fii de acord, pentru că nu ai altă variantă.

Îmi împreunez brațele peste piept, adoptând o atitudine categorică, însă el îmi aruncă un zâmbet ironic în colțul gurii.

- Și dacă eu îți spun că sunt de părere că minți și că astfel nici tu nu ai altă varianta decât să accepți ce este între noi?

- Ești absurd!

- Atunci hai să vedem care este mai absurd!

Bogdan

Mă abțin să nu trântesc ușa în spatele meu, așa că prefer să o las deschisă. Spre biroul meu încerc să merg cât mai relaxat, chiar dacă toți idioții ăștia se uită la mine cu coadă ochiului, bănuind că ceva s-a întâmplat din nou între mine și Alexandra. M-aș întoarce acum spre ei și le-aș spune tot adevărul, numai să le văd fetele lovite de șocul veștii. Prind privirea unuia din echipa mea, care mă urmărește fix și mă opresc lângă biroul lui.

- Tu nu ai treaba?

Revine imediat cu nasul în calculator, că și cum i-am tras o palmă și l-am trezit din hipnoză și gestul lui este urmat de toți ceilalți care mă urmăreau cu privirea.

- Marketing-ul! strig tare să mă audă toți. Mâine la 4 ședință în care fiecare să îmi vină cu câte o idee nouă de promovare pentru campania de Crăciun! Este timpul să arătăm clienților noștrii că pot avea încredere în noi, pentru că noi suntem cei care avem dreptate și se pare că știm ce este mai bine, chiar și pentru ei.

Le vorbesc cu încredere și superioritate, destul de tare cât mesajul meu cu înțeles dublu să fie auzit și de Alexandra, care a rămas cu ușa deschisă.

Vestea nu este bună pentru ei, însă aveam nevoie de ceva ca să îmi transmit încă odată mesajul, tare și răspicat.

Cu ocazia asta le-am dat şi o direcţie în care să meargă bârfele curioşilor.

Mă închid în birou şi ignor văicărelile colegilor pe chat-ul intern, despre timpul prea scurt pe care îl au la dispoziţie şi despre faptul că deja era stabilită campania pentru Crăciun şi de ce vreau să o schimb acum.

Pentru că vreau să schimb totul. Dar în primul rând pentru că simţeam nevoia să pedepsesc pe cineva. Vroiam să o pedepsesc pe Alexandra pentru că refuză să accepte că este ceva între noi şi că ea simte la fel ca şi mine, aşa că mi-am vărsat frustrarea pe ei. Ştiu că greşesc, însă în clipa asta nu îmi pasă. Am nevoie de activitate să îmi iau gândul de la fiinţă fierbinte care este la câţiva metrii de mine. Să uit pielea ei fină, care ar putea fi atinsă de mine şi numai de mine. Şi când mă gândesc că ea în tot timpul ăsta s-a dus acasă unde a dormit singură, în timp ce putea să doarmă în braţele mele, iar asta o va face şi în noaptea asta, mă apucă toţi nervii. Nu pot să nu m-o imaginez într-un pat mare, goală sub cearceafurile mătăsoase, în timp ce mâinile mele o caută încet printre ţesătură moale, mângâind-o ca un fulg şi descoperind fiecare centimetru al pielii ei fine, începând cu glezna subţire, urcând încet spre interiorul coapsei şi descoperind că este la fel de umedă ca şi până acum, limba mea să o lingă şi să o guste cu poftă, până când ea explodează de plăcere.

Aşa vreau să o pedepsesc, de fapt. În fiecare zi, mereu şi mereu, să mă pierd în ea şi să o fac să explodeze în jurul meu până când rămânem fără aer.

Oh, Doamne... Nu e nici măcar prânzul şi deja am o erecţie care începe să devină dureroasă. Ce o să mă fac eu cu femeia asta? O doresc atât de tare, iar acum ştiind că e liberă şi că poate fi a mea, mă înnebuneşte şi mai tare. Iar ea mă respinge. Ştiu că minte, pentru că tot corpul ei îi contrazicea fiecare cuvânt. Pupilele dilatate, respiraţia agitată, tremuratul din voce, toată acea agitaţie îmi arată că simte altceva. De ce nu recunoaşte asta, este altă poveste.

Cel mai probabil, este încă supărată pe mine. Foarte posibil să o fi supărat mai tare şi faptul că am aflat că este divorţată şi am fost prea dur cu ea... Nu ştiu... Pot să fie multe şi poate nu e nimic din astea. Poate că pur şi simplu nu vrea să mai aibe de-a face cu mine, chiar dacă şi ea simte acea atracţie existenţa între noi.

Nu am să las lucrurile aşa, sunt sigur de asta. Am să îi dovedesc că eu sunt cel care poate să o facă fericită şi am să o fac să îşi amintească cât de bine se simte când o ating. Nu vreau să renunţ la ea. Nu pot.

Momentan însă încerc să îmi bag nasul prin mailuri şi să mă concentrez puţin pe treabă. Orice, numai să scap de încordarea din corpul meu, până când nu vine cineva şi îmi vede umflătura din pantaloni. În stilul ăsta, voi fi nevoit să încep să port din nou boxeri, iar asta nu e pe placul meu deloc. Am renunţat la lenjerie intimă de câţiva ani, însă niciodată nu a fost o problemă, aşa cum o resimt acum sau, mai bine spus, cum am simţit-o în ultima săptămâna. Mă las pe spatele scaunului şi nu pot să nu zâmbesc. La dracu'... ce face femeia asta din mine...

La prânz dispare din sediu, ceea ce mă face să cred că s-a dus la masă. Ştiu locul unde merge de obicei, însă nu vreau să insist. Sigur are nevoie de puţin spaţiu şi dacă fac prea multe presiuni, risc să devin deranjant şi chiar să devin enervant pentru ea.

Aşa că azi decid să nu o mai deranjez şi să o las să se liniştească.

Restul zilei şi-l petrece mai mult plecată în diferite întâlniri, iar eu nu pot decât să stau mai mult cu ochii pe geam şi să aştept că ea să se întoarcă. Chiar şi o clipă când o văd trecând prin sediu, mă mulţumeşte. Apoi se închide în biroul care încă a rămas cu roletele trase şi mă întristez imediat.

Plec la o întâlnire destul de importantă şi gândurile mele se risipesc pentru câteva ore. Într-un târziu ajung acasă şi în apartamentul gol îmi dau seama cât de mult s-a schimbat viaţă mea într-un timp atât de scurt. Diana a dispărut total din peisaj, aşa cum a dispărut orice sentiment pe care îl aveam pentru ea. Totul datorită Alexandrei, care cu un sărut mi-a deschis ochii şi parcă m-a trezit la realitate. Nu regret nimc din ce am făcut, pentru că doar aşa am realizat că eram fascinat de ea de mai mult timp decât eram eu pregătit să recunosc.

Încerc să fac un plan sau o listă de lucruri care ar putea să o aducă în braţele mele, însă ştiu că orice plan în prezenţa ei poate lua o altă întorsătură, aşa că decid că paşii mici sunt cei mai potriviţi.

Pentru început, a două zi dimineaţă mă opresc la Starbucks de unde iau două cafele, una dintre ele fiind pentru Alexandra. În faţa liftului mă uit în reflexia mea din uşile metalizate şi zâmbesc cu încredere. Sunt fresh, ras, aranjat la dungă, într-un costum la fel de elegant ca

cel de ieri, însă azi nu mai am un aer casual, ci unul serios şi periculos de sexy. Pentru că aşa mă simt, iar ea o să vădă asta.

Cu un zâmbet strengăresc salut pe toată lumea, ingorandu-le privirile admirative. Mă îmbrac rar aşa, doar când am întâlniri foarte importante, însă azi chiar dacă nu mă văd cu un client, Alexandra este mult mai importantă. Mă îndrept exact spre biroul ei şi din fericire roletele sunt deschise, ceea ce înseamnă că pot să o văd prin geam chiar şi din biroul meu. După un ciocănit scurt în tocul uşii deja deschisă, întru fără să aştept răspunsul ei.

- Neaţă! îi spun privind-o în ochii şi zâmbindu-i.

Este luată prin surprindere de intrarea mea şi îmi răspunde un "bună" plin de incertitudine. Fără un alt cuvânt îi pun încet cafeaua în faţă şi după ce îi fac cu ochiul, mă întorc pe călcâie şi ies din încăpere, lăsând-o să îmi admire posteriorul.

Până acum totul a mers aşa cum am vrut. Acum îmi doresc să iasă din biroul ăla şi să o pot admira măcar de la distanţă. Este ca o doză de care am nevoie, să o văd cât mai mult, iar cele cinci secunde de mai devreme nu mi-au fost de ajuns.

Din fericire dorinţa mi se îndeplineşte la scurt timp după aceea, când se duce la biroul unei colege şi discuta cu aceasta câteva minute. De ajuns să o pot vedea în toată splendoarea ei. Formele evidenţiate de fustă gri până la genunchi, cu o spărtură tentantă la spate, cămăşă albă cu nasturi închişi până la gât, care nu fac decât să îi evidenţieze sănii al căror gust parcă îl resimt în gură şi de care îmi este dor. Îşi dă din nou părul după ureche cu acelaşi gest elegant, când se apleacă

spre calculatorul din faţă ei şi mă las pe spatele scaunului relaxat, ca şi când mă uit la un film captivant.

Apoi pleacă din nou din clădire şi sunt bosumflat ca un copil care o aşteaptă din nou să revină. La prânz plec şi eu să mă întâlnesc cu Vlad, să îi fac cinste pentru informaţia obţinută. Însă nu mă întind la prea multă vorbă, pentru că îi sunt dator cu o explicaţie legată de Alexandra, pe care nu vreau să i-o dau. Îi spun doar că sunt interesat de ea, dar să nu facă glume pe acest subiect pentru că nu este cazul.

- Te porţi ciudat, îmi spune ridicând o spranceata. Nu ştiu dacă te-am văzut vreodată aşa preocupat de ce spun eu legat de o femeie cu care nu ai nicio relaţie.

- Este colegă mea şi o respect, aşa că vreau să o respecţi şi tu.

- Să fiu al dracu'! zice şi se lasă pe spătarul scaunului, zâmbindu-mi impresionat. Eşti aprins bine după tipa asta!

Nu comentez şi prefer să îl ignor, continuându-mi prânzul.

- Man, sunt impresionat, zice începând să manace zâmbind pe sub mustăţi. În primul rând ai depăşit total starea pe care o aveai mai săptămâna trecută şi deja descopăr că te-ai îndrăgostit.

- Cred că mereu am fost îndrăgostit de ea.

Îndată ce spun asta, îmi dau seama că trebuia să tac, altfel el nu o să mă mai lase în pace niciodată. Însă rămâne şocat şi spre surprinderea mea se abţine să facă o glumă proastă.

- Tu chiar vorbeşti serios.

- Aşa aş zice.

- Proaspăt divorţată, tu proaspăt despărţit, ai cale liberă!

- Nu e chiar atât de uşor.

- Păi?

- E mai... reticenţă, spun încercând să evit să dau alte detalii.

- Păi, pula mea, doar ce a divorţat, zice cu gura plină. Poate că ăla a înşelat-o sau cine ştie ce s-a întâmplat şi acum ea nu mai are chef de bărbaţi un timp. Femeile nu sunt ca noi, care după o dezamăgire în dragoste căutăm imediat satisfacţie în braţele alteia. Ele se închid în cochilia lor unde îşi ling rănile, până când sunt pregătite să iasă din nou la vânătoare.

Şi atunci mă loveşte. Un alt motiv pentru care ea mă respinge: pentru că îi este frică. Şi din toate de până acum, acesta îmi pare cel mai plauzibil. Şi nici eu nu am fost cel mai de încredere om în această săptămâna, aşa că are toate motivele să fugă de mine.

- Eşti genial, omule, îi spun, fericit ca şi când am descoperit America. Cum de ştii atâtea despre femei şi totuşi eşti singur?

Întrebarea mea este pusă cu ironie, bineînţeles.

- Când trăieşti cu o sora mai mare şi una mai mică, auzi multe... Chiar mai multe decât îţi doreşti, zice cu o falsă amărăciune, care mă face să zâmbesc.

Când mă întorc la firma sunt bine dispus şi entuziasmat ca şi când am elucidat misterul. Îmi stabilesc nişte criterii pe care să le respect în

prezența Alexandrei: să fiu calm, atent și zâmbitor. Vreau să o binedispun și să o fac și pe ea să zâmbească, pentru a fi relaxată în prezența mea. Trebuie să o fac pe ea să vină spre mine și pentru asta am nevoie de multă răbdare. Ideea pe care am avut-o dimineață cu cafeaua a fost perfectă și s-a potrivit perfect strategiei pe care o am acum în minte. Și în primul rând trebuie să îi dovedesc că poate să aibe încredere în mine și că îmi doresc cu adevărat să fiu cu ea. Cum o să îi arăt asta, o să văd pe parcurs.

Dar viața poate fi imprevizibilă și mi-o dovedește când, ajuns în față clădirii de birouri unde aveam sediul, o văd pe Alexandra la câțiva matrii distanță. Fac un pas să mă îndrept spre ea, pentru că îmi dau seama că nu mă vede din cauza oamenilor din jur, însă mă opresc brusc. Nu e singură. Spre ea vine Marius, soțul ei, care îi zâmbește și o sărută scurt, dar fără ezitare. Apoi o ia de mâna și amândoi urcă într-o mașină oprită pe marginea trotarului. Sunt blocat. Ce dracu'?! Parcă divorțaseră! Întru în clădire confuz, ametit și foarte nervos.

Milioane de întrebări îmi trec prin minte, dar cea care mi se repetă cel mai des este dacă tot gestul a fost de imagine, pentru că nu vor să se afle încă despre divorțul lor sau în cele două luni și-au dat seama că vor să se întoarcă unul în brațele altuia?

Gestul lor a fost prea natural, sărutul nu a fost unul lung, însă nu am văzut-o să îl respingă.

Nu mai înțeleg nimic. Dacă ieri nu aș fi aflat că au divorțat, acum nu aș fi bănuit că așa ceva s-ar fi întâmplat între ei.

Stau ca pe ghimpi și mă uit la ceas din cinci în cinci minute așteptând întoarcerea ei. Mai am o ora până întru în ședință cu ai mei și timpul parcă stă pe loc. Nu mai am răbdare, așa că dau buzna în spațiul lor.

- Cum stăți cu programul? Putem să mutăm ședința în 10 minute?

Tonul meu ca un tunet îi crispează pe unii dintre ei, însă nu mă interesează. Nu îmi stă în caracter să fiu dur, însă zilele astea îmi recunosc că nu am fost foarte corect. Sunt foarte agitat și vreau să îmi iau grija de la povestea asta, ca să mă pot concentra pe cea a Alexandrei.

Sunt încă în ședință când mă uit la ceas și îmi dau seama că a trecut mai bine de trei sferturi de oră de când ea aplecat cu el. Abia pot să mă concentrez pe ce prezintă fiecare coleg în parte, dar reușesc să îmi păstrez profesionalismul și să îmi aduc aportul la propunerile lor. Ei sunt relaxați și eu încerc să le dau același sentiment, chiar dacă pe interior fierb. Însă când o văd că se întoarce, aproape sar de pe scaun și mă ridic în picioare, ca și când vreau să îi arăt că o văd, iar privirea mea tăioasă să îi dea de înțeles că am văzut. Că știu.

Ea mă observă și rămâne cu privirea asupra mea o clipă, apoi își continuă drumul, intrând în biroul ei. Închide ușa și se așează liniștită pe scaun, urmându-și cursul normal al activității.

Încă în picioare reușesc să spun niște aberații care să îmi acopere gestul subit. Mai sunt doi colegi care trebuie să prezinte ideile și făcând un calcul, ar însemna încă 20 de minute cel puțin.

Mă lovește gândul că ea ar putea să plece în timpul asta și eu să nu pot discuta cu ea. Așa că, fiind încă în picioare, mă scuz la ceilalți, spunându-le că luăm o pauză de 2 minute și ies că o furtună din sală, ducându-mă în biroul ei.

Ciocan și întru fără să aștept răspuns, iar ea își ridică imediat privirea spre mine, ușor surprinsă.

- Mai pleci pe undeva în următoarea oră? întreb direct și serios.

- Nu chiar, răspunde cu ezitare. De ce întrebi?

- Vreau să te întreb ceva.

- Întreabă-mă acum.

- Nu am cum, răspund. E mai mult de discutat.

- Vine un client de-al Mirunei la 4 jumătate și mai am ceva de pus la punct cu ea până atunci. Dacă vrei, vorbim după aceea, dar nu știu la cât o să terminăm.

- Vrei să îți eliberez sala?

- Nu e nevoie, o să ne strângem aici.

- Ok, atunci vorbim după ce termini, dar o să ieșim din sediu.

- Mergem la un client? e vizibil încurcată și știu că o să îmi fie greu să o conving să meargă cu mine într-un loc ferit de ochii altora, unde să pot să îi pun toate întrebările care mă macină.

- Nu, răspund calm, dar deja colegii noștrii o iau razna când ne văd că discutăm și nu vreau să le dau și mai multe motive de suspiciune.

Nu știu dacă explicația mea este plauzibilă, însă pare că a reușit să o convingă, măcar un pic. Oftează și răspunde.

- Hai să vedem când termin întâlnirea și vorbim atunci.

- Ok.

Ies din încăpere, lăsând ușa închisă în spatele meu și mă întorc în sală, unde dau noul start la ultimele prezentări.

Mă simt puțin mai liniștit, însă tot sunt măcinat de dilemele anterioare. Planul meu de a trata situația cu calm s-a dus dracu'. Așa cum eram sigur că se întâmplă cu orice aș planifica legat de ea. Sper doar că discuția noastră de azi să nu se anuleze și astfel să îmi prelungesc agonia și mai tare. Dar mai mult ca sigur ea bănuiește cam în ce direcție va merge conversația noastră și probabil că va încerca să o evite.

După jumătate de ora terminăm ședința și toată lumea se întoarce la treaba. Ea este în biroul ei împreună cu Miruna.

Oftez. Toată treaba asta se lungește al dracului de mult și începe să mă calce pe nervi. Și nu mă ajută deloc să mă concentrez pe muncă mea pe care simt că o neglijez într-o perioada destul de aglomerată și importantă pentru firmă. Nu îmi permit greșeli, însă continui să fiu pe muchie și să devin delăsător. Nu îmi stă în caracter. Alexandra mă afectează mai mult decât mi-aș fi închipuit vreodată. Și știu și de ce: pentru că o doresc foarte mult și simt că îmi scapă printre degete.

Capitol 7

Capitol 7.

Alexandra

Privirea lui Bogdan când am ajuns în sediu mi-a confirmat faptul că din nou a aflat ceva ce nu aș fi vrut să știe. Iar faptul că vrea să discute cu mine în afară sediului, nu face decât să îmi întărească această convingere. Îmi frec tâmplele cu putere simțindu-mă epuizată.

Marius este un încăpățânat care nu mă ajută deloc să trec peste toată această perioada. Totul a început cu un telefon venit după prânz.

- Sunt în zonă, ne putem vedea la o cafea scurtă? m-a întrebat cu o voce mierosă.

- Sunt cam ocupată, Marius. Este o perioadă foarte aglomerată pentru mine.

- Alexandra, ți-am spus că vreau să rămânem prieteni. Prieteni buni. Așa că de dragul a ceea ce a fost între noi până acum, măcar atât poți

să faci pentru mine, să accepți o cafea și să vorbim puțin.

- Abia am ajuns la birou și în câteva ore o să am o întâlnire cu un client important. Dacă poți să ajungi acum, reușesc să fug puțin, cedez fără entuziasm.

- Ești o dulceață! Acum plec și în 15 minute sunt la tine. Îți scriu când ajung, să nu mai urc eu, că pierdem timp.

Face o pauză, apoi întreabă încet:

- Apropo, colegii tăi știu despre noi?

Ezit să răspund, pentru că va trebui să îl mint.

- Nimeni nu știe nimic.

- Atunci o să mă port ca și când nimic nu s-a întâmplat, în cazul în care ne vede cineva.

Pe moment nu știu la ce se referă, însă când coboară din mașină și vine direct spre mine și mă sărută, cum nu o făcea niciodată, îmi dau seama că totul a fost un plan bine pus la punct.

- Nu trebuia să faci asta, îi zic serioasă și el zâmbește.

- Am îmbinat utilul cu plăcutul, zice zâmbind și îmi face cu ochiul.

Apoi mă ia de mâna și mă conduce spre mașină.

- Dacă erai la fel de afectuos și în timpul căsniciei noastre, probabil că încă eram căsătoriți și acum, îi zic în timp ce pornește motorul și plecăm.

- Am greșit foarte mult. Am greșit și față de tine.

Vocea lui devine puțin mai serioasă.

- Am pornit de mult timp pe drumuri diferite și amândoi am greșit că ne-am dat seama prea târziu de asta.

Schimbă subiectul pentru moment, întrebându-mă cum mi-a fost ziua, ca și când nu ne-am văzut de câteva ore. Această lejeritate în conversații îmi lipsea. Mi-a lipsit și în ultimii ani, iar acum, văzându-l așa, mă face să mă gândesc la cum am fost cândva: îndrăgostiți, implicați în activitatea celuilalt. Dar asta a fost cu mult timp înainte.

Ne oprim la o cafenea la nici 5 minute de firmă. Puteam să venim și pe jos, însă nu avea unde să lase mașina când m-a luat. Oricum decid ca la întoarcere să vin singură, pe jos.

Aproape că nu vorbim până când chelnerița ne ia comandă și abia după ce pleacă, el își explima adevărată intenție:

- Mai vreau o șansă.

Citeam un mail când am fost lovită după ceafă de cuvintele lui. Las încet telefonul pe masă și îmi ridic privirea spre el.

- Puteai să îmi zici asta la telefon și te scuteam de tot drumul.

- Mi-e dor de tine, Alexandra, spune cu o voce sinceră. Mi-am dat seama unde am greșit și unde drumurile noastre s-au separat, așa cum le spui tu, și sunt convins că dacă mai încercăm o dată, o să fie altfel. O să fie mai bine.

Încearcă să își pună mâna peste a mea, însă prefer să mi-o întind după ceașca cu cafea.

- Marius, eu nu vreau să îmi fie mai bine. Eu vreau să îmi fie extraordinar de bine, iar ce s-a întâmplat în ultimii ani au stins acea dorință care a fost cândva între noi. Și trebuie să recunoști că atitudinea ta din ultimele luni de proces nu m-a ajutat deloc.

- Tocmai de aceea îți spun că am greșit enorm și cred că trebuia să încep cu asta, așa cum ți-am zis și la ultima înfățișare de săptămâna trecută. Te rog să mă ierți că am fost un idiot. Nu trebuia să vin nici măcar o secundă cu pretenții asupra casei părinților tăi. Deja o făcusem lată, când mi-am dat seama că am făcut o greșeală enormă și tocmai de aceea am dat înapoi.

- Oricum era o bătălie pierdută de tine încă de la început. De unde știu că nu asta ai conștientizat cu adevărat și apoi te-ai decis să bagi povestea cu vinovăția la înaintare?

- Pentru că mă cunoști prea bine ca să știi că nu sunt genul ăsta de om, să alerg după banii tăi.

- Și atunci de ce ai făcut-o?

Oftează.

- Eram rănit, Alexandra. Și totodată disperat să găsesc orice metodă care să te mai țină lângă mine.

- Ai fost egoist, Marius, și m-ai rănit făcându-mă să văd o față a ta care nu mi-a plăcut.

- Primul pas pe care vreau să îl facem este să mă ierți.

Iau o gură de cafea să mă liniștesc, pentru că îmi vine să râd. Sunt obosită și toată situația mi se pare atât de aiurea. Acum câteva zile aproape că sărbătoream că am scăpat de tot haosul creat de el și acum deja vine să îmi spună că vrea să o iau de la capăt și să fiu din nou cu el.

- Primul pas spre o prietenie sinceră și, sper, cu întâlniri mult mai rare.

Rămâne blocat și zâmbește ca și când nu a auzit bine.

- Ce vrei să spui?

- Marius, spun privindu-l blând și vorbindu-i calm, ești primul bărbat pe care l-am iubit mai mult decât pe mine. Dar am crescut. Atât eu, cât și tu, am crescut în direcții diferite, iar eu abia zilele astea am simțit că mă mai liniștesc un pic și că reușesc să mă ridic după toată perioada asta care... m-a epuizat atât de tare, încât mi-am pierdut și mințile!

Gândurile mă poartă spre Bogdan. În dorința mea de eliberare de toată această tensiune, îmi dau seama că și eu m-am folosit de el.

- Ai dreptate, spune el repede, dând înapoi. Ți-am provocat niște răni care au nevoie de timp pentru vindecare.

Îmi zâmbește cald și pare sincer când continuă.

- Dacă o să simți nevoia să vorbești cu cineva, chiar și ca prieten, voi fi lângă tine. Am să încerc să lucrez la a-mi canaliza sentimentele pentru tine în această direcție, până când o să fii pregătită să încercăm din nou. Sunt sigur că o parte din mine o să te aștepte mult timp.

Îi zâmbesc mulţumindu-i pentru cuvintele frumoase, chiar dacă nu fac decât să mă pună într-o situaţie un pic stânjenitoare. Nu mă ajută cu nimic comportamentul lui frumos, când eu de fapt îmi doresc să mă distanţez cât mai tare de el. Nu face decât să îmi dea sentimente de nesiguranţa faţă de acţiunile mele din ultimul timp.

E rândul meu să încerc să schimb subiectul şi să nu mă lungesc prea mult. Vreau să ajung înapoi la birou, unde am multă treaba, chiar dacă nici acel loc nu îmi mai oferă confortul obişnuit, atâta timp cât Bogdan continuă să vină îmbrăcat cum a venit azi...

Mă las pe spatele scaunului şi închid ochii câteva secunde. Sunt obosită psihic şi mă simt fără putere. Mă aplec asupra laptopului şi încep să citesc un mail, când aud un ciocănit în uşă şi imediat apare Bogdan.

Doamne, cât de bine poate să arate în costumul albastru închis, cu dungi subţiri, părul arânjat, tenul lui luminos şi curat, ochiii... Ochii îi sunt asprii şi serioşi.

- Mai pleci pe undeva în următoarea oră? mă întreabă luându-mă prin surprindere.

- Nu chiar. De ce întrebi?

- Vreau să te întreb ceva.

- Întreabă-mă acum.

- Nu am cum, zice. E mai mult de discutat.

E tot ce am nevoie că ziua să fie completă. Dar nu mai pot să lupt, chiar nu mai pot în momentul ăsta.

- Vine un client de-al Mirunei la 4 jumătate și mai am ceva de pus la punct cu ea până atunci. Dacă vrei, vorbim după aceea, dar nu știu la cât o să terminăm.

- Vrei să îți eliberez sala? se oferă imediat.

- Nu e nevoie, o să ne strângem aici.

- Ok, atunci vorbim după ce termini, dar o să ieșim din sediu.

De ce am impresia că nu e vorba despre o discuție legată job? Oare de ce am crezut că ar putea să fie o discuție de acest gen?! Mai bine fac pe proasta, până o să aflu despre ce e vorba.

- Mergem la un client?

Îmi spune că nu, și îmi continuă cu o explicație legată de colegii care sunt cu ochii pe noi și ultimele noastre certuri, așa că mă las convinsă.

- Hai să vedem când termin întâlnirea și vorbim atunci, răspund epuizată.

E de acord și iese, întorcându-se spre sala de conferință.

Din nou mă gândesc la cât de obosită mă simt și în același timp privirea mea îl urmărește pe acest bărbat care merge cu pași mari și cu mâinile în buzunare, dându-mi ocazia să îi observ, ca și de dimineață, fundul perfect și pantalonii strânși pe coapsele lucrate.

Închid ochii și îmi mut privirea când îmi amintesc că el nu poartă chiloți. Mă excită instant gândul ăsta și îmi muşc buza de jos, încercând să alung imaginea din minte. Dar nu pot. Sunt epuizată și ştiu că în momentul ăsta mi-aș dori să mă duc în sala de conferință, să dau pe toată lumea afară și să mă urc peste Bogdan, să îl sărut cu poftă și apoi să îl eliberez de penisul erect care mă așteaptă chiar în spatele fermoarului. Să îl strâng în mâna în toată splendoarea lui, lung, erect, perfect, și să îl conduc spre vulvă mea umedă și dornică să îl simtă. Apoi el să mă ridice peste masă lungă și să mă pătrundă adânc și cu poftă, cum a făcut-o în biroul lui. Acea dorință animalică m-a făcut să îmi pierd total controlul atunci și în clipa asta mi-aș dori să o facă din nou.

Dar deschid ochii și sunt în birou, înconjurată de hărții pentru întâlnirea cu clientul Mirunei. Încerc să mă adun și beau niște apă, pentru a stinge focul care s-a aprins în mine. Respir adânc și mă apuc de treabă.

Câteva ore mai târziu primesc un mesaj. "Cum ești cu timpul?"

Întrebarea lui Bogdan mă face să îmi dau seama că timpul a trecut mai repede decât mă așteptăm. Mai am o mulțime de treaba cu deadline azi și nu știu dacă termin totul la timp.

"Scurt și aglomerat. Trebuie să termin ceva în seara asta"

"Și eu mai am treabă. Trec pe la tine mai târziu?"

"În jumătate de ora, te rog"

"OK"

Am emoții din nou, însă nu mai am putere să mă împotrivesc sau să fug de el.

Jumătate de ora mai târziu ciocane în tocul ușii lăsate deschisă și face un pas înăuntru.

- Vin mai târziu?

Ochii lui obosiți și vocea joasă, mă fac să înțeleg că nici el nu are energia pentru o nouă confruntare.

- O secundă să termin o frază și iau o pauză.

Termin repede de scris mailul, dau send și închid capacul la laptop, pentru a-i acorda toată atenția.

- Dacă nu mă opream acum, plecam la 12 de aici, zic în timpul ăsta.

El se uită spre spațiul unde sunt birourile colegilor. Nu mai este nimeni.

- Preferam să nu avem discuția asta aici, dar din moment ce am rămas din nou ultimii, cred că suntem ok. Doar dacă nu vrei totuși să mergem undeva și să mâncăm cu ocazia asta.

- Este târziu și sincer sunt atât de obosită că o să vreau să ajung direct acasă la somn.

- Nu mănânci nimic? mă întreabă incruntandu-se.

- Am ceva prin frigider, zic ușor.

Se strâmbă, dându-mi de înțeles că nu mă crede, dar lasă să treacă subiectul. Este încordat și vizibil agitat pe ceea ce vrea să spună. Stare

pe care mi-o transmite și mie. Într-un final se așează pe canapeaua din colțul amenajat pentru întâlnirile cu clienții. Mă simt ciudat în spatele biroului și mă ridic.

Mă uit spre ușa și îl întreb.

- Vrei să închid ușa? Se pare că ce urmează să vorbim este destul de important și nu vreau să risc să apară cineva.

- Este trecut de șapte și toată lumea a plecat știind că vineri vor sta peste program cu orele. Și oricum sistemul de securitate e pornit și dacă cineva vrea să treacă de recepție, o să îl auzim când dă cu cartela de acces.

Se pare că s-a gândit la toate. În cazul ăsta, mă îndrept spre el și mă așez tot pe canapea, dar pe colțul opus de el. Este o distanță de aproape un metru între noi, dar tensiunea deja se simte. Înjur pe Miruna că mi-a luat scaunele din birou după întâlnirea de azi.

Bogdan se rezeamă cu un cot de marginea de sus a canapelei și întorcându-se cu fața spre mine, își duce un deget la buze, frecându-și buza de jos cu concentrare. Este doar în cămașă și are mânecile suflecate până la cot, dezvăluindu-și din nou tatuajul care se întinde pe tot antebrațul. Imaginea este foarte sexy.

- Nu știu cum să încep, că deja sunt penibil în toată treaba asta, începe el. Știu că în mod normal nu ar fi treaba mea, însă nu pot să simt în felul ăsta.

Își ridică privirea spre mine și mă privește fix.

- Te-am văzut azi cu Marius. Mai bine spus te-am văzut când v-aţi sărutat ca şi când nimic nu s-a întâmplat între voi.

Inima mi-o ia la goana. Eram sigură că a văzut ceva, însă imaginea descrisă de el pare mult mai greşită decât ce a fost în realitate. Nu spun nimic şi îl las să continue.

- Sunteţi tot împreună sau este doar un spectacol care vine la pachet cu tot secretul legat de divorţul vostru?

Îmi cobor privirea spre mâinile mele împreunate în poala rochiei şi îmi dau seama că unghiile mi-au intrat în carne. Sunt încordată la maxim şi nu ştiu cum să îi explic.

Îmi sesizează reţinerea şi completează repede:

- Te rog să îmi spui adevărul. Azi vreau doar să mă ajuţi să înţeleg tot ce se întâmplă în viaţă ta, pentru că doar aşa pot să înţeleg cu adevărat ce trebuie să fac cu viaţă mea.

- Viaţă ta trebuie să continue ca şi înainte, până să se întâmple ceea ce s-a întâmplat.

- Alex, nu mai îmi spune ce să fac, pentru că ştii că nu ascult de alţii, decât de ceea ce simt eu. Aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, te rog să mă luminezi ce s-a întâmplat cu căsnicia ta!

Oftez. Cuvintele lui apăsate, dar calme mă conving că merită să fiu sinceră cu el.

- De aproape doi ani lucrurile nu mai erau ca înainte. Eu m-am concentrat pe munca mea, el pe a lui şi fiind în domenii diferite, nu

am făcut decât să ne îndepărtăm din ce în ce mai tare unul de celălalt. Erau zile în care nu ne vorbeam deloc, pentru că nu aveam timp şi problema cea mai mare era că nu ne deranja pe niciunul lucrul asta. Încet, totul a devenit obositor şi inevitabil au apărut discuţiile, care în timp m-au făcut să cred că e mai bine să divorţăm.

El mă ascultă cu atenţie fără să schiţeze un gest care m-ar putea opri.

Trag aer în piept pentru a-mi potolii bătăile inimii şi continui:

- Au fost nişte probleme, pentru că el nu vroia să se termine aşa uşor şi ne-am împotmolit la nişte detalii care m-au epuizat foarte mult, însă din fericire totul s-a terminat cu bine şi săptămâna trecută s-a pronunţat şi oficial.

Tace o secundă şi apoi mă întreabă cu o voce tăioasă.

- Te-a înşelat?

- Nu, răspund, uitându-mă în jur. Cel puţin din câte ştiu eu...

Privirea i se îmblânzeşte, dar chipul îi rămâne la fel de preocupat.

- Şi dacă totul s-a terminat, el azi...

Se opreşte lăsându-mă să trag concluzia că e curios legat de vizită lui Marius.

- A fost doar o greşeală din partea lui, crezând că pentru mine mai are importantă ce cred colegii despre relaţia noastră.

Face o grimasă, lăsându-mă să înţeleg că nici el nu crede că a fost doar o greşeală. Apoi mijeşte ochii şi chipul i se schimbă ca şi când a

avut o revelație.

- Vrea să va împăcăți!

Fac ochii mari și rămân cu aerul blocat în plămâni. Cum și-a dat seama atât de repede? Apoi reușesc să clipesc de câteva ori și îmi mut privirea în altă parte.

- La dracu', șuieră printre dinți și dintr-o mișcare este mai aproape de mine și cu degetele lungi îmi întoarce fața spre el. Vrea să va împăcăți, nu-i așa?

- Da, șoptesc.

- Și tu vrei să te întorci la el?

Ochii îi sunt pătrunzători și îndureraţi. Întrebarea mi se pare absurdă și am exclus varianta asta din start, însă nu știu dacă am exclus-o de tot. Deschid gura să spun ceva, apoi o închid la loc. El mă fixează cu privirea așteptând răspunsul meu, însă gândurile îmi sunt împrăștiate ca un fum de respirația lui care devine tot mai apăsată.

- Este prea curând să iau o astfel de decizie, reușesc să răspund și mă ridic în picioare să plec de lângă corpul lui care emană din nou aceeași sexualitate și mă face să mă simt ca un magnet atrasă de el.

Dintr-un pas este lângă mine.

- Și totuși te gândești la propunerea lui!

- Bogdan, spun încet parcă încercând să îl fac să înțeleagă, este bărbatul cu care am trăit o iubire adevărată mulți ani, înainte și după căsătorie. Nu mi-a fost ușor să iau decizia de a divorța și nu îmi este

uşor nici acum să închei orice legătură cu el brusc... Nu a fost un om rău cu mine şi, sincer, nu pot să uit atât de uşor ce am avut cu el.

- Dar poţi să uiţi foarte uşor ce a fost între noi doi, nu-i aşa?

Tonul îi este înţepător, dar pot vedea durerea din ochii lui şi pentru prima dată îmi dau seama că eu îl rănesc.

- Noi am avut o aventură, Bogdan. A fost un impuls trăit la maxim pentru câteva momente.

Privesc peste umărul lui, însă se apropie şi mai mult de mine şi simt nevoia să măresc şi mai mult spaţiul, dar el continuă să se apropie.

- De ce vorbeşti la trecut, Alex, şopteşte aplecându-se spre mine şi fixându-mi privirea cu a lui.

Nu mă atinge, dar privirea lui este mai fierbinte ca jarul.

- Bogdan... reuşesc să spun, dar nu pot să continui.

Mă simt din nou pierdută şi încerc să mă concentrez pe ceva care să mă scoată din colţul pereţilor în care sunt prizoniera lui.

- De ce te minţi că ce a fost între noi s-a terminat, când, de fapt, atracţia asta creşte din ce în ce mai tare.

- Este doar o atracţie carnală care o să treacă.

- Crezi că o să treacă? îi aud vocea răguşită în părul meu. Există din ziua în care ne-am cunoscut şi abia acum începe să prindă contur cu adevărat, Alex.

Mâna lui îmi mângâie uşor braţul, ca atingerea unui fulg şi simt un val de căldură cum îmi cuprinde tot corpul.

- Cum crezi că mă simt eu, continuă în timpul ăsta, când văd că femeia de care sunt îndrăgostit şi pe care o doresc în orice moment al zilei, vrea să renunţe la ce simţim amândoi şi să se întoarcă la un bărbat doar pentru că e obişnuită cu el?

Degetele lui lungi îmi ating maxilarul uşor, ridicându-mi capul spre el. Îl privesc cu buzele întredeschise, anticipând ce urmează să facă, însă el şopteşte.

- Nu am să te sărut. Oricât de mult vreau să îţi gust buzele moi, să îmi trec mâna prin părul tău şi să te trag uşor, pentru a te simţi mai aproape. Oricât de mult vreau să arunc rochia asta de pe tine şi să te am goală în faţă mea, ca apoi să te cuprind cu braţele, să îţi gust sânii, iar tu să mă primeşti imediat umedă, cum ştii că îmi place. Oricât de mult vreau să mă pierd în tine mai tare şi mai tare până când devine dureros de plăcut şi apoi explodăm amândoi ţipând... nu am să o fac. Vreau doar să simţi şi tu ce simt şi eu, să te întrebi dacă el sau orice alt bărbat te face să te simţi atât de excitată pe cât eşti acum. Pentru că aşa sunt eu de fiecare dată când mă gândesc la tine. Imaginaţia mi-o ia razna şi visez că eşti a mea, iar când mă trezesc îmi dau seama că eşti de fapt mult mai departe.

Cu greu, ezitând, reuşeşte să facă un pas în spate, trecându-şi mâinile prin par.

Prin cămăşă subţire, îi văd braţele încordate.

Respirația mea este agitată și nu știu dacă să mă simt liniștită că a dat înapoi sau să fiu supărată de acest lucru.

- Ăștia suntem noi, dornici unul după celălalt și nu are rost să negi, pentru că mă uit la tine și sunt sigur că mă vrei acum la fel de mult pe cât te vreau eu. Așa că spune-mi, te rog, cum poți, după așa ceva, să spui că tu te gândești să te întorci la el?

Respir adânc ca și când nu mai am aer și încerc să îmi recapăt echilibrul în picioarele moi. Îmi trec o mână prin păr și clipesc des de câteva ori. Nu știu ce să zic, pentru că nu știu ce vreau de la mine, de la viață mea. Reușesc să răspund, însă în clipa în care o spun îmi dau seama că este o mare tâmpenie și regret.

- Pentru că este omul cu care am trăit atâția ani și în care am avut încredere.

Se încruntă și mă privește ca și când l-am lovit unde îl doare cel mai tare.

- Iar eu sunt cel care a început totul ca să se răzbune pe tine.

Când spune asta îmi dau seama că m-a înțeles greșit și că de fapt nu făceam referire la el. Încercam să zic ceva general care să mă scoată din vortexul lui. Efectul se pare că este cel dorint, însă costul plătit nu îmi dă o stare bună.

Face încă un pas în spate și apoi oftează.

- Sunt un idiot...

- Bogdan... vreau să spun ceva, dar nu îmi găsesc cuvintele. Nu trebuie să te judeci așa tare... Între noi a fost doar o aventură.

- Ţi-am mai spus că pentru mine e mai mult. Vroiam să am o relație adevărată împreună cu tine...

Vorbește la trecut și chipul îmi e străbătut de o urmă de confuzie.

- Oricât de mult încerc să te am lângă mine, tu pur și simplu mă repingi și ...

Se oprește și se întoarce cu spatele la mine.

- Nu mai pot... Îmi pierd mințile în preajma ta și totul devine mai greu de suportat decât îmi imaginam vreodată...

Își ia telefonul care se pare că îi rămăsese pe canapea și se întoarce din nou spre mine.

- I'm done, spune cu vocea epuizată. Și nu știu de ce am impresia că orice aș face, nu are efect decât să te împingă mai departe de mine și, implicit, mai aproape de el. Dacă eram mai atent observam că tu vorbeai numai la trecut când era vorba de noi, iar eu la prezent.

Nu mă lasă să raspund și iese din birou, ducându-se în al lui.

Îl urmez, pentru că nu îmi place cum au rămas lucrurile. Nu știu ce vreau să îi spun, însă nu vreau să îl las cu o impresie atât de greșită.

- Sunt într-o perioadă foarte confuză și foarte grea, Bogdan, zic când intru și îl văd că își strânge lucrurile să plece acasă. Chiar și în ziua aia în lift, veneam de la o întâlnire cu el și cu avocații noștrii și eram atât

de obosită, iar tu ai venit ca un tzunami peste mine şi nu mi-ai dat timp să înţeleg ce se întâmplă...

- Au trecut două săptămâni de atunci, Alexandra, iar tu nu ai făcut decât să te îndepărtezi şi mai mult de mine!

- Două săptămâni în care nu am avut timp să îmi pun nici măcar hainele la locul lor în dulapul care acum e pe jumătate gol!

- Tocmai asta spun, că nu e gol de două săptămâni, e gol de jumătate de an de când ai divorţat, dar tu încă te săruţi pe stradă cu fostul tău soţ!

Tonul lui este puţin mai ridicat şi îmi dau seama că, cu toate astea, se abţine. Strânge din pumni, apoi îşi ia laptopul în mână şi trece pe lângă mine. La uşă se opreşte şi întorcându-se spre mine pentru ultima dată îmi spune:

- Nu îmi place să aştept, dar în cazul tău aş fi stat încă doi ani de acum înainte, dacă aş ştii că nu este totul în zadar. Însă în clipa asta simt că aş face-o degeaba.

Pleacă, lăsându-mă singură, în timp ce cuvintele lui încă sună ca un ecou în mintea mea. Aud uşa de la intrare trântindu-se şi abia atunci reuşesc să fac un pas să ies din încăpere.

Mă aşez ca un somnambul pe canapeaua mea şi rămân cu ochii pierduţi în gol şi cu mintea blocată. Nu am întrebări care să mă ameţească, nu am gânduri sau imagini care să mă ducă spre ceva nume, e doar o linişte care mă înconjoară şi aud doar bătăile inimii mele agitate. Sunt eu cu mine şi simt că am pierdut ceva foarte

important. Încet, bătăile inimii devin dureroase şi pe cât de mult înţeleg că el a plecat acasă, am sentimentul dureros ca şi când ar fi plecat de tot. A plecat de tot de lângă mine.

Capitol 8

Capitol 8.

Bogdan

Urc în maşină şi trantesc uşa cu putere. Vreau să lovesc cu pumnul în bordul plin de butoane, însă... nu o fac. Mă simt epuizat. Secat de toată voinţa pe care o aveam. Aşa cum mă aşteptam, orice plan care o implică pe ea se năruie imediat. Vroiam să o fac cu adevărat fericită, să îi arăt cât de mult o doresc şi, orbit de convingerea mea, vedeam un viitor alături de această femeie care îmi împărţea, nu numai dorinţa carnală care este între noi, dar şi acelaşi stil de viaţă şi aceeaşi pasiune pentru ceea ce facem la firmă.

Dar e inutil. Ea preferă să se întoarcă la bărbatul cu care este obosnuită decât să încerce ceva nou alături de mine. Aici suntem diferiţi, pentru că eu eram dispus să încerc orice este nou în viaţă, alături de ea.

Pornesc motorul şi plec în viteză, gândindu-mă că ea a rămas pe tot etajul ăla singură, în biroul meu unde pentru prima dată am lăsat amândoi toate măştile şi ne-am tras-o de parcă eram singuri pe planeta asta.

La primul semafor dau de două ori cu capul de tetiera şi strâng din dinţi. La dracu'... De ce a trebuit să sper cu atâta convingere că ea mă va alege pe mine? Eram convins de asta chiar şi când credeam că e măritată.

Dar răspunsul îl ştiu: pentru că niciodată nu m-am simţit cu o femeie cum m-am simţit cu ea.

Am fost un prost şi pot să trăiesc cu asta. Dar gândul că după tot ce am trăit alături de ea am să o văd împreună cu alt bărbat, chiar şi fostul ei soţ, mă face să fierb. Imaginea ei atinsă de altul mă ucide şi inima îmi bate nebuneşte în piept. Nu pot să văd aşa ceva, nu vreau să trec prin aşa ceva... Trebuie să plec, să iau distanţă şi să uit de ea.

Alexandra

Încep o nouă zi gândindu-mă ce dracu' o să meargă prost şi azi, însă după cea de ieri, în care am avut doză dublă de discuţii cu bărbaţii din viaţă mea, nimic nu mai mă surprinde. Aşa că la birou sunt calmă şi pregătită pentru orice lovitură nouă.

Ziua începe normal, cafeaua o beau liniştită, pe Bogdan nu îl zăresc pe nicăieri, iar pe la 10 plec la o întâlnire cu unul dintre colegi. Până în prânz suntem înapoi şi de data asta Bogdan este în sala de conferinţă cu toţi colegii lui. Mă întreb dacă cumva îi terorizează din nou cu idei

pentru campania de Crăciun, care este aproape stabilită și pusă în mișcare. Black Friday este la câteva zile distanță și toată lumea este în priză, în special ei.

El mă vede, însă nu schițează niciun gest și mă ignoră. Pare foarte concentrat pe ceea ce discută cu ceilalți.

Restul zilei decurge la fel în tăcere. Îmi trimite pe mail niște prezentări și îmi spune să îi dau un replay dacă am ceva de modificat. Mă conformez și nu caut niciun motiv să îl deranjez. Pleacă devreme din sediu și nu se mai întoarce.

Zilele următoare decurg la fel. Mă salută din cap când mă vede și apoi nimic altceva.

Vinerea cea mare începe în forță. La ora șapte toată lumea este în firmă și haosul începe. Eu supraveghez echipa mea, iar Bogdan stă foarte mult pe lângă ai lui. Nu ne permitem greșeli și totul decurge fără incidente.

La prânz decidem să facem o comandă masivă de pizza și când băiatul care face livrările ajunge cu încă un ajutor pentru a cară cele aproape 20 de cutii de pizza, toată lumea îl primește cu urale și chiuituri. Este o atmosferă veselă și agitația zilei ne place. Suntem dependenți de ea și de acceea ne place ceea ce facem.

Mâncăm pe mese, pe lângă laptopuri, gustăm unii din pizza altora, încercând câte puțin din toate, ne murdărim pe mâini și ne mânjim de ketchup, dar în același timp lucrăm de zor.

În toate aceste râsete îi surprind privirea lui Bogdan asupra mea. Este hipnotizant şi parcă nu pot să îmi desprind privirea din a lui şi simt din nou acea atracţie. Ceva îmi atrage atenţia şi îmi mut privirea spre persoană care mi se adresa.

Şi apoi totul se schimbă, când după masă un curier îmi aduce un buchet mare de trandafiri roşii în care este prins un bileţel. "Sper să ai un Black Friday mult mai uşor decât în anii precedenţi! Marius". Citesc biletul şi îl împăturesc pentru că nu vreau să îl mai vadă nimeni, nici măcar eu. Îl bag în buzunar şi zâmbesc colegelor care fluieră gestul, dorindu-şi şi ele, probabil, să fie în situaţia mea şi să primească astfel de buchete. Însă ele nu ştiu situaţia mea. Nimeni nu ştie, cu excepţia unei singure persoane, care o privesc imediat. Însă el nu se uită. Mă ignoră din nou şi de data asta simt că o face cu tot sufletul. Încet în mine creşte un sentiment de disconfort, în loc de uşurarea care ar trebui să o resimt.

De-a lungul zilei schimbăm câteva cuvinte, dar totul are legătură cu treaba noastră de la birou şi pe chipul lui nu apare niciun zâmbet când mi se adresează. Încearcă să fie relaxat în prezenţa mea, însă este mai mult rece şi indiferent.

Nu este deloc cel care era înainte. E trist, dar nu lasă să se vădă şi se afundă în spatele laptopului cu căştile în urechi. Nici el şi nici eu nu stăm prin birouri, decât când avem o discuţie telefonică şi cu toate astea, împărţind acelaşi spaţiu destul de mare, nu văd niciun gest din partea lui care să mă facă să cred că el nu mai este deranjat de discuţia noastră din zilele trecute. Sunt însă sigură că buchetul de flori nu a ajutat deloc la îmbunătăţirea relaţiei între noi.

Ne întindem până târziu, campania noastră terminându-se la 12 noaptea, însă reuşim să închidem cu totul pe la 1. Înainte să plecăm, deschidem mai multe sticle de şampanie pentru copii, fără alcool, şi ciocnim pentru a sărbătorii succesul.

- A fost o zi grea, dar am trecut cu bine, spune Bogdan.

Atât eu, cât şi el mulţumim colegilor pentru treaba bună pe care au făcut-o şi încheiem repede, toată lumea dorind să ajungă acasă să se odihnească. Când toată lumea strânge, le urmez exemplul şi mă duc în birou, unde îmi adun lucrurile.

În spatele meu aud un ciocănit şi când mă întorc îl văd pe Bogdan.

- În weekend mai las activi câţiva băieţi, ai pe mail numerele lor de telefon şi mailurile, dacă e ceva să îi contactezi.

- Dacă treaba a mers fără probleme azi, sunt sigură că traficul din weekend-ul ăsta nu o să ne facă probleme.

- Sunt sigur de asta, spune şi deschide gura să mai zică ceva, însă se abţine.

Rămâne în uşa privindu-mă în tăcere şi văd bătălia care se da pe chipul lui. Dar oftează şi închide ochii o secundă, iar când îi deschide continuă calm

- Ai grijă de tine, Alex. Weekend frumos.

O secundă mă gândesc să îl opresc, însă nu ştiu ce să îi spun.

- Aţi făcut o treaba bună, Bogdan, reuşesc să răspund. Weekend frumos şi ţie.

La final îi zâmbesc uşor, dar vede că e un zâmbet politicos şi mă salută din cap, apoi iese. Îl urmăresc cu privirea când îşi ia la revedere de la ceilalţi şi apoi pleacă.

Îl urmez după câteva minute, împreună cu Miruna şi alte câteva colege care profită de ocazie să mă întrebe programul pentru săptămâna următoare.

- Să nu credeţi că lucrurile se vor liniştii, le spun zâmbind maliţios. Campania asta nu a făcut decât să trezească şi mai tare poftă de cumpărături a oamenior, care acum au şi un motiv bun să continue: Crăciunul. Au un pretex magic să cheltuie bani şi folosind familia şi prietenii pe post de scuză, or să stea mai mult decât de obicei să caute cadoul perfect.

- Din fericiere avem nişte promoţii atrăgătoare şi imaginile campaniei de Crăciun parcă au ieşit mai bine ca niciodată, spune Miruna şi eu o aprob.

- Dar am auzit o chestie azi care nu ştiu cât de adevărată e, dar poate tu ai idee de ea, mi se adresează o altă colegă în şoaptă: am înţeles că Bogdan a plecat de tot din firmă?

Instant picioarele mi se taie, dar din fericire stau rezemată de biroul secretarei în timp ce aşteptăm liftul.

- Nu ştiu nimic despre asta, spun încruntându-mă. Sper că este doar un zvon.

- Şi eu la fel, zice ea. Vorbeau unii de la marketing ieri prin bucătărie, dar e posibil să fi înţeles eu greşit.

Pentru binele tuturor aşa sper să fie. Nu concep ca el să plece. Nu vreau ca el să plece. Să nu îl mai văd deloc? A fost tortură zilele astea faptul că m-a ignorat, dar să ştiu că nu o să îl mai văd, este de-a dreptul îngrozitor!

- Ţi-ai uitat florile în birou! spune de-odată Miruna, panicată. Să nu se supere soţul tău că au rămas peste weekend aici!

La dracu' cu toate florile lui! Dacă zvonul este adevărat?

- Nu are cine să se supere, Miruna, spun cu privirea pierdută în timp ce urcăm în liftul în care Bogdan m-a sărutat prima dată. Am divorţat de prea mult timp ca să îmi mai pese de florile alea.

Liniştea din jurul meu mă face să le privesc pe cele 3 fete care schimbă priviri şocate de la una la altă.

- Aţi auzit bine, spun din nou. Am divorţat de aproape jumătate de an.

- Dar eraţi atât de potriviţi unul pentru celălalt, spune a treia fată şi mă face să pufnesc ironic.

- Era doar o imagine, draga mea. Dacă te uitai mai atent, observai că fiecare zâmbet pe care l-ai văzut în tabloide, era la fel de fals ca sănii celorlalte tipe din poze.

Când ajungem la parter, cele două fete o iau înainte şuşotind probabil despre ştirea nouă, însă Miruna mai rămâne puţin în dreptul meu.

- Eşti bine?

- De ce mă întrebi?

- Ești supărată. Aș fi zis că ești din cauza veștii pe care mi-ai dat-o în lift, dar cred că mai mult este legată de zvonul ăla.

- E doar un zvon, spun mai mult încercând să mă conving pe mine. Nu are cum să plece.

Și cu gândul asta trec peste un weekend agonizant, în care mă gândesc constant dacă este adevărat sau nu. Număr orele până luni și îmi doresc să îl văd cât mai repede, pentru că este rândul meu să îl încolțesc și să îl confrunt.

Aș putea foarte ușor să rezolv cu un telefon, însă în clipa în care vreau să îl apelez îmi dau seama cât de disperată aș putea părea din cauza unui zvon. Așa că aștept ziua de luni, care vine foarte greu.

Când intru în birou, florile, cu toate că au apă, sunt aproape ofilite. De aceea urăsc trandafirii, pentru că nu rezistă. Sau poate că trebuie să văd asta ca un semn clar că relația mea cu Marius este terminată. Încep de-odată să râd ironic. Ce proastă am fost! Relația asta mai terminată ca un divorț nu are cum să fie! Iar el va trebui să înțeleagă asta și să dispară din viață mea cu astfel de gesturi mascate de intenția de a fi prieteni, când de fapt vrea să o iau de la capăt cu el.

Nici nu vreau să mă gândesc la asta și alung gândul, revenind imediat la Bogdan și la faptul că nu a venit încă la birou. După câteva ore, el încă nu apare. Poate este la un client, însă nu mai am răbdare să aștept. Simt că ceva nu este în regulă.

Îmi fac curaj și mă duc la colegul care e omul lui de baza.

- Ai idee pe la cât ajunge Bogdan azi? îl întreb încercând să par calmă.

Dar el pare încolțit și se uită la ceilalți colegi, căutând pe cineva care să îl salveze.

- Nu știu dacă ajunge azi, răspunde el.

- Dar ce știi?

Întrebarea mea sună dur, dar nu îmi pasă, pentru că oricum majoritatea mă consideră o persoană foarte crudă.

- Că... o să lipsească o perioada.

Răspunsurile lui sunt scurte și mă enervează că trebuie să îi smulg cu cleștele fiecare informație.

- O perioada?

- Da...

- Cât timp?

- Chiar nu știu.

Simt că sângele mi se urcă la cap.

- Ți-a predat ceva?

- Aproape tot. A spus că o să ne ajute de la distanță dacă avem nevoie de ajutor.

- Și-a luat concediu?

O lumină de speranță apare în sufletul meu.

- Din câte am înțeles eu... nu. A zis că își ia o pauză.

Cuvântul mă lovește în creștetul capului. Speranța dispare de tot.

Plec de lângă tipul roșu la față și mă duc în biroul celor de la HR.

- Ce se întâmplă cu Bogdan? le întreb direct. Este plecat în concediu?

Ele se uită încurcate una la cealaltă.

- Am înțeles că a avut deja o discuție cu domnul Enache și că urma să discute Bogdan și cu tine. Nu te-a pus la curent?

- La curent cu ce? Se apropie Crăciunul și avem nevoie de el, iar el a plecat în concediu?

Se uită din nou încurcate colegă ei și apoi îmi răspunde:

- De azi a intrat într-un fel de concediu fără plată. Nu și-a întrerupt de tot contractul, dar din ce am înțeles, perioada în care o să lipsească nu este stabilită.

- Deci nu știți când o să se întoarcă?

- E posibil să nu se mai întoarcă deloc, răspunde ea.

Tot pământul pare că se clatină sub picioarele mele

- Când s-au întâmplat toate astea? reușesc să întreb.

- Vineri după-amiază.

Ale dracu' flori... Totul e din cauza mea! Sunt sigură de asta! Iar dacă nu asta e cauza, trebuie să aflu exact ce se întâmplă. Ies din biroul lor și îmi vine o idee.

Mă duc la secretariat și îi zâmbesc cald fetei cu părul albastru.

- Ancuţa, am nevoie să mă ajuţi cu ceva.

Bogdan

Cobor din pat la 9. De peste o ora mă chinuiam să adorm la loc, dar nu am putut. Sunt agitat şi nu îmi găsesc nici măcar perna confortabilă. Nimic nu îmi place şi am fost morocănos toate zilele astea. Ies la alergat, pentru că nu am mai făcut-o de mult timp şi asta mă ajută să mai mă liniştesc. Mă simt ciudat că într-o zi de luni dimineaţă, când toată lumea se duce sau e deja la birou, eu să alerg prin parc. La trecerea de pietoni mă opresc la semafor şi observ coadă de maşini care se formează. Este o zi aglomerată, ca la orice început de săptămână. Maşini ale firmelor de curierat aleargă în toate părţile, iar omuleţii în uniforme, fug cu zeci de colete în braţe. Toată lumea e agitată, toată lumea aleargă. Însă eu o fac într-o altă direcţie.

Mănânc ceva uşor şi după ce lenevesc puţin la tv, mă bag la dus.

Sub apa caldă mă gândesc ce dracu' o să fac eu acasă în perioada asta? Chiar am de gând să îmi caut alt job? Chiar am de gând să renunţ la jobul meu, doar pentru că îmi este greu să o văd. Da. Este prea greu.

Cât despre job, sunt sigur că o să mă aţaşez de un loc nou şi de echipă la fel de repede cum am făcut-o aici. Am câteva oferte venite chiar şi în ultimele luni, dar nici măcar o clipă nu m-am gândit la ele, până săptămâna trecută, acolo în maşina mea. Nu am vrut să iau o decizie pripită, însă am ştiu sigur că trebuie să iau o pauză şi să nu o mai văd o perioada. Nu e vorba de ea, e vorba de dorinţa de a o atinge şi să nu am voie, e vorba de fostul soţ care îi trimite buchete imense de flori şi

care o face să se întoarcă la el. E vorba de ce face ea şi ce aş vrea să facă de fapt cu mine.

În viaţa mea nu m-am purtat atât de slab şi nu ştiu dacă trebuie să fiu mândru că sunt în stare să îmi recunosc asta. Mă port ca o femeie, în loc să îmi bag pula şi să îmi văd de viaţă şi de carieră mea. Să mă doară în cur de ea că vrea să aleagă cea mai proastă varianta posibilă alături de ăla, şi să încep să o urăsc pentru asta. Dar ca să pot face asta, am nevoie de timp şi astfel când o să o văd din nou, nu o să mai simt că mă sufoc dacă nu o sărut.

Acum două săptămâni eram varză din cauza Dianei, însă nu se compară nici pe sfert cu starea de căcat pe care o am acum. Şi nu am băut nimic. Este o stare psihică generală şi alergatul de azi nu a făcut decât să îmi pună sângele în mişcare, însă nu pot spune că endorfinele îşi fac prezenţa.

Îmi şterg părul cu prosopul şi apoi îl leg în jurul taliei, uitându-mă în oglindă. Barbă mi-a crescut puţin, dar nu am chef să o dau jos azi. Dau cu mâna peste ea şi îmi place senzaţia. Mă întreb dacă aşa se simţea şi pe pielea Alexandrei când o sărutam. Gândul îmi provoacă o nouă erecţie, pe care sunt decis să o ignor. Mă schimb repede într-un short sport şi mă duc spre sufragerie să butonez televizorul, însă interfonul îmi sună şi mă întreb cine dracu' mă caută.

Apăs butonul şi întreb dur:

- Cine e?

- Deschide!

Recunos imediat vocea imperativă și rămân blocat. Mecanic apăs putonul care îi permite accesul în clădire și totodată deschid ușa de la intrare, lăsând-o crăpată, în timp ce fug în dormitor să îmi iau un tricou pe mine.

Îmi găsesc momentul nepotrivit să fiu indecis și aleg repede unul alb simplu, în defavoarea celor cu texte și desene care îmi pică în mână unul după altul.

Alexandra a venit la mine acasă. Inima îmi bate cu putere și nu pot decât să mă gândesc că a venit să mă convingă să mă întorc. Iar eu nu am de gând să cedez, decât cu o singură condiție.

Ies din dormitor și după ce reușesc să trag pe mine tricoul, o văd. Are o rochiță stil country, largă în partea de jos și o pereche de cisme negre, înalte peste genunchi. Are doar geanta în mână și un bilețel între degetele lungi. Nici măcar haina și mă întreb unde a parcat de a venit fără haina pe ea.

Alexandra

Cu hârtia în mâna pe care Ancuța mi-a scris adresa, urc cu liftul până la etajul unde este apartamentul lui Bogdan. Ușile se deschid și eu tot nu știu ce dracu' am de gând să îi spun. Ajung în față ușii și îmi dau seama că nici măcar nu știu ce dracu' caut aici. Ușa este deschisă și pășesc încet înăuntru, când el apare dintr-o altă încăpere, pe jumătate dezbrăcat, încercând să îmbrace un tricou în care mai rău se încurcă.

Se oprește în loc când mă vede și nu zice nimic câteva secunde.

- Ai găsit loc de parcare prin față? mă întreabă fără să mă salute și vine spre mine oprindu-se la o distanță destul de mare.

- Aproape de intrare.

- E frig afară. Trebuia să iei oricum haina pe tine.

Haina? Ce dracu' haină visează? Am plecat de la birou și fără haină!

Starea de nervi revine încet, încet, și ia locul anxietății și emoției de a mă afla în casă lui, iar el să mă primească pe jumătate dezbrăcat. Nu că tricoul asta nu i-ar scoate și mai mult în evidență corpul perfect. Are o pereche de pantaloni de trening scurți, largi, care și aia îi evidențiază pulpele musculoase. Părul îi e ud și îmi dau seama că a ieșit de puțin timp din dus. O mie de imagini și detalii observate în doar câteva secunde.

- Am lăsat-o la birou, acolo unde ar trebui să fii și tu.

- Unde ai lăsat-o mai exact?

Întrebarea mă încurcă.

Îmi face semn să intru în sufrageria mare și mă conformez.

- Nu e nevoie să te descalți, îmi spune. Oricum e dezordine în casă, că abia mâine vine menajera.

Fugitiv arunc o privire în cameră și este chiar foarte curată.

- Vrei ceva de băut?

- Nu, mulțumesc, răspund imediat.

Se așează pe un colț al canapelei în formă de L și făcându-mi semn să iau loc, mă așez pe celălalt.

- Deci? Unde ai lăsat mai exact haina în birou?

Întrebarea mi se pare ironică, însă vocea lui este foarte serioasă.

- Pe canapea.

- Și acolo ar trebui să fiu și eu?

Eram sigură că aici o să ajungă întrebarea lui.

- De ce nu ești la birou?

- Nu mă simt bine, zice scurt.

- De ce minți?

- Vrei să spui "de ce TE mint"?

- Da.

- Pentru că și tu ai făcut la fel, dacă îți amintești.

- Și ai de gând să te poți ca un copil și să copiezi greșelile mele?

Ridică din umeri ca și când nu îi pasă.

- Se pare că trebuia să mă înștiințezi că ai de gând să îți iei o pauză și cu toate asta am fost ultima care a aflat, și asta pentru că întâmplător am auzit un zvon.

- Îmi pare rău, spune el sincer, am vrut să îți spun vineri, însă eram prea obosiți și nu am mai avut energia necesară. Domnul Enache mi-a spus sâmbătă că o să vorbească el cu tine.

- Nu a făcut-o, zic dur.

- Și totuși ai aflat, din fericire.

- Ce dracu' fericire vorbești tu? Când ai de gând se te întorci? Avem multă treabă cu toate campaniile pe cap!

El închide ochii și când îi deschide se întinde după paharul cu apă care era pe măsuța din fața lui și ia o gură. Îl pune tacticos la loc și abia apoi îmi răspunde.

- Nu cred că mai mă întorc. Am discutat și cu Enache și de-asta era preferabil să discute și cu tine, pentru că nu vreau ca el sau oricine altcineva să mă ia la pula și să îmi urle că am lăsat alea varză la birou. Totul este în ordine, puse la punct, fiecare din departament știe ce să facă și Mihăiță este în locul meu, iar el îți va trimite tot ce ai nevoie.

- Dar Mihăiță nu ești tu! Tu ești directorul de marketing și avem nevoie de tine!

El are aceeași privire pătrunzătoare și se încruntă de parcă și-ar fi dat seama de ceva.

- De ce ai venit până aici, Alexandra?

- Ca să aflu ce se întâmplă, pentru că acolo nimeni nu e în stare să mă lămurească.

- De ce ai venit cu adevărat aici, Alexandra? mă întreabă din nou, de data asta mai apăsat.

Oftez, dând afară aerul care parcă nu îmi ajunge în plămâni.

- Ai decis să pleci din firmă din cauza mea, nu-i așa?

- Crezi că te va ajuta în vreun fel răspunsul meu?

- Vreau să știu!

- Știi foarte bine, chiar nu era nevoie să vii până aici să mă chinui și mai tare.

Răspunsul este evident în vocea lui nervoasă și asta mă face să devin și mai agitată.

- Ești un las! Renunți la tot din cauza mea?

Ridic tonul și negăsindu-mi locul, mă ridic în picioare și imediat el este lângă mine, destul de aproape, însă nu mă atinge.

- De ce ai venit aici, Alexandra? mă întreabă din nou cu voce răgușită.

Privirea lui mă fixează, dar sunt încă nervoasă.

- Ți-am spus de ce am venit!

- Nu, nu mi-ai spus, pentru că nu ți-ai spus nici ție adevăratul motiv!

- Nu este un alt motiv, am venit pentru că vroiam să știu dacă asta se întâmplă cu adevărat din cauza mea.

- Și dacă totul e din vină ta, ce ai de gând să faci?

- Dacă îți este așa greu să lucrezi cu mine, atunci o să plec eu! Dar nu vreau să renunți la jobul tău, pentru că asta m-ar face să mă simt mult prea vinovată!

Mijește ochii și respirația devine și mai apăsată. Mă prinde de mână și mă trage spre el lipindu-mă de corpul lui. Tocurile nu mă ajută foarte mult și tot trebuie să îmi ridic privirea spre el.

- De ce ai venit până aici? Măcar ai idee?

Respirația lui caldă îmi mângâie obrazul. Mă simt moale în mâinile lui care le țin prizoniere pe ale mele.

- Să te aduc înapoi, răspund cu vocea pierdută, cu privirea pierdută în ochii lui căprui.

- Mă vrei înapoi la firmă?

- Da...

- De ce? șoptește în timp ce fața lui coboară ușor și cu nasul îmi mângâie părul.

- Pentru că avem nevoie de tine.

- Firma are nevoie de mine.

- Da...

Închid ochii și știu că sunt pierdută.

- De ce ai venit până aici, Alex?

- Pentru că... am nevoie de tine.

- Nu e de ajuns, Alex, șoptește și buzele lui îmi caută scobitură gâtului.

Îmi las capul ușor într-o parte și el mă mângâie ușor cu buzele, apoi mă muscă încet de lobul urechii. Senzații calde îmi străbat tot corpul.

- Spune-mi adevărul. Acum este momentul să fim sinceri cu adevărat unul cu celălalt, Alexandra.

Nu ştiu când şi cum a făcut asta, însă de-odată simt în spatele meu peretele rece. Îmi eliberează mâinile şi mă mângâie încet pe braţe, peste mânecile subţiri ale rochiei.

- Pentru că nu vreau să te pierd.

- Ca şi coleg?

- Da.

Mâinile lui continuă să îmi caute sânul, pe care îl masează uşor, iar gura lui îmi mângâie încet clavicula, coborând spre scobitură decolteului. Respiraţia lui lasă urme arzătoare pe pielea mea, dar continuă acest joc care mă face să fierb şi să îl vreau şi mai mult.

- Doar atât?

- Nu, zic că o şoaptă, lăsându-mi capul pe spate.

Îmi pun mâinile pe umerii lui şi el continuă să coboare spre abdomenul meu, mâinile conturându-mi şoldurile, jucându-se cu încreţiturile fustei, ridicând-o încet.

Coboară în genunchi în faţă mea şi îmi ridică fustă, dezgolindu-mi coapsa, pe care o mângâie cu buricele degetelor.

- Spune-mi ce vrei, Alex.

- Pe tine, răspund că o şoaptă.

Îi simt respirația caldă prin chiloții mei și gem încet. Îmi pierd degetele în părul lui încă umed și mă las în voia senzațiilor

- Ești sigură? șoptește în timp ce îmi mângâie vulva pe deasupra slipului.

- Doar pe tine te vreau...

- Și dacă o să fugi din nou?

Degetele lui înlătura ușor materialul și suflă încet peste clitorisul fierbinte.

- Nu mai există alt loc pe lumea asta, decât lângă tine.

În clipa aia limba lui mă atinge și apoi mă linge, gustându-mă lent și cu poftă. Este o plăcere agonizantă și gem de cât de bine pot să îl simt acolo jos.

- Ești atât de dulce și deja umedă, așa cum îmi place, zice și se ridică în picioare.

Îmi cuprinde față cu mâinile și mă privește în ochi, cu acea privire plină de dorință care mă face să îl vreau și mai mult. Buzele le găsesc pe ale mele și cu limba le atinge, le gustă și apoi mă sărută cu poftă gemând în gura mea. Își pierde mâinile în părul meu, dându-mi capul pe spate pentru a mă sărută așa cum îmi place. Limbile noastre se împleticesc și se ating într-un joc ametior care mă lasă fără răsuflare.

Vreau să îl gust, vreau să îi arăt cât de mult îl doresc și îmi strecor mâna în spatele elasticului de la pantalonii de trening și îl descopăr gol, tare și fin. Îi dau jos pantalonii și vreau să îl răsplătesc pentru

plăcerea care mi-o oferă şi mă desprind din sărutarea lui, aşa că e rândul meu să mă las în genunchi sub privirea lui uimită.

Îl ţin în mâna şi îl frec uşor, în timp ce îmi trec limba peste capul umezit. Geme şi îşi aruncă tricoul de pe el. Îl ling şi îl gust cu buzele înainte să îl bag în gură, unde limba mea îl împinge spre cerul gurii. Îl strâng cu mâna în timpul ăsta şi îl sug ridicându-mi privirea spre el.

Este tot gol şi imaginea mă excită mai tare. Are buzele întredeschise şi privirea lui devoratoare mă face să îl gust şi mai cu poftă.

- Doamne, Alex, mă omori, geme şi mă ridică în picioare, oprindu-mă din ceea ce fac. O să îmi dau drumul dacă mai continui şi nu vrea să termin aşa.

Gura lui o acoperă din nou pe a mea şi mâinile îmi caută fermoarul rochiei pe care îl desface imediat. Îmi scoate rochia de pe mine şi rămân în lenjeria neagră, dresul cu adeziv şi cişmele negre cu toc.

Îmi zâmbeşte ameninţător în colţul gurii, muscându-şi buza de jos.

- Eşti superbă... îmi şopteşte sărutând-mă din nou.

- Acelaşi lucru pot spune şi eu despre tine, zic în timp ce degetele mele conturează abdomenul încordat, coborând pe şolduri şi urcând din nou pe spate. Trasez dungi cu unghiile şi el îşi împinge penisul erect în chiloţii mei dantelaţi.

Îmi cuprinde fundul cu mâinile şi mă ridică peste şoldurile lui, în jurul cărora îmi împleticesc picioarele. Gurile noastre nu se desprind şi mă duce în dormitor, lăsându-mă încet pe pat. Se freacă de mine,

căutându-mi umezeala prin lenjeria subțire și gem. Îmi ridic pelvisul în ritmul mișcărilor lui, dorindu-l în mine.

- Nu încă, iubirea mea, șoptește printre buzele noastre. Vreau să mă bucur de fiecare centimetru al pielii tale, la care am visat atât de mult.

- Oh, Bogdan, gem când gura lui coboară pe gâtul meu spre sâni, eliberându-i din strâmtoarea sutienului. Este atât de bine!

- Da, iubito, te simt.

Îmi cuprinde sfârcul cu buzele, trăgând ușor de el, gustându-l și mușcând-l, cu poftă și nerăbdare. Suflă ușor peste el când simte că trage prea tare și din gâtul meu ies sunete pline de dorință.

Același tratament îl aplică și celuilalt sân și îmi arcuiesc spatele, oferindu-mă toată acestui bărbat care a trezit în mine sentimente pe care nu credeam că o să le mai am.

Gura lui coboară pe abdomen, spre buric, limba trasează dungi fierbinți care îmi fac pielea să fie străbătută de milionae de senzații plăcute, apoi îmi scoate cismele, aruncându-le lângă pat și revine la zona umedă. Își trece nasul peste lenjeria umezită eliberându-mă de ea într-o mișcare. Apoi limba lui mă atinge încet acolo jos, tachinându-mă până când gura lui îmi acoperă clitorisul, sugându-mă și trăgând ușor, gustându-mă și lingându-mă într-o multitudine de mișcări care mă fac să îmi simt corpul tot mai fierbinte.

- Sunt a ta, Bogdan, îi spun când limba lui intră în mine. Numai a ta!

Geme la auzul cuvintelor mult dorite și degetul lui mă penetrează, acompaniind limba în jocul amețitor, formând cercuri înăuntrul meu,

intrând şi ieşind, mai repede şi mai repede, apoi încă un deget, mai în forţă, mai dornit să mă ducă pe culmile plăcerii, până când simt corpul cuprins de furnicături şi fiori care mă fac să explodez, iar el continuă să mă guste lent până când convulsile mele se liniştesc.

Gură lui o găseşte imediat pe a mea, sărutându-mă cu o poftă nebună şi îmi simt propriul gust pe buzele lui. Îşi freacă penisul de vulva mea udă, umezindu-l cu această mişcare care nu face decât să îl doresc şi mai mult şi apoi intră în mine, încet şi dureros de plăcut. O secundă rămâne în mine şi gemem amândoi de plăcere, simţind că timpul s-a oprit în loc. Începe să îşi mişte şoldurile, intrând şi ieşind din mine, continuând să mă sărute, să îmi muşte buza de jos şi să se piardă tot mai adânc în mine. Mâna lui îmi cuprinde coapsa, ridicând-o mai sus şi făcându-mă mai disponibilă penetrării lui, şi continuă să crească ritmul mişcărilor, tot mai adânc, tot mai tare, tot mai fierbinte, până când aceeaşi senzaţie magică îmi cuprinde corpul şi îmi dau drumul gemând tare, iar el mă urmează imediat, cu un raget de plăcere.

Să prăbuşeşte lângă mine şi mă trage peste el sarutandu-mă cu poftă. Apoi mă cuprinde cu braţele puternice şi mă ţine lângă pieptul lui strâns, până când bătăile inimilor noastre se liniştesc. După câteva minute în care îmi sărută fruntea şi creştetul din când în când, îmi ridică bărbia şi mă pierd în privirea lui blandă.

- Ai spus că eşti a mea.

- Numai a ta, îi răspund zâmbind fericită.

Sunt a lui, trup şi suflet.

- Te iubesc, Alexandra.

- Și eu te iubesc, Bogdan.

Mă sărută din nou, cu pasiune și încet poftă revine. De data asta mă urc peste el și acolo în miezul zilei mă dăruiesc lui din nou.

Epuizați după zeci de minute de extaz, mă cuibăresc în brațele lui și adormim goi, acoperiți parțial de un cearceaf subțire.

Capitol 9

Capitol 9.

Alexandra

După aproape jumătate de ora, deschid încet ochii şi el mă priveşte, zâmbind.

- Nu ai idee cât am visat la momentul ăsta, zice.

- Am crezut că ai adormit şi tu.

- Puţin am aţipit şi eu, însă am preferat să te privesc cât de liniştită dormeai.

Îmi mângâie o şuviţă de par, dând-o într-o parte. Îmi admiră chipul şi mă sărută uşor pe frunte şi apoi pe buze.

- Nu ai mâncat de prânz nici tu, nu-i aşa?

- Nu am apucat.

Zâmbeşte.

- Ai venit la mine.

- Mi-a luat cam mult timp, recunosc cu rușine și el se încruntă.

- De ce zici asta?

- Pentru că m-am încăpățânat atât timp să îmi recunosc adevăratele sentimente, când puteam să fiu sinceră de la început cu mine însămi și ne scuteam amândoi de toată nebunia asta.

- Eu mă bucur că s-a întâmplat și acum. A fost mai incitant.

- Chiar aveai de gând să pleci?

- Da.

- Chiar dacă asta însemna să nu mai mă vezi deloc?

- Pentru o perioada de timp, știam că am nevoie să stau departe de tine ca să nu te mai doresc ca un nebun, altfel riscan să te terorizez în fiecare zi, până când, probabil, ai fi plecat tu.

- Nu cred că aveam puterea să fac asta.

Se ridică în capul oaselor și încercăm să ne dăm jos din pat.

- După ultima noastră discuție mi-a fost clar că nu am nici o șansă, iar după ce am văzut și florile primite, am decis că e mai bine să mă retrag până nu ne fac mai mult rău la amândoi. Ai spus că în el ai încredere și mi-a amintit că eu am început totul cu o intenție indecentă și rea.

Mă ia de mână și mă trage spre baie, zâmbind machiavelic.

- Facem dușul împreună?

- Cu cea mai mare plăcere, răspund amuzată de atitudinea lui ademenitoare.

Dă drumul la apă şi câteva secunde mă cuprinde în braţe.

- Am greşit făcându-te să crezi că nu am încredere în tine. M-ai speriat când mi-am dat seama care a fost gândul tău iniţial, însă în acelaşi timp gesturile şi atingerile tale îmi contraziceau convingerea şi în sinea mea ştiam că eşti sincer.

Cuvintele mele le şoptesc cu capul piedut în clavicula lui pe care la final o gust cu buzele înroşite de barba lui nerasă. Barba pe care o mângâi.

- Te-am zgariat cu ea? mă întreba îngrijorat.

- Atât cât să amplifici plăcerea şi mai mult.

- Atunci sunt liniştit.

- Să nu fi, zic ridicându-mi privirea spre el. Pentru că te vreau din nou.

- Oh, iubito, nici eu nu pot să mă satur de tine...

Îmi acoperă gura cu a lui şi mă bagă sub dus, unde curăţându-ne unul pe celălalt, de fapt ne atingem în cel mai erotic mod, degetele lui intră în mine, iar eu îmi adâncesc degetele în braţele lui şi apoi îl cuprind din nou în mână, lăsând apa caldă să îl mângâie şi îl conduc din nou în mine. Apoi mă întoarce cu spatele, cuprinzându-mi sănii cu palmele, ciupindu-mi sfârcurile şi lipindu-mă de pieptul lui. Apa caldă curge printre noi, amplificând mişcările şoldurilor lui, când intră din nou în mine. Îmi muscă lobul urechii şi mărind ritmul din ce în ce mai

tare şi mai puternic, gemem de plăcere când momentul maxim de plăcere ne loveşte în acelaşi timp.

După ce ieşim şi ne ştergem cu delicateţe unul pe celălalt, ne întoarcem în dormitor unde îmi dă un tricou care îmi vine destul de larg şi lung cât să îmi acopere jumătate de fund.

Mă priveşte admirativ şi în ochii lui văd sclipirea periculoasă.

- Mi-e prea foame, că altfel nu te mai scoteam din camera asta, zice.

- Nu e ca şi când celelalte camere ne-ar putea oprii...

- Îmi place cum gândeşti, zâmbeşte cu satisfacţie. Spune-mi că nu mai trebuie să te întorci azi la birou.

Amintirea jobului pe care l-am părăsit în plină zi mă face să îl privesc cu ochii mari.

- Am uitat de tot de asta, şi încep să râd nevenindu-mi să cred. Este prima dată când mi se întâmplă. Mă apropii de el şi ridicându-mă pe vârfuri îi sărut buzele moi. Ce îmi faci tu mine?

El mă cuprinde cu braţele şi mă sărută înapoi.

- Crede-mă, iubito, ai acelaşi efect asupra mea.

- Mă duc să îmi verific telefonul şi sper să fie totul în regulă acolo, zic ieşind din cameră şi el în urma mea. Nu uita că în momentul ăsta ambele noastre echipe au rămas fără şefi.

- După weekendul plin care abia a trecut, cred că merită şi ei un pic de relaxare.

El se oprește în dreptul bucătăriei și îmi spune:

- Mă tem că nu prea sunt cu mâncarea gătită, însă pot să fac o omletă cu multe alte ingrediente, dacă nu este prea târziu pentru ea. Mai am și niște friptură de pui, pe care o comandasem aseară.

- Sună perfect! zic în timp ce îmi caut prin geanta lăsată undeva în sufragerie telefonul.

Am 4 apeluri nepreluate, două de la un client și două de la Miruna, așa că o sun pe ea prima dată.

- Probleme, Miru? o întreb cu o voce calmă.

- Nu, nu. E foarte impacientat un client. Susține că nu a primit oferta noastră pentru Campania de Crăciun și îi e frică că intră în criză de timp.

- Nu mai revin azi la birou, așa că te rog să te duci la laptopul meu și să îi retransmiti oferta pe care i-am dat-o joia trecută. E ultimul mail către el. Apoi îl suni și îi spui că nu are de ce să își facă griji și că revin eu mâine către el.

- Ok, confirmă ea. Dar ești ok?

- Da, a intervenit ceva și nu am mai avut timp să revin la birou să îmi iau laptopul.

- Dacă mai e ceva, o să încerc să îi redirecționez pe toți pentru mâine, ca să te lase în pace. Oricum e liniște pe aici și promitem că suntem cuminți.

Glumă ei îmi aduce un zâmbet.

- Mulţumesc, Miruna, ne vedem mâine.

Închidem şi când mă întorc, în dreptul uşii, rezemat de toc este el, cu braţele încrucişate peste pieptul gol, îmbrăcat doar în pantaloni scurţi de trening, asemănători cu cei care zac acum aruncaţi prin sufragrie. Îşi muscă buza de jos provocator şi rămân fixată sub privirea lui pătrunzătoare.

- Am înţeles eu bine sau nu te mai întorci azi la birou?

- Aşa cum ţi-am spus, domnule Mireş, am pierdut foarte mult timp datorită încăpăţânării mele. Mă tem că avem de recuperat, zic pe un ton serios şi mă duc spre el, punându-mi palmele pe pieptul lui fin şi îi continui mult mai sincer. Dacă aş putea, aş opri timpul în loc, aici şi acum.

Îmi ating buzele de pieptul lui şi îi simt imediat degetele care îmi răspund strângând carnea de pe spatele meu.

- Trebuie să te hrănesc înainte de toate, pentru că la cum o să continue ziua asta, avem nevoie de puţină hrană.

Sărutându-mi buzele, mă ia de mâini şi mă conduce în bucătărie, aşezându-mă pe un scaun înalt lângă masa pentru servire.

Îmi pune în faţă un pahar cu fresh de fructe şi o ceaşcă de cafea.

- Aperitivul, până fac repede omleta, explică.

- Vrei să pregătesc eu?

- Nu e nevoie, că o fac repede, zice şi se apleacă peste bar sărutându-mă scurt. Îmi place să te ştiu aproape, indiferent ce fac.

- Şi mie îmi place să te urmăresc în timp ce te lucrezi, mărturisesc urmărind cu privirea corpul lui înalt, mușchii antebrațului tatuat încordându-se în timp ce taie nişte legume.

Orice gest al lui mă excită, orice mișcare mi se pare masculină şi plină de erotism.

Îmi observă privirea şi zâmbeşte.

- Ştiu, iubito, şi eu simt la fel.

Mă înţelege atât de bine şi îi zâmbesc, muscându-mi buza de jos. Sunt excitată din nou şi nu îmi vine să cred că starea asta persistă şi după atâtea ore.

Într-un final împarte omleta plină de legume şi câteva tipuri de brânză pe câte o farfurie, punând una în faţă mea şi cu cealaltă aşezându-se pe scaunul de lângă mine. Picioarele lui despărţite le încadrează pe ale mele şi imediat ce gust şi descopăr gustul bun, încep să mă bucur de mâncare şi realizez că îmi era cu adevărat foame. Pe altă farfurie este nişte piept de pui pe care îl taie în bucăţele mici şi întinde farfuria spre mine. Este foarte atent şi îmi place cum mă răsfaţă.

Totul pare atât de natural, ca şi când am făcut asta de o mie de ori până acum. Zâmbesc şi observă, întrebându-mă din priviri.

- Eu, tu, noi, aici, mâncând... parcă face parte din rutină zilnică de mult timp.

- Pentru că am aruncat amândoi toate bagajele şi în sfârşit ne purtăm sinceri şi naturali unul cu celălalt. O dovadă în plus că ne potrivim

perfect.

Îl privesc blând şi ochii lui îmi răspund cu aceaşi candoare.

- Sunt fericită, mărturisesc.

Cu gura plină se apleacă şi mă sărută scurt pe buze.

- Eu sunt şi mai fericit, spune după ce înghite şi ultima porţie din farfurie.

Îi era foarte foame, însă aşteaptă să termin şi eu.

- De ce crezi că eşti mai fericit decât mine?

- Pentru că din clipa în care te-am sărutat mi-am dat semaa că în viaţă mea nu mi-am dorit ceva mai mult decât să fiu lângă tine. Te-am visat chiar şi în noaptea aia înainte să vin la birou şi cred că asta a fost adevăratul motiv pentru care am simţit nevoia să sar pe tine în lift.

- Mă visasei?

- Da, mărturiseşte zâmbind. Visasem că făceam sex cu cineva pe un birou, însă nu mi-am dat seama cine era persoană din vis, până când te-ai apropiat de mine să îmi aranjezi gulerul de la helancă şi ţi-ai dau o şuviţă peste umăr. Atunci totul s-a limbezit în mintea mea şi imaginea a devenit clară.

- Ai avut o premoniţie, zic zâmbind, însă uimită de coincidenţa visului cu cele întâmplate.

- Oh, iubito, legat de tine am avut o mulţime de astfel de premoniţii, care acum sunt sigur că se vor împlinii, şi îmi dă după ureche şuviţa

de păr despre care vorbește.

- Și totuși cred că eu sunt mai fericită.

- Explică, zice concentrat pe mine, aruncând în gură o bucățică de pui.

- Am divorțat și am continuat un proces lung și greu luni de zile și în fiecare seară ajugeam în casă goală, convinsă că trebuie să mă împac cu noua mea stare de femeie care nu va fi iubită de un bărbat așa cum îmi doream, și că nu o să găsesc niciodată pe cineva cu care să fiu eu însămi, fără să fiu judecată. Când tu spuneai că noi doi suntem la fel, nu îmi venea să cred că atât de repede sunt aproape să găsesc fericirea care mi-a lipsit atâta de mult. Și azi, împinsă de disperarea că te voi pierde, am plecat de la birou fără haina, fără laptop, fără să mă gândesc la consecințe și mi-am recuperat speranța că voi fi din nou fericită.

El se aruncă asupra mea și mă strânge la pieptul lui cu putere.

- Of, Alexandra, și eu mă simțeam la fel de pierdut și nu îmi venea să cred că ai fost atât de aprape în tot timpul ăsta și nu ne-am dat seama.

- Toate s-au întâmplat la momentul potrivit, iubitul meu. Nici mai devreme, nici mai târziu nu ar fi fost bine. Visul tău a venit la fix.

Gură lui o găsește din nou pe a mea și mă sărută cu toată dragostea lui, iar eu îi răspund la fel.

Noaptea se lasă și ne găsește la fel de goi și îmbrățișați. Ne mutăm din dormitor în sufragerie, epuizați și fericiți. Întinși pe canapea, ne uităm

la televizor, relaxându-ne în tăcere. Este atât de confortabil şi cald în braţele lui, încât nu îmi vine să plec.

- Rămâi cu mine în noaptea asta, îmi şopteşte, ca şi când mi-ar citi gândurile.

Aprob din cap şi ştiu că nu aş fi putut să plec de lângă el atât de curând.

- Mâine mergi cu mine la birou?

Tace o secundă şi simt că ezită.

- Crezi că or să se uite ciudat cei de acolo dacă mă întorc atât de curând?

- Contează?

- Nu prea.

- Sunt sigură că toţi speră să te întorci. Probabil îşi imaginează că decizia ta are legătură cu conflictele noastre din utimele zile, dar ţinând cont că azi am făcut că trenul pe acolo şi le-am dat de înţeles că o să discut cu tine, le putem spune că după o discuţie lungă am rezolvat conflictul nostru şi lucrurile pot să revină la normal.

- Dar lucrurile nu or să revină la normal între noi.

- O să ne prefacem că ne certăm, când de fapt ne închidem în birou şi ne iubim ca doi nebuni.

- Ţi-am spus că îmi place cum gândeşti, zâmbeşte şi mă sărută zgomotos. Cu o asemenea propunere nu am cum să te refuz.

- Doar că va trebui să trec şi eu pe acasă să mă schimb, asta dacă nu vrei să le fie clar tuturor că am petrecut noaptea împreună.

Gândul mă face să chicotesc.

- Mie nu îmi pasă, însă nu ştiu ce or să creadă despre femeia pe care încă o cred căsătorită.

Din glasul lui îmi dau seama că gândul acesta îl deranjează.

- Bomba asta a explodat deja, spun şi el mă priveşte de-odată surprins, aşa că explic mai departe. Vineri seara în lift când am auzit zvonul că tu ai fi părăsit de tot firma, nu mai mi-a păsat de nimic şi contextul discuţiei m-a făcut să le spun fetelor că sunt divorţată de ceva timp. Sunt sigură că până acum toată lumea a aflat.

El mă sărută din nou, cu mult drag.

- Nu pot să cred că ai făcut asta!

- Cred că din clipa aia când m-am simţit eliberată de toată minciuna din jurul meu, am simţit că vreau să te caut, să vin la tine, însă eram prea confuză să înţeleg ce mi se întâmplă. A fost un weekend lung.

- Doamne, Alex, îmi spune sărutându-mi fruntea, nasul, obrajii, buzele. Asta inseamana că nu mai trebuie să mă prefac că nu te iubesc!

Rad amuzată de entuziasmul lui adolescentin.

- Cred că totuşi e bine ca la început să îi luăm încet, să nu îi traumatizăm pe copii.

- Dacă ar fi după mine, mâine aş intră direct cu tine de mâna în sediu.

Imaginea şocată a celorlalţi mă face să rad.

- Sau aşa...

- Doar cu acordul tău, spune el. Mie însă nu îmi place să mă ascund.

- De ce nu? a fost foarte interesant şi excitant în ultimele săptămâni.

- Poate să fie incitant şi fără să ne prefacem că ne certăm, dar cred că ai dreptate. Le luăm încet.

Şi spunând asta, mâna lu coboară peste sănii mei, frecandu-mi sfarcul pe deasupra tricoului, apoi peste abdomen, atingandu-l cu buricele degetelor, şi mai jos, spre locul meu fierbinte.

- Încet, îmi şopteşte suflând aerul cald în urechea mea, şi închid ochiii lăsându-mi capul pe spate pentru a-mi

oferii gâtul buzelor lui.

- Încet, repetă cuvântul care sună atât de erotic în urechile mele, când el încet mă pătrunde cu degetul, iar coapsa lui puternică îmi desparte picioarele, pentru a-şi face loc.

Mâna lui începe să se mişte imitând mişcările penisului care se freacă umed de coapsa mea aşteptând să între în mine odată ce el îşi scoate degetul. Intră în mine în forţă şi geamătul de plăcere mi-l acoperă cu gura lui avidă şi ridicându-mi mâinile deasupra capului, mi le încătuşează cu palma lui, devenind prizoniera mişcărilor ameţitoare şi pline de erotism.

Adorm în braţele lui, epuizată şi cu corpul sensibil la atingerile acestea care îmi produc constant atâta plăcere.

Am un somn dulce şi când mă trezesc dimineaţă la auzul alarmei, nu îi vine să cred că am domit atât de bine în braţele lui. Este primul bărbat cu care îmi petrec noaptea după mai mult de zece ani alături de un alt om.

Îmi zâmbeşte şi mă sărută pe frunte cu candoare.

- Neaţa, zice încet. Ai dormit bine?

- Ca un copil, mărturisesc. Nu m-am trezit nici măcar o dată. E atât de bine lângă tine... Tu cum ai domit?

- M-am trezit o singură dată crezând că totul a fost un vis, însă când te-am văzut încă lângă mine, te-am sărutat şi te-am luat în braţe. Erai franţa de oboseală şi mă bucur că nu te-am trezit.

- Cred că am simţit ceva ca prin vis, însă era prea plăcut să deschid ochii.

- Mi-aş fi dorit să stăm şi azi aici... Nu mi s-a potolit deloc pofta nebună de a te gusta, şopteşte răguşit şi se împinge cu erecţia în abdomenul meu.

Simţindu-l dornic, nu pot decât să îi răspund cu aceeaşi plăcere şi îi cuprind părul de pe ceafă cu degetele, trăgându-l spre mine şi îl sărut cu poftă.

Ajungem la birou mai târziu, pentru că facem un ocol la mine acasă, unde Bogdan, analizându-mi dulapul, scoate o rochiţă asemănătoare

cu cea de ieri, însă de culoare neagră toată.

- Asta vreau să porţi azi.

Mă amuză iniţiativa lui şi totodată îmi place că cineva să decidă în locul meu ţinuta care în fiecare zi îmi ocupă minute bune pentru a o alege. Mă conformez şi în timp ce mă îmbrac, el mă urmăreşte cu privirea din dreptul uşii.

- Vreau să văd cum se închide, să ştiu cum ţi-o dau jos diseară când ajungem acasă.

Privirea lui este dornică de mai mult, dar şi a mea este la fel de încărcată de dorinţă.

- Dacă nu plecăm cât mai repede, nu cred că mai ajungem la birou azi.

El ridică mâinile în semn de apărare.

- Eu ţi-am spus asta de dimineaţă, dar tu vrei neapărat la birou. Sunt curios cât o să rezistăm pe acolo.

- Trebuie să rezistăm că avem multă treabă, îl mustrez şi el zâmbeşte, continuând să mă privească, până când îşi muscă buza.

- O să fie o zi lungă, zice mai mult pentru el, uşor amuzat de atracţia constanţa care este între noi.

Incalţ o pereche de pantofi negri cu toc înalt şi înainte să iau un alt palton pe mine, îl aud oftând.

- O să fie o zi a dracului de lungă...

Decidem să luăm maşina lui, pentru că oricum avem de gând să plecăm împreună şi astfel pornim spre birou, uşor emoţionaţi.

În lift amintirile ne lovesc pe amândoi şi ne zâmbim cu subinteles, însă mai sunt şi alte persoane în spaţiul acesta şi ne abţinem de la comentarii. Oftează şi mă ia pe ascuns de mână, strangandu-mă încet.

Ieşind din lift ne lovim de privirea uimită şi în acelaşi timp încântată a Ancuţei.

Mă duc lângă ea şi o pup pe obraz, lăsând-o şocată de încântare.

- Ea a fost complicele meu, dar rămâne secretul nostru, mă adresez lui Bogdan şi apoi ei îi fac cu ochiul. Dacă nu era fata asta minunată, nu mai eram acum aici.

El zâmbeşte vizibil fericit şi ştiu că în clipa asta ar vrea să mă ia în braţe şi să mă sărute, dar îi fac şi lui cu ochiul şi se abţine.

- Asta înseamnă că ai revenit? îl întreabă Ancuţa entuziasmată.

- Crezi că am putut să scap de fiinţa asta încăpăţânată? glumeşte el arătând spre mine şi mă prefac că sunt măgulită.

- Acum mişcă-ţi fundul la treaba, îi zic încercând să par serioasă.

El porneşte înaintea mea, iar eu rămân să îmi fac selecţie în corespondenţă de pe biroul Ancuţei.

- Ce mă bucur că l-ai convins să se întoarcă, spune ea. Pare cu adevărat fericit că e aici.

Uitându-mă spre sala mare unde sunt celelalte birouri, îl aud pe Bogdan adresându-se colegilor lui:

- Credeați că ați scăpat de mine așa ușor? La treaba, leneșilor!

Este primit cu urale de fericire și simt că viața mea aste completă.

Aici am tot ce îmi trebuie: jobul ideal, colegi minunați, clienți pe măsură și cel mai important, îl am alături pe bărbatul pe care îl iubesc cel mai mult.

Bonus.

Bogdan

Intră în biroul meu și văzând-o cu rochița neagră, îmi amintesc imediat ce are pe sub ea: lenjeria dantelată neagră, care îi atinge pielea fină, dresul cu bandă adezivă care îi strânge coapsa... Corpul meu răspunde imediat și mă bucur că geamul e acoperti de rolete. Închide ușa în urmă ei și vine cu niște hărții spre mine.

- Am nevoie să semnezi și tu contractul ăsta, dar înainte de asta, să te uiți puțin la articolele 12 și 16 care vizează serviciile de marketing.

Rămân pe scaun și îi fac semn să vină cu el lângă mine. Se apleacă să se uită împreună cu mine peste hârtiile printate și coapsa ei este atât de aproape de mine, încât nu resiste tentației să nu o ating ușor. Mișește ochii spre mine imediat și atunci îi spun pe un ton poruncitor.

- Citește-mi contractul, îi spun în timp ce mâna mea urcă de-a lungul piciorului, pe sub rochiță încrețită, dincolo de banda adezivă, până ating lenjeria fină.

Prin buzele ei întredeschise trage aer în piept și în colțul gurii îi apare un zâmbet provocator.

- Citește-mi articolele alea, că eu nu văd prea bine.

Pun mâna stângă pe un colț al contractului, nelăsând-o să îl ia în mână și forțând-o astfel să rămâna aplecată, așa că cealaltă mână are acces mai ușor la zona pe care doresc să o gust din nou. Ea începe să citească cu greu, încurcându-se în timp ce o frec ușor pe deasupra lenjeriei. Doresc să simt cât e de umedă și sunt extrem de multimit când descopăr că gândurile mi-au fost ascultate, în timp ce degetele mele intră în chilotiii ei și ating pielea fină a vulvei, deja pregătite pentru mine. Imediat îmi introduc un deget în ea și geme, oprindu-se din citit.

Are ochii închiși și respirația tot mai accelerată, însă îmi place jocul.

- Tu ai vrut să venim la birou, iubito, șoptesc cu vocea plină de dorință. Continuă să citești.

Zâmbește și îi place tonul meu poruncitor, așa că se conformează și încearcă să continue frază întreruptă.

Încet degetul meu intră și iese din ea și o simt atât de umedă încât cred că o iau razna dacă nu întru cu totul în ea. Dar este cel mai nepotrivit loc în acest moment al zile, oricine putând să între peste noi. Așa că mă mulțumesc că degetele mele vor face treaba la fel de bună și astfel al doilea deget intră în ea, penetrand-o cu dorință și mărind ritmul din ce în ce mai tare.

În timpul asta mă gândesc care este cel mai apropiat loc unde aș putea duce-o ca să o gust și să mă pierd în ea, cu aceeași poftă cu care îmi împing degetele în ea. Se oprește din citit și știu că toată atenția ei este acum pe mișcările mele, așa că sunt concentrat pe respirația ei și pe mișcările mâinii mele care spre satisfacția mea o duce la orgasm imediat.

O simt cum rămâne fără vlagă în picioare, copleșită de intensitatea extazului și sar în picioare luând-o în brațe și strângând-o la piept, oferindu-i sprijinul de care are nevoie. Își odihnește capul lângă gâtul meu și îi simt respirația caldă cum încet, încet se potolește.

Nu îmi pasă dacă cineva intră și ne vede. Este femeia mea și trebuie să am grijă de ea. O sărut pe par și ea mă mângâie pe braț.

- O să mă omori dacă nu te oprești, soptese zâmbind.

- În cazul ăsta ai face bine să te obișnuiești, pentru că nu pot să îți rezist.

O mai țin în brațe câteva clipe și îmi place senzația pe care corpul ei cald mi-o provoacă, o stare de calm, liniște și fericire.

- Ți-am zis azi că te iubesc? o întreb și nu îmi pasă dacă sunt siropos sau nu.

Nu mă satur de ea și vreau să știe lucrul ăsta mereu.

Își ridică fața și mă sărută cu buzele dulci de la strugurelul cu aromă de cireșe.

- Nu, dar mi-ai arătat încă de la prima ora a dimineții.

Zâmbesc şi îi întorc sărutul, iar ea îmi şopteşte:

- Te iubesc!

Cuvintele ei îmi sunt de ajuns să mă simt complet.

Se îndepărtează uşor, simţind că îşi recapătă puterea, însă nu îşi dezlipeşte palmele de pieptul meu şi mă priveşte cu ochii ei mari şi blânzi.

- Abia aştept să plecăm de aici.

- Şi eu, mărturisesc.

- Se pare că trebuie să mă revanşez pentru ce tocmai ai făcut, continuă cu subînţeles, muscându-şi buza de jos.

Efectul îl resimt imediat în pantaloni şi închid ochii o secundă, zâmbind la imaginea ei din ziua precedentă, când era în genunchi în faţă mea şi mă sugea cu poftă.

- Doamne, Alex, cum crezi că o să mai pot să lucrez acum? îi spun răguşit.

- Tocmai m-ai făcut să am un orgasm lângă biroul tău, cu două degete. Cum crezi că o să mai lucrez eu acum?

- Dacă ăsta e modul tău de a mă pedepsi, atunci o să îmi ispăşesc sentinţa cu cel mai mare drag.

- Ne înţelegem perfect.

Îmi face cu ochiul ştrengăreşte şi mă aplec să o sărut din nou. Apoi se rezeamă cu fundul de birou şi îşi împreunează braţele peste piept.

- Acum ai de gând să te uiți pe contractul ăla?

Ea e femeia mea. Ea e cea pe care o iubesc și fiecare zi știu că o să fie la fel de interesantă ca aceasta. O să îmbinăm plăcutul cu utilul, job-ul cu pofta carnală care există între noi și totul să fie perfect. Pentru că noi doi, orice am face, suntem perfecți unul pentru celălalt. Și abia aștept să ajung acasă și să ne convingem de asta, din nou și din nou.

The End